This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

Scan
6746
25.30

Scan 6746.25.30

Boghandlerbiblioteket.

Bøgerne bedes behandlet med varsomhed, saa tilsmudsing undgaaes. Især henstilles til laantagerne ikke at vende bladene med vædede fingre.

Harvard College Library

By Exchange

SIRIUS

JOHANNE SCHJØRRING:

HAVETS DATTER. 3. Oplag.
DEN GAMLE HERREGAARD. 2. Oplag.
FLYVENDE SOMMER.
FORTÆLLINGER OG SKITSER.
FEM FORTÆLLINGER.
SKILLES OG MØDES. 2. Oplag.
ESTHERS HISTORIE. 2. Oplag.
FRA VAAR TIL HØST. 3. Oplag.
FOR VIND OG VOVE. 2. Oplag.
RIGE DAGE. 3. Oplag.
BESLÆGTEDE NATURER. 2. Oplag.
FRA JYLLANDS VESTKYST.
EN KRISE.
SKIFTENDE TIDER.
FAMILJEN PAA SØGAARD.
SVUNDNE DRØMME.
ET HJEM PAA HEDEN.
TIL LYKKENS LAND.
ELISABETH AF RUSLAND.
SLESVIGSKE KVINDER.

SIRIUS

AF

JOHANNE SCHJØRRING

KØBENHAVN

DET SCHUBOTHESKE FORLAG

J. L. LYBECKER OG E. A. HIRSCHSPRUNG

1900

Scan 6746.25.30

HARVARD COLLEGE LIBRARY
BY EXCHANGE
NOV 15 1934

Som over Havets øde Bryst
to Snekker glide hen,
een imod Vest og een mod Øst,
og aldrig sees igen!
saa mødtes vi paa Verdens Hav,
et Ord jeg raabte til dig glad,
et Ord til Svar du stille gav,
og saa vi skiltes ad —

Chr. K. F. Molbech.

Trykt hos J. Jørgensen & Co. (M. A. Hannover)

Sirius laa paa Nevaen med Dampen oppe. Det skulde sejle ind i Staden og lægge sig ved Børsen for at losse nogle hede Vine, som det havde med fra Spanien.

»Hvad vente vi paa?« spurgte anden Styrmand — en ung, smuk Mand — første.

»En fransk Dr. fra Siambaaden derovre — gid han sad i Måanen! — havde man ikke de Broer at klare, var det lige meget, enten det var Dag eller Nat,« svarede første Styrmand og gav Baadsmanden en Overhaling, fordi han trampede mer end nødvendigt i Dækket — en skulde have det!

Første Kahyts Passagerer vare samlede omkring paa Kommandobroen for at tage Kejserstaden i Øjesyn. Kold og graa var Luften, skønt det efter russisk Tidsregning var den 6te Juni, og Staden med de uendelige Skatte laa tung og ugæstfri for Øjet. Kun fremviste de blinkende Kupler, hver Gang en Solstraale spaltede Skyerne, et Blink af fornem Skønhed som en behagelig Afveksling til den fladtbeliggende Stad med de tal-

rige Paladser, de enorme Mindesmærker, de store Torve, de juvelopfyldte Kirker og de vidunderlige Gallerier, Museer o. s. v.

En ung Mand i en elegant Pelsfrakke, Ingeniør Muus, stillede den lange Skibskikkert for en lille, ung Dame, som dog hele Tiden forsikrede, at hun intet saá. Han bukkede sig, saa han kom i Højde med hende og paastod, at det var umuligt, hun baade kunde og skulde!

»Ja, saa vil De altsaa ikke, Frk. Hall,« sagde han til sidst, da hun hastig vendte sig bort.

»Vil De ikke? De kan!« spurgte hun saa anden Styrmand, som i det samme strøg dem forbi.

»Siden, Frøken, nu kommer Doktoren, vi vente paa!« og væk var han.

»Hvorfor skulde jeg ikke saa godt som Styrmanden kunne stille Kikkerten for Dem?« spurgte Muus og gjorde en indbydende Bevægelse imod hende.

»Jeg bryder mig for Resten kun om Kikkerten i rum Sø! her har jeg det godt nok med mine egne Øjne,« svarede hun kort.

»Naa saaledes! men det var dog her og nu, Styrmanden — den smukke Styrmand — skulde opvarte Dem.« Hun trak paa Skulderen, gik hen til Lønningen og saá ud over Staden.

»Hvor han er indbildsk og paatrængende denne Muus,« sagde hun til en fin, lille Skikkelse, som i lang Tid havde staaet og lænet sig op til

en af Redningsbaadene, udeltagende for alt, hvad der foregik.

»Han er en Sultan, som tager med sig alt, hvad han kan faa, helst mere til!« var Svaret.

»Kender De ham?« spurgte Nanna Hall.

»Ikke ham personlig, men Mennesker kender jeg.«

Nanna saá forundret paa hende. Hun var imponeret, hvad der dog intet Indtryk gjorde paa den anden, lille, faste, sikre Person, som for tre Dage siden var kommen om Bord, medens Sirius laa og lossede Bomuld ved en Forstad til Petersborg. Jo mere Nanna saá paa hende, des mere fængsledes hun af den fremmedes graagrønne Øjne, mærkelige Øjne, frastødende og tiltrækkende paa en Gang, spottende og koldt observerende, men ogsaa ofte bedrøvede indtil Tungsindighed, altid prægede med en sælsom Glans. Der var gaaet lidt over tre Aar, siden Alvilde Mallin i sit norske Hjemland var stødt sammen med Assessor Grén*). Hun havde siden da levet i Beyruth og Libanons Bjærge, halv Sygeplejerske, halv missionerende. Asiens Sol havde stærkt brunet hendes lyse Teint. Arbejdet og Sorgen havde taget paa hende, men ogsaa givet hende en særegen Skønhed i Udtrykket. Af og til kunde der nok komme en Slaphed over hende, maaske var det legemlig eller aandelig Træthed, maaske var Tilstanden endog beslægtet

*) Udførligere skildret i: Til Lykkens Land.

med Livslede. Hun var som en af disse fremmede Orchideer, som Gartneren henter hjem fra fjerne Lande og stiller frem, hvor ingen kender dem, men forbavses over deres Form og vilde Skønhed.

»Menneskene?« spurgte Nanna smilende, »men de ere saa mangeartede.«

»De er saa ung — i Sind og Skind,« svarede den anden med noget af et Smil. »Se nu det Eksemplar, som kommer der!«

Hun gjorde med det samme en Haandbevægelse mod den nys ankomne Skikkelse.

»Det maa være den franske Dr., ham, vi vente paa! naa! han er da en rigtig Franskmand at se til! det maa jeg ned at meddele Tante!« og ned fløj hun i Kahytten.

Alles Øjne vendte sig mod den omtalte unge Mand, som Kaptejnen ledsagede op paa det øverste Dæk, hvor han begyndte at præsentere ham for Passagererne.

Først kom han til to unge Mænd, en dansk Landmand, Hr. Klim, som kom inde fra Stepperne, hvor han havde været Rejsekammerat med en bekendt Forfatter, og Hr. Bruse, en ung, smuk Mand, som skulde til Tunis for at ansættes i det svenske Konsulat.

Ingeniør Muus genkendte Dr. Lindbo fra nogle Poë-ske Forestillinger, som han i Paris havde overværet sammen med ham. Genkendelsen var dog fra Doktorens Side formel, hvad der ogsaa i høj Grad var Tilfældet med Præsentationen for

Frk. Mallins Vedkommende. Hun indtog bestandig sin isolerede Stilling ved Baaden, hvorfra hun havde en god Observationspost.

Den franske Doktor Lindbo var en Mand paa 33 Aar, han var klædt i lysegraat fra Top til Taa, endog hans Spadserestok var af samme delikate Farve. Han var af Middelstørrelse, godt bygget og havde et behageligt, livfuldt Ansigt, glatraget, med blaa Øjne. Paa Midten af det højre Øjelaag havde han ude i Kanten en lille, medfødt afklippet Trekant, som uden just at misklæde ham, gav Øjet en skarpere Glans og, hvor lille end Klippet var, frembragte det dog et Brud i de ellers saa retlinede Lineamenter. Var han en forfulgt Person, vilde han vanskeligt være undgaaet sine Forfølgere. Til almindelig Forbavselse talte han, hans Fader havde været svensk, dette Sprog rent med kun ubetydelig Accent.

Hans Moder, af gammel fransk Adel, levede i Paris, hvor han var født og opdragen. Faderen var tidlig død.

Hans Maade at gaa, tale og være paa var fuldkommen Fransk. Man kunde nære Tvivl ved Synet af hans blonde Farve, men højt regnet tilskrive den en Afstamning fra en af Frankrigs nordlige Provinser, hvor indtil denne Dag de gamle Vikinger have givet mange af deres Efterkommere en Type vidt forskellig fra de ublandede romanske Slægters.

Den svenske Bruse var langt ude besvogret med ham; de sluttede sig straks sammen og skulde begge til Tunis.

Ankeret blev hivet ind, Landgangen tagen bort, Lodsen indtog sin Plads ved Siden af Kaptejnen og første Styrmand, og Skruen piskede Bølgerne i Skum, Skibet gled hen ad den store Neva, hvor Strømmen er stærk, Trafikken levende, og hvor det skulde passere tre af den Mangfoldighed af Broer, hvormed Kejserstaden er saa rundeligt udstyret.

»Du pragtfulde Petersborg! endnu kun to Dage!« sagde en ung, høj Røst. Det var Nanna, som kom op med sin Tante, Frk. v. Prangens, en hvidhaaret, ældre Dame hen i Tresserne.

»Ja vist gaa vi!« vedblev hun. »Se der Isakskirken, Kasansky, Vinterpaladset, dejligt altsammen!«

»Du vil jo følge med Sirius; vi kunne jo ellers blive her en længere Tid,« sagde Tanten.

»Maaske er det dumt,« sagde Nanna, »der er endnu koldere og mere graat Nord paa!«

»Sikkert ikke,« var Svaret. »Tværtimod jeg tror, vi ville finde en renere Luft, og der er næppe koldere end her.«

Dr. Lindbo blev præsenteret og hilste paa dem.

»Lad os dog endnu engang kigge ind i Kasansky,« sagde Nanna til sin Tante, da de spadserende hen ad Newsky Prospekt, befandt sig ud for denne Kirke, som med de pragtfulde Søjlerækker er bygget med St. Peterskirken som Model.

De passerede den lange Søjlegang, hvor særlig Nonner til begge Sider meget indtrængende, og som det synes, til alle Tider paa Dagen, beder om Gaver til den hellige Kirke, deres Orden, deres fattige, Hospitaler og Gud ved, hvad det altsammen hedder.

Nanna stillede sig op ved en Søjle tæt indenfor Indgangen. Hun var træt og vilde have et Hovedindtryk med af hele den indre Kirke.

Uden at tænke derover sank hun ned paa Fodstykket. Der henne gik hendes Tante og saá sig tilbage efter hende. Hun nikkede hen til hende, men blev, hvor hun var. Pludselig begyndte en dæmpet Musik, og Folk strømmede ind. Saa fængsledes hendes Øjne af en elegant, gammel, stivbenet, stærkt dekoreret Officer. Han stilede henimod hende og fæstede et Par alvorlige Øjne ind i hendes. Hun kom i Tanker om, at hun sad, medens alle andre stod op, og hastigt rejste hun sig, netop som han forsvandt bag Pillen, til hvilken hun støttede sig. Hun hørte en Lyd som af et Kys, og da han straks efter gik videre, smuttede hun omkring Pillen samtidig med, at hun holdt Øje med ham.

Bag ved hende var Pillen smykket med et Madonnabillede, som han altsaa havde kysset, og nu saá hun, hvorledes han vandrede rundt og kyssede snart et Helgenbillede, snart en Madonna o. s. v. i en Uendelighed.

Dr. Lindbo kom ind og lidt efter Frk. Mallin. Den første opdagede straks Nanna, kom hen og vilde have hende med at se det berømte, undergørende Madonnabillede, som er ført fra Kasan til Moskwa og derfra til Petersborg, hvor det ligger i en lukket Montre midt i Kirken og er prydet med et Diadem af Brillanter og de kosteligste Stene. Men hun maatte først være færdig med at iagttage den gamle Officer, som nu omsider var naaet over Halvvejen.

Frk. Mallin betragtede ivrigt de erobrede Faner, persiske, franske, tyrkiske og polske Ørne, de 28 Nøgler fra erobrede Stæder og Davoust's Marskalsstav, som alt er ophængt i Kirken.

Aa! disse franske Trofæer møder Øjet saa ofte i Petersborg, at den rejsende forundret spørger sig selv, hvorledes en Alliance mellem Russisk og Fransk i Grunden er mulig.

Da den gamle Officer blev færdig med sine mange Kys, gik han hen midt i Kirken, faldt paa Knæ og slog Panden 3 Gange ned mod Gulvet. Denne sidste Ceremoni gentog sig ideligt af de indtrædende. Det var strengt for ham atter at komme op; Nanna blev glad over, at han var færdig. Men til sin Skræk saá hun ham anden

Gang komme hen til sig for at gøre den lange Tur om endnu en Gang.

»Mon han dog nu ikke er færdig?« spurgte hun Frk. Mallin, som i de sidste Minutter sammen med hende betragtede ham.

»Se, hvor hans Ansigt nu lyser,« sagde Frk. Mallin. »Kan De ikke se, hvor mild og venlig han ser ud?«

»Jo, men det er noget underligt noget, alt dette!«

»Det skal De ikke sige!« afbrød Alvilde Mallin hende, »Se hvor hans Øjne straale. I Norden er Kirken kold; vi have vist for lidt ydre Kultus der, hvor de andre maaske have for megen.«

Nanna betragtede hende forundret.

»Det er mit ramme Alvor. Jeg har set Muhamedanere i Timevis, som Støtter, ligge hensunkne i Bøn, aldeles uberørte af al Verden. Jeg har set Jøderne ved Grædemuren i Jerusalem med opløftede Hænder bede og paakalde Jehova — der er Sandhed i dette, tro De mig! og det har dybt rørt mig; aldrig har jeg i vor egen Kirke set noget, som i Andagt, Selvforglemmelse og Betagenhed kommer det nær!

»Det forbavser mig — i Deres Mund.«

»Hvorfor det? Tror De mig saa kold eller uforstaaende overfor anderledes tænkende?«

»De opruller noget splinternyt for mine Tanker,« svarede Nanna naivt.

»De er et kært, lille Menneske! — hvis De nogensinde drager over Hellespont, vil De mærke, at De kommer nær til Jordens Hjerte. Hvad er ikke udgaaet fra Asiens Lande, og hvad findes ikke der af ældgammel Kultur og ædle store Minder. Alene en Tur i Libanons Bjærge, med Udsigt ud over Palæstina, De kan tro mig! kan give et Menneske fra det kulturstærke Europa noget at tænke paa.« Der steg en klar Rødme op i hendes brune Kinder, og hendes Øjne fik et sværmerisk, drømmende Udtryk, som virkede betagende paa hendes Tilhørerinde.

Der var i Kirken andre Øjne, som med Forbavselse iagttog Frk. Mallin. Ingeniør Muus stod et Stykke derfra, lænet til en Søjle: det er højst ejendommeligt, at hun kan se saaledes ud! hvem skulde have anet det! sagde han halvt højt til sig selv.

Han modtog en Overraskelse lig en Gourmands, som uventet ser en Livret foran sig.

»Hvor det interesserer mig at høre Dem tale! jeg er henrykt over at være truffen sammen med Dem!« udbrød Nanna. »Fortæl mere om Libanon! Libanons Cedre! lykkelige Menneske, har De set dem!«

»Der er kun meget faa tilbage!« svarede den anden med et vemodigt Smil, »der er dejlige Fyrre- og Naaletræer, store Morbærplantager fremfor alt en Luft, som er vidunderlig at indaande. Mere derom en anden Gang, kom! lad

os gaa til Deres Tante. Skal ikke De op paa Eremitage-Galleriet?«

»Jo! — og De? — hvor morsomt!«

Og bort til Galleriet gik de gennem den imponerende Verandas lette Tag, som bæres af 8 Pilastre, hvortil støtter sig 10 Telamoner af 22 Fods Højde. De se ud, som om de kunde bære hele Bygningen bort paa deres udstrakte Hænder; Dimensionerne i det indre svare ganske hertil.

»Havde De tænkt Dem Peter d. Store saaledes, Frk. Hall?« spurgte pludselig Ingeniør Muus, da de inde i en af Salene stod foran denne Zars hvidsilkeklædte Skikkelse.

Nanna havde ikke bemærket Muus og vendte sig hastigt om.

»Jeg har saamænd hverken tænkt mig Kejseren saadan eller saadan!« svarede hun, »men jeg staar og ser forundret paa hans smalle, fine Hænder — dem har han altsaa tømret med.«

Under stor Munterhed løftede de derefter, en efter en, paa hans Stok, som havde en uhyre Vægt. Det var komisk at se Foreviseren stadig ikke slippe den af Haanden; den var absolut ikke til at løbe med, selv en Samler af en Englænder vilde sikkert betænkt sig.

Da de havde opholdt sig endnu en lille Tid i Slottet, samledes efterhaanden alle Passagererne fra Sirius i det pragtfulde Billedgalleri, hvor Mesterværker fra alle Verdens Lande ere ophængte i ægte forgyldte Rammer paa de røde, silkebetrukne

Vægge, og hvor selve Salene af og til ere prydede med en enestaaende Pragt.

»Guld, Sølv, Malakit, Jaspis og Ædelstene, det have Russerne nok af!« udbrød Dr. Lindbo med familiært Praleri, han hørte til den hellige Alliances Rettroende.

Selskabet istemmede et mer eller mindre lydeligt Bifald.

»Det er vel derfor, de ogsaa have mer end nok af Fattigdom, Nød, Uvidenhed og Nihilisme,« udbrød Alvilde Mallin. »Jeg væmmes ligefrem ved alle disse opdyngede Skatte!«

»Væmmes! det er et stærkt Ord, Frk.,« sagde Muus. »Hvert Land har Skatte, som det er stolt af, og det har man Lov til.«

»Har De lagt Mærke til disse Hundreder af Arbejdere nede ved Havnen, til deres Fattigdom?« spurgte Alvilde. »Hver Mand har, siges der, sit Pas — jeg ved ikke, om det lyder paa Navn, eller maaske kun paa Nummer —, som hver Maaned skal paategnes af en Politimand. De saa vel de lurvet uniformerede Fyre, som stadig vare til Stede for at passe paa Arbejderne? Det hele gjorde Indtryk paa mig af en Flok forpinte Slaver, under stadigt Opsyn! uh! jeg har faaet nok af det hellige Rusland!«

»Megen Frihed er her unægtelig ikke,« svarede Muus og trak paa Skulderen, »men det kommer nok.«

»Ja, det lader dertil. Skade, at De ikke talte med en finsk Herre, som jeg traf i Gaar; han kunde have fortalt Dem adskilligt.«

»Russerne ere et af Fremtidsfolkene,« sagde Muus. »Vi opleve nok begge at se andre Tider opgaa for dem.«

»Jeg har snart tabt min Tro til den store Civilisation, naar man ser, hvad der upaatalt kan gaa for sig paa Jorden; vi afhandle jo f. Eks. daglig Dreyfus-Affæren. Ingen kan vel beskylde Franskmændene for at mangle Civilisation!«

»Det blev vel nu alt for meget, svarede Muus leende.

»Det tænker jeg med!« sagde Alvilde og vendte ham Ryggen.

Selskabet delte sig nu i to Lejre, en beundrende og en kritiserende. Den sidste bestod dog mest af Alvilde, Nanna, som begyndte at blive hypnotiseret af hende, og Bruse, som sluttede sig til Nanna, saa snart og saa vidt det lod sig gøre. Frk. v. Prangens holdt sig saa vidt muligt paa den gyldne Middelvej, som hun var overbevist om førte lige lukt til Paradiset, blot man holdt den!

Endnu i to Dage blev Selskabet i Petersborg. Naar man rejser med en Fragtdamper, ved man aldrig, hvad Tid og Time man gaar eller kommer. Parolen lyder, at snart er Lasten ikke stuvet, Kulforraadet utilstrækkeligt, Papirerne ikke færdige, eller man venter paa en Ordre, der enten ikke

indløber eller har faaet en fejl Adresse. Kaptejnen brummer over alt det utaalelige Sløseri; Folkene, som ere henrykte over Udsigten til endnu en Orlov, tage deraf Anledning til at møde for sent, ere drukne eller møde slet ikke; kun Passagererne ere almindelig udelukkende tilfredse med Opsættelsen. De ile i Land for endnu engang at se dette eller hint, ja endnu engang! herlige Ord paa en Rejse.

Alle Passagererne, maaske med Undtagelse af Frk. Mallin, tørnede ud den næstsidste Morgen som Skolebørn, der faa en uventet Fridag. Man var, hver især, fast besluttet paa at faa saa meget som muligt med sig. Og i flere Maaneder kan man gennempløje Kejserstaden uden at blive fuldt bekendt med den, især med dens talrige Broer over den næsten ubegribelige Newa, store og lille Newa. Men Petersborg er ikke en Stad, hvor den fremmede føler sig hjemme. Naar man er kommen ud over sin Forbavselse over den uhyre store og flotte Maalestok, som alle Vegne er paafaldende, og man har saa at sige følt hele Storheden af det umaadelige Rige, som ligger bagved, er og bliver man fremmed der som intet andet Sted, først maaske paa Grund af Sproget, som baade trykt og skrevet saa vel som talt forbliver lige utilgængeligt, som ogsaa paa Grund af Folkekarakteren, det hele Liv, udadtil præget af en dyb Religiøsitet, men som ved Siden af en vis, venlig Imødekommenhed tillige bærer Præget

af en Selvbevidsthed, som mildest talt er meget stor.

Om hvorvidt den indre Religiøsitet holder Skridt med den stærke ydre Kultus, kan en fremmed ikke bedømme. Sikkert er det, at om en af de Tusinder af Droskekuske*) tyve Gange i en halv Time farer forbi en af de utallige Kirker eller et af de dito Kapeller, aldrig glemmer han at rive Hatten af eller korse sig med det græske Kors. Men man lægge Mærke til hans imødekommende Smil, naar man stiger ind i hans Droske og se den Mine, hvormed han betragter en, naar det gaar op for ham, at man er fremmed. Den gaar igen saa mange, mange andre Steder. Et russisk Smil er let at opnaa, det er ikke solvarmt som i Syden; er det ærligt som i Norden? — Je ne sais pas!

Sirius lettede. Vinen var losset. Rejsen gik nu op i bottniske Bugt til Sundsvall, hvor Skibet skulde lades med Tømmer til Tunis og Bizerta.

Den franske Dr. havde Slægtninge i den svenske By. Muus skulde inspicere et svensk-dansk Savværk med hydrauliske Maskiner — hvis Bygning og Opførelse han havde staaet for; de

---

*) Forf. har set deres Tal for Petersborgs Vedkommende opgivet til mange Tusinder.

andre fulgte Skibet kun som lystrejsende saa nær som Bruse, der rejste for sin Chef for til sidst at lande i Tunis, hvor han skulde fast ansættes paa Handelshusets Kontor. For ham var denne Rejse en Afsked fra Fædrelandet, hvor han havde en Moder og Søster, som sørgede over hans Afrejse.

Man kan leve paa Landjorden i Aarevis og have personlig Omgang med Slægt og Venner uden at komme dem paa nært Hold. Anderledes er det paa en Rejse, især en Sørejse, hvor de største Modsætninger mødes, rystes sammen i stormfuld Bølgegang og i Magsvejr, udtale sig for hverandre, finde hverandre og slutte Venskaber, som stundom trodse Tid og Afstande uden at briste eller forgaa.

Et Skib med Passagerer er et underlig isoleret Stykke Verden. De store Horisonter give et friere Blik, og alt det daglige Livs Vrøvl er sporløst forsvundet, fordi omtrent enhver Anledning er fjernet. Man føler Fred og Glæde i de store Omgivelser mellem Himmel og Hav, og man længes ikke efter Strævet, man forlod. Hvilken Plads og Komfort har man ikke paa et godt Skib imod i en indsnevret Kupé. Og hvilke stille, indadvendte Tider kan der ikke leves paa et Dæk, hvor ofte den tavse Mand ved Roret

og den diskrete Styrmand, som gennem Kikkerten eller med de blotte Øjne observerer Himmelens og Havets skiftende Udseende, ere de eneste aandende Væsener omkring en. Altid givende velvillige, bestemte Svar paa ethvert til dem rettet Spørgsmaal, aldrig paatrængende eller overvældende en med unyttig Tale, som det altfor ofte er Skik og Brug paa Landjorden. Og samtidig med at man har Bevidstheden om at leve et sundt, forfriskende Liv, føler man tillige hele Velværet ved hvert Minut at mærke, at man iler regelmæssigt, ustandseligt fremad mod en Havn, man enten ikke kender eller længes efter at gense. Selv naar Bølgerne rejse sig i grandios Storhed, opføre et brusende Tonedigt, og selv om Neptun forlanger et Offer, hvilket Velvære føler man da ikke, naar Havet atter er glat, Stormen stilnet af, og Musikken kun lyder vuggende, dæmpet.

Fortryllende, dejlige Hav! den, som vover sig ud i din blinkende Favn, maa, om han vil eller ikke, elske dig og altid, altid længes tilbage til dig.

Kaptejnen, en smuk, firskaaren Sømand med dybe, blaa Øjne og en krøllet, lysebrun Haartop, brød sig kun om kvindelige Passagerer. Han var ikke langt fra at hade Herre-Passagerer, særligt naar de gjorde Mine til at tage sig af Damerne. Uheldigvis for ham havde netop paa denne Rejse alle de om Bord værende Herrer, maaske med Undtagelse af Hr. Klim, som holdt mest af at tale

om Kalmykker og Heste, især de sidste, samme Smag som Kaptejnen, saa han var mer end misfornøjet med dem alle; de vare ham bogstaveligt i Vejen fra Morgen til Aften. Ikke engang en Storm i finske Bugt, hvoraf han havde ventet sig noget, medførte noget nævneværdigt Resultat. De lod til alle at være unaturlig søstærke. Frk. v. Prangens, som havde nydt en for stor Dosis Hummer, forsvandt nok en lille Tid fra Dækkets Skueplads; men da Kaptejnen, som det galante Pindsvin, havde iskænket hende en Angostura i selve Køjen, kom hun sig forbavsende snart. Endnu langt mere fort gik det med Lindbo, da han havde indtaget en Dosis Morfin; han kom igen mere straalende og indtagende end før. Til sidst vidste Kaptejnen ikke noget levende Raad, saa gav han sig til at surmule, tog Ophold i Bestiklukafet og gav derfra den ene Overhaling efter den anden til enhver Overbringer af en hvilken som helst Melding, hvoraf Følgen blev, at en Mængde halvhøje Eder ved enhver Bortgang regnede ned over ham. Og hver Gang en ny Vagt paa Dækket afløste den gamle, bleve Sammenstødene hviskende rapporterede fra den ene Styrmand til den anden, saa at vedkommende kunde vide at vende det laadne ud og være paa sin Post.

Men Selskabet morede sig, og man savnede ham ikke.

Engang imellem stak han Hovedet op gennem Kahytstrappen og tørnede ud paa Dækket; han henledte saa i nogle Øjeblikke Opmærksomheden paa sig, naar man hørte hans Stentorstemme rase over nogle Stænk paa Dækket eller over en Ende, der umotiveret hang ned fra en eller anden Line, hvor den intet havde at gøre, eller Tømmermanden ingen Vegne kom, Matroserne drev, o. s. v., o. s. v.

I saadanne Øjeblikke var det end ikke velset, at nogen klappede hans arrige, sorte Hund, som altid fulgte ham. Den skulde Pokker ikke være Allemandshund, han ønskede nok at beholde en lille Smule for sig selv. Hvis Damerne nu ikke tog Affære, forsvandt han, som han kom, og Situationen blev den samme. Men der var af og til en, som forbarmede sig, og saa tog han en lang Tur med hende paa Fordækket, en Spadseretur med sin Sømandsarm fortroligt i hendes.

Det var Revanche, det.

Ingeniør Muus valgte en hel anden Metode. Han var afvekslende fordybet i et videnskabeligt Arbejde eller i en af Zolas omfangsrige Værker.

»Har De rigtig lagt Mærke til ham?« spurgte Alvilde Nanna, da de spadserede frem og tilbage paa Dækket. »Han er ligesom Katten, der hvert Øjeblik ved, hvor Musen opholder sig, skønt den tilsyneladende er optagen af alt andet.«

»Jeg tror næsten, De er for slem imod ham,« svarede Nanna med et Smil, der baade indeholdt

noget af den Beundring, hun følte for Alvilde, men ogsaa en Streg Misfornøjelse over hendes idelige Angreb.

»Naa, det tror De. Det er komisk, at han bærer Navn efter den uskyldige Mus! han, som altid er paa Lur!«

»En Mus er nu da ikke helt uskyldig, den gør virkelig megen Fortræd.«

»Den arbejder for Føden, det Skind! — men han er — en Kat, siger jeg Dem! et Rovdyr! det er noget andet.«

»Det er haardt. De kender ham jo ikke, og her paa Skibet lønner det sig da ikke for ham at være Kat.«

»Ikke det?«

»Nej! hvem er Mus her?«

»De! f. Eks. De!« var Svaret.

»Jeg! han bryder sig ikke det mindste om mig. Siden vi forlod Petersborg, har jeg næppe vekslet 10 Ord med ham!«

»Det er jo det, jeg siger. Han leger Kat og Mus med Dem! pas paa!«

»Jeg bryder mig hverken om ham eller nogen anden. Fortæl mig noget om Deres Rejser!«

Dr. Lindbo gik forbi.

Frk. Mallin vinkede ad ham.

»Fortæl De Frk. Hall om Deres Rejser. De har jo været alle Vegne!«

»Ikke alle Vegne!« sagde han og tog Plads

hos dem tilligemed Bruse. »Men mange Steder har jeg været.«

»Hvor mange Steder?« spurgte Nanna.

»I Indien, Kina, Japan, Palæstina, ved Pyramiderne, i de fleste af Europas Lande.«

»Naa, hvor var saa smukkest?«

»Smukkest? Ja — a —! Italien, Sicilien og Monaco!«

»Monaco! det Spillehul!« svarede Alvilde indigneret.

Med eksalteret Begejstring gav han sig til at beskrive Monaco, hvor hver en Plet var henrivende og udnyttet med fransk Foretagsomheds Aand og Finhed; han beskrev Spillebanken og endte som en ægte Franskmand med Damerne, specielt Demimondens Skønheder, Diamanter og Pragt.

»Hvad er Dr. Lindbos Studium?« spurgte Alvilde.

»Historie.«

»Hvor har De studeret?«

Han nævnede et berømt Jesuiterkollegium.

»Ah! saa ved man, De kan noget.«

Nu kom Turen for ham til at tale om vor Kirke, vor hellige, ene saliggørende Kirke.

Han viste sig Skolen værdig.

»Jeg sympatiserer med meget!« sagde Alvilde, da det endelig blev hende muligt at faa et Ord anbragt; »men Deres Pave og Deres Helgener, Gud fri mig!«

I kortere Tid, end det kan fortælles, mødte han frem med en saadan Bunke af Skriftsteder, som beviste Pavens Autoritet, og Historien opbevarede Mindet om store Mænd, Eftertiden rejste Billedstøtter for dem — anderledes var ikke deres Helgentilbedelse. Gik man her paa Jorden til en Minister, en Konge for at bede om noget, bad man ofte en og anden ringere stillet Mand om at gaa i Forbøn, at man kunde faa sit Ønske opfyldt. Saaledes og ikke anderles var deres Helgendyrkelse.

»Ja, men saa tilbede de Jfr. Maria!« sagde Nanna, »saa det kommmer ud paa et.«

»Vi tilbede hende ikke. Vi bede om hendes Forbøn, og hvem skulde være Kristus nærmere her fra Jorden end hans Moder!«

Til Nannas dybe Forundring tog Alvilde ikke fat, hvorfor hun opfordrede hende om Hjælp.

Lindbo sluttede sig til hende.

»Nej! det er jo ikke til nogen Verdens Nytte at strides herom. Hver bliver ved sit. Alle Floder løbe til Havet, fra Øster og Vester, deres Bølger blande sig med hverandre; men de blive i deres Løb. De, som tilbede mig, skulle tilbede mig i Aand og Sandhed, lyder Ordet! det er derpaa, det ene kommer an!« svarede hun, rejste sig hastigt og gik hen til Frk. v. Prangens, som Kaptejnen i Mangel af nogen bedre tog til

Takke med henne paa en Bænk, som stod under en Kaleche af Sejldug.

»Hun er Katolik! i Hjertet er hun Katolik!« udbrød Lindbo med Fanatisme. »Kommer hun til Rom, gaar hun over til os!«

»Aldeles ikke! desuden har hun været i Rom!« svarede Nanna.

»Vist er hun Katolik!« vedblev den anden, »i Hjertet! i Hjertet! siger jeg Dem!«

»De tror maaske ogsaa, at jeg er det?« spurgte Nanna.

»Nej!«

»Hvorfor skulde jeg dog ikke være det, naar hun dog er det?« vedblev hun.

»De har endnu ikke tænkt Sagen igennem; men det kan komme!«

»Aldrig! det forsikrer jeg Dem. Jeg hader — — —«

»Had er et stærkt Ord, det hører ikke Kristendommen til,« svarede Lindbo.

»De lader mig ikke tale ud,« svarede Nanna heftigt. »Jeg hader Overløbere og har, selv om De ikke tror det, dog tænkt derover!«

»Naa, men Smerten, Smerten kender De ikke. »Smerten, før der kommer Klarhed.«

»Derom ved De aldeles ikke noget!«

»Jeg kan se det,« svarede han med et overlegent Smil.

»Hvorfor skulde der endelig være Smerte?» spurgte Bruse, som for enhver Pris vilde komme

hende til Hjælp. »Jeg føler heller aldrig nogen Smerte derover.«

»Hvilket beviser, at De endnu ikke engang har tænkt derover,« svarede Lindbo smilende; men de barnlige Ord afvæbnede begge de stridende Parter, som lidt efter vare dybt interesserede i en Beskrivelse, Doktoren gav af Buddhaismens meget indviklede Lære.

»Hvorfor gik De før?« spurgte Nanna lidt senere Alvilde.

»Jo, for det første holder jeg ikke af Disputer om Trossager, fordi det aldrig fører til noget; for det andet har det altid gjort mig ondt, at vi ingen kvindelig Guddom have — vi ere dog her paa Jorden to Køn, lige for Gud — og endelig begriber jeg ikke det Sammensurium, hvoraf den franske Dr. bestaar.«

»Hvorledes!«

»Han er,« Alvilda talte paa Fingrene, »lærd, man kan ikke nægte ham Viden, berejst som faa, Levemand, i alt Fald begejstret paa Omraader, der tyde herpaa, han er Morfinist i en betydelig Grad og endelig — det mærkeligste af alt, rettroende Katolik, ortodoks endog. Læg alt dette sammen, og De har denne soignerede Skikkelse med Trekanten i Øjenlaaget!«

»Jeg kan ikke lide ham, absolut ikke,« sagde Nanna bestemt.

»Jeg foretrækker ham langt for Ingeniøren.«

»Det kan jeg ikke begribe, nej! saa maa jeg bede om Hr. Muus.«

»Han er langt farligere, forsikrer jeg Dem! hvad siger De saa om Bruse?«

»Han er kedelig.«

»Tror De?«

»Ja; i Morgen ere vi i Sundsvall, saa tager Muus fra Skibet, og det er meget uvist, om han gaar med tilbage,« sagde Nanna.

»Saa meget des bedre! kom! lad os nu gaa hen til Deres Tante og Kaptejnen. De underholde altid hinanden med Dreyfus Affæren. Deres Tante raisonnerer som Jesuiterne: siden han er Jøde, o. s. v., medens Kaptejnen dømmer uhildet.«

For tolv Aar siden nedbrændte Sundsvall paa et Par Hytter nær; nu er det en smuk nyopbygget By med otte à ti Tusind Indbyggere. Byen har Storstadspræg, en glimrende Havn, en henrivende Beliggenhed mellem skovklædte Aase og udfører Tømmer efter en storartet Maalestok. De lyse Butikkers store Spejlglasruder blinke allevegne, og Modesager, som man forbavses over at finde her, ere for de indfødte som dagligt

Brød, takket være den livlige Frekvens med Omverdenen.

Rigmændene bygge Villaer paa Skovskrænterne, hvorfra Udsigten er glimrende, og op ad Fjeldsiderne findes prægtige Spadsere- og Køreveje samt forskellige Anlæg, blandt andet »Tivoli« med et yderst komfortabelt Hotel. Stadens Opkomst er saa forbavsende, at man tror, man er i Amerikas Fremskridtslande og ikke i en af Europas nordlige Fjeldbyer, hvor store, uendelige Strækninger rundt om nærmest minde om Skabelsens Morgen, før Forjættelsen om Liv og Mangfoldighed var udtalt.

Selve Elvene — og hvilken utallig Mængde løbe ikke ud i den finske Bugt — og Bredderne bære hele Livet. De sidste ere fyldte med smaa, venlige Landsbyer, som alle ligge mer eller mindre amfiteatralsk, hvor travle Kvinder og en Mængde hvidhaarede Børn ere beskæftigede med Vask og med at passe Geder, Faar og Køer, og de første ere opfyldte af Sejlskibe, store og smaa Dampere, Lægtere, flydende Tømmer og et Mylder af arbejdende Mennesker. Af og til hører man ind i alt Røret Maskinernes Arbejden og Snøften fra Savværkerne inde paa Landet med de endeløse Fyrre- og Birkeskove i Ryggen.

Her er Penge at tjene og Travlhed fra Morgen til Aften. Norske, svenske, danske og tyske Kaptejner fylde Lasten paa deres Skibe med hvidt, tørt Tømmer, og kolossale Bjælker stuves

op paa For- og Agterdæk, saa Passagerernes Spadseren frem og tilbage bliver, naar Skibet er fuldt ladet, en Klatren op og ned ad Trappetrin, som, hvor snildt end Sømændene lave det, mer eller mindre ligner Bølgernes Falden og Stigen. Alligevel i Magsvejr er det en udmærket Motion at tage sig en Tur hen ad de stærke Træstammer; men er det Søgang, holde alle Landkrabber sig til Mellemdækket og Kommandobroen, Stuegulvet uden Faldgruber og Snarer.

Solen farvede hele den nordvestlige Himmel luerød, og de mest vidunderlige, purpurbræmmede Skyer dannede sig rundt omkring den; nogle gled langsomt ind i den ildrøde Sol, andre bleve staaende, lyste som en Glorie omkring den og gav et Genspejl hen over Vandet, saa det blev rødt som Vin. Overfor, bag ved et af de skovklædte Fjelde steg Maanen frem, rund og hvid, og forsølvede Træernes Toppe.

»Aldrig uden i Golfen ved Neapel har jeg set et saadant Sceneri; blot det ikke var saa nederdrægtig koldt!« udbrød Lindbo, da han som første Mand tørnede op fra Aftensbordet paa Sirius.

Koldt var det, næppe 3 Grader i Juni Maaned.

»Hvor Jorden er dejlig, dejlig!« sagde Nanna og slog Hænderne sammen.

»Ja, her er noget at titta paa!« sekonderede Bruse, og saa saá han paa hendes Ansigt, som rødmede af al den Glæde, hun følte.

»Der kan du se, mit Barn!« sagde Frk. v. Prangens. »Det var ikke galt, vi tog med Skibet. Her er ganske vist ikke varmt, men hvilken Luft her er at indaande; den maa absolut være bakteriefri, saa vist som den er sund og velgørende.«

Og hun hyllede sig ind i en lang Forværkskaabe for at vente paa Aftenen, som ikke kom. Kl. 10 var den sidste Streg af Solen forsvunden; Kl. 12 var det saa lyst, at man paa Dækket kunde læse den fineste Skrift. Over 12 begyndte Rødmen fra den nordvestlige Himmel at brede sig over mod Nordost, og Kl. 2 steg Solen langtsomt frem i en Bræmme af Purpur. Har man en Gang set dette, forstaar man, at Norden kan have lige saa varme Beundrere som Syden.

»Synes De nu ikke Frk., at her er skønt som paa Libanons Bjærge?« spurgte Muus pludselig Alvilde, der som sædvanlig havde fundet en Krog, halvt inde under en af Redningsbaadene.

Han havde en Stol i Haanden; han klappede den aldeles ugenert ud og anbragte sig op ad hende.

»Vær saa venlig ikke at spærre mig inde,« sagde hun arrigt og trak med et Ryk sin Kjole til sig.

»Jeg skal gøre Plads, straks De siger et Ord,« svarede han og blev siddende.

»Saa ønsker jeg, at De paa Øjeblikket gør det.«

»Hvorfor er De mig saa fjendsk? De er det virkelig,« spurgte han.

»Jeg har stærke Antipatier, og jeg er vant til altid at følge mine Tilbøjeligheder.«

»De gør Dem ikke engang den Umage at sige mig, at jeg tager fejl.»

»Af hvad?«

»Antipatien naturligvis!«

»Vi vedkomme jo virkelig aldeles ikke hinanden — et Par Dage ere vi tilfældige Passagerer paa samme Skib, skilles og ses — aldrig mere!«

»Det første er rigtigt, det sidste bestemmer Guderne!«

Hun rejste sig.

»Guderne og Gudinderne! — ja, jeg vil tro, at de ere for Dem!«

»Det kan De jo gerne!« svarede han, — egentlig var han oplagt til at give hende en Overhaling, men betænkte sig. Aldrig havde nogen ægget ham som hun; men da hendes Natur var vild, maatte hun behandles paa en særegen Maade. Endnu havde han ikke udgrundet Metoden.

»De har endnu ikke gjort Plads,« sagde hun med dirrende Stemme, medens hun bestandig stod paa Spring til at bryde ud. Hans Ben vare hende i Vejen.

»Sig mig, Frøken, om det ikke kan interessere

Dem at høre, at vi have fælles Bekendte i København?« spurgte han.

»Jeg har aldrig været i København og kender kun faa Danske,« sagde hun kort.

»Kender De f. Eks. ikke en Frk. Grén?«

»Emma Grén?« spurgte hun, og hendes grønne Øjne skød Lyn.

»Ja, netop,« svarede han og betragtede hende stift.

Hun satte sig.

»Hvad ved De om hende?« spurgte hun. »Er hun i København og hvor?»

»Der kan De se, jeg vidste dog noget, der kunde interessere Dem,« sagde han drillende. »Nej, hun er kun i Byen i Ferierne.«

Hvad kunde han vide? Skulde Emma have fortalt noget som helst om deres korte Møde? tænkte hun, og hendes Ansigt skiftede Farve. Hun blev nærmest bleg, hvad der ikke undgik ham.

Tusinde Minder stormede ind paa hende.

Hun faldt i Tanker, og han betragtede hende med Nysgerrighed og stigende Interesse.

Han forstod ikke Sammenhængen og sagde, for at sige noget:

»Frk. Grén har en meget dygtig og anset Broder og en lille, nydelig, men svag Svigerinde.«

»Kender De dem — nøje?« spurgte hun med et Sideblik, som flammede.

»Nøje? Nej!«

»De kommer ikke hos dem?«

»Nej!«

»Hvor har De da hørt, at — de kendte mig?« spurgte hun.

»Frk. Emma har talt om Dem, om — Deres Elskværdighed og ualmindelige Ydre,« sagde han og betragtede hende stift.

»Mit Ydre?«

»Ja — mærkeligt nok. Først i Gaar kom jeg i Tanker om, at det maatte være Dem; jeg huskede, at De hed Mallin, og da jeg hos Frk. Hall saa et af Deres Kort med begge Deres Navne, erindrede jeg, at De hed netop saaledes, desuden — man træffer ikke hver Dag paa en ung Dame, der kommer fra Syrien.«

Hun vilde have spurgt igen, men betænkte sig. Frk. Grén kunde umuligt have begaaet en Indiskretion.

»Tillad!« sagde hun og stod op med et saa bestemt Væsen, at han rejste sig, klappede sin Stol sammen og gik hen ad Dækket. Saa satte hun sig atter og faldt i Tanker, sørgelige og tunge.

Over tre Aar var det nu, siden hun havde truffet Assessoren og hans Søster i Norge; over tre Aar i anstrengende Arbejde i fremmed Land, men endnu havde hendes Hjerte ikke tilkæmpet sig Glemsel. At en Følelse kan være saa stærk, at man ikke kan slide sig fra den, tænkte hun. I Dage, i Uger kunde den synes at være saa om-

trent borte, dog ikke anderledes, end at det mindste kaldte den frem, kvælende og nagende.

I et Fjerdingaar havde hun været ude paa en Rekreationsrejse, først paa Krim, saa i Moskwa og Petersborg. Hun havde først tænkt at gaa til Norge en lille Tid og se til sine Slægtninge, men betænkte sig om. Hun vilde nu følge Skibet til Neapel og derfra gaa tilbage til Syrien for paa ny at begynde sin Skole og sin missionerende Gerning. Naar alt kom til alt, var Religionen det bedste Værn. Rejselivets Lediggang var ikke noget for hende, saa lidt som at gnide sig op ad fremmede, nydende Mennesker. Ved denne Betragtning tog hun et Tag i sig selv — hun, der prædikede om Menneskekærlighed, havde selv saa lidt af den. Det nyttede ikke, at hun trøstede sig med, at hun forlangte kun lidt for sig; — hvad gav hun selv?

Den, der giver meget, erholder meget, saa vist som den, der ofrer lidt, høster derefter.

Hvorfor gør det ondt, naar jeg blot hører hans Navn nævne? Jeg har dog i min Ungdom altid tænkt, at jeg vilde blive træt af hele Livet at være lænket til en og samme Mand. Jeg tænkte, — ja, tænker jeg det ikke endnu allerinderst inde — at engang i det mindste vilde man have gaaet hinanden træt, slide og bide i Tøjret uden at kunne komme løs og saa se tilbage paa alle Illusionerne, som een for een vare døde uden nogen Sinde at vende tilbage.

Hendes Tanker faldt paa en ung Syrer, som hun i Forbindelse med en energisk Missionær fra Danmark havde omvendt til Kristendommen, saa han blev Fanatiker. Han vilde ikke høre deres Ord om at skaane sig, men arbejdede tidlig og sildig paa at omvende sine Landsmænd.

Saa fik han Feber, intet kunde stille den, den steg og steg. Han talte ustandseligt om Apostlene, Kristus, Jerusalem og Getsemane Have. Men kort før han døde, betoges han af andre Syner. Han vandrede under Palmer i Profetens Paradis mellem henrivende, skønne Huris; Kviksølvfontæners blinkende Straaler faldt draabevis ned i prægtige Guldskaale med en sagte Lyd som Harpetoner. Luften var mættet med Duft af Roser og vilde Myrter. Med disse Drømme sov han hen og smilte, forekom det hende, endnu i Døden, skøn, som han havde været det i Livet.

Hun havde ventet og ventet, at han endnu engang skulde være kommen til sig selv, og opgav først Haabet, da hans Fader, som ikke vilde se ham, efterat han var bleven døbt, men langvejs fra var kommen til Stede ved hans Dødsseng, højtideligt rejste sig og udbrød:

»Han er i Profetens Skød. Allah være lovet.«

Skulde den unge Mand i de sidste Timer være falden fra? Denne Tanke martrede hende som et Billede paa den Ubestandighed, hun frygtede; hun higede efter Fasthed uden selv at

kunne naa den. Men saa søgte hun den hos andre, alle Steder, i forskellige Situationer.

Det nyttede ikke, at den engelske Læge, som stod hos, da den unge Syrer døde, erklærede, at al den Febertale var uden Betydning, og at alle hans Sanser allerede vare sløvede.

Alvilde blev ved at grunde paa det mærkelige Omslag i den døendes Tale. Selv da hun havde kastet sig selv ned ved Siden af hans Leje for af hele sin Sjæl at bede for ham, sporede hun ingen nævneværdig Forandring, højst den, at han blev svagere og mere forvirret, indtil alt hørte op.

Hørte op?

Eller hørte det aldrig op? Var han begyndt en ny Tilværelse?

Hun kunde i Timer, ja i Dage, om hun havde været ledig, fordybe sig i saadanne Grublerier, optrævle alt det oplevede i Erindringen og underkaste hver Tanke den strengeste Undersøgelse for derefter at holde Dom over sig selv. Aldrig var hun tilfreds, og aldrig havde hun givet nok, endnu mindre opfyldt sin Pligt i den ansvarsfulde Gerning, hun frivilligt havde valgt. Hendes Venners og Bekendtes Dom om hende var en hel anden; selv hørte hun den nu aldrig. De Gange en og anden tidligere havde forsøgt at ville trøste hende, var hun først rigtig bleven opirret.

»Ser De da ikke, at det netop er haarde, skarpe og sande Udtalelser, jeg trænger til. Hold Deres Lovtaler hos Dem selv!«

De grønne Øjne skød Lyn, og hun blev virkelig fri for Lovtaler; men man læssede saa videre paa hende; hun klagede ikke.

Nu paa denne højst nødvendige Rekreationsrejse pinte hun sig selv, som ovenfor sagt, med, at hun manglede Kærlighed, den varmende Lue, uden hvilken Apostlen erklærer, at den udøvende er som et lydende Malm eller en klingende Bjælde. Det Sindsoprør, som Erindringen om Assessoren endnu kunde bringe over hende, overbeviste hende tydeligere end alle Ord om, hvor meget mere hun stedse tænkte paa sig selv fremfor paa sin Gerning, følgelig kunde hun ikke paa langt nær lægge sin Sjæl ind i sit Arbejde. Hun blev bleg af Smerte ved denne Slutning.

Hun havde en saa brændende Higen efter det fuldkomne, at intet, bogstavelig intet tilfredsstillede hende. Og i saadanne Opgørsøjeblikke saa hun tydeligt, at heller ingen jordisk Kærlighed i Længden villet tilfredsstille hende, hvorfor kunde da denne Tanke om ham ikke for evigt vige bort fra hende? Var hun saaledes streng, maaske uretfærdig mangen Gang i sin Dom over andre Mennesker, hun var lige til Martyrium streng imod sig selv. Hun var en Selvplager, der med en anden Religion, under en anden Himmel, vilde have drevet det vidt.

Hun rejste sig og saa ud paa det kolde, graa Vand og følte en mægtig Længsel efter det blaa Middelhav. Hun skuttede sig, frøs og fornam,

hvor hun elskede det straalende Syden og ønskede sig tilbage dertil.

»Kan jeg faa en Baad, Kaptejn?« spurgte hun og gik hen til ham.

»Det kan De! Styrmand! en Baad. Hvor skal De hen, Frøken?«

»Jeg vil med Dampbaaden der!« svarede hun og pegede ud.

»Ah! til Indalselven? Ja, der er meget smukt.«

Paa Vejen til Baaden passerede hun Nanna, Bruse og Lindbo, som i Forening nød Kaffe og Likør.

»Vil De alene?« spurgte Nanna med et meget sigende Blik.

»Ja, alene!«

»Hun er utilgængelig som en ny optagen Novice,« sagde Dr. Lindbo.

»Hun er Elskværdigheden selv, naar man kender hende, og — smuk! synes De ikke?« spurgte Nanna.

»Mærkelige Øjne!« svarede Bruse indrømmende. »De lyse som Ild. Men ved hun, at Ingeniøren for lidt siden drog samme Vej!«

»Nej virkelig! det var mærkeligt!« udbrød Nanna.

»Hvorfor mærkeligt? De have ført Krig, nu er der vel bleven Fred, saaledes gaar det saa ofte,« indvendte Lindbo.

»Hvad er det, De siger! jeg tror, De vil! hun kan ikke lide ham!« svarede hun ivrigt.

»Hun vilde dog ikke have Dem med,« svarede Lindbo tørt. »Et lille Rendezvous!«

»De er for slem, hvor kan det falde Dem ind!«

»Man elsker over hele Verden, og man elsker ens!« svarede Franskmanden.

»Og De siger intet?« spurgte Nanna opbragt den uskyldige Bruse.

»Hvad vil De, at jeg skal?«

»Naturligvis forsvare Frk. Mallin — — —«

»De skulde ikke med Frk. Mallin til Indalselven?« spurgte Kaptejnen, som kom til og gik hen til Lønningen af Skibet for at hilse til Frk. Mallin, som netop nu besteg Sunddamperen. »Skal Frøkenen mødes med Ingeniør Muus, som netop for lidt siden drog samme Vej?« spurgte han og vendte sig til Selskabet.

Den franske Doktor lo triumferende, og der blev en levende Tankeudveksling mellem det forsamlede Selskab.

Nanna, som nu paa det varmeste blev støttet af Bruse, kæmpede saa tappert for Alvilde, at hendes Tante tog hende afsides og bad hende indstændigt om ikke at alliere sig for meget med Frk. Mallin, som man kendte lidt, og som var meget aparte.

Nanna var dog for meget Barn af sin Tid til, at hun ikke ivrigt skulde forfægte sin Mening som i det hele sit Standpunkt, hun hverken kunde

eller vilde forandre uden tvingende, virkelige Grunde.

»Desuden! om saa var, at hun virkelig skulde træffe Ingeniør Muus; hvad ondt er deri? En elegant, ung Mand, som er kendt paa disse Steder og maaske vil vise hende omkring.«

»Maaske!« svarede Tanten, »men hvorfor beder hun saa ikke os begge eller dog en af os om at følge med?«

»Hun ønskede formodentlig at være alene. Jeg kunde ogsaa lide at vandre ensom op i disse dystre Skove og plukke Liljekonval, som der skal være fuldt op af.«

»Men det faar du ikke Lov til, hverken alene eller med en ung Herre,« svarede Tanten tørt. »Hvorfor bad ellers dine Forældre mig om at rejse med dig?«

»Det er virkelig kedeligt saaledes altid at være under Opsigt« udbrød Nanna grædende. Hendes Taarer havde dog en fejl Adresse.

Var hun maaske forsmaaet af Frk. Mallin?

Ved et af de mange skønne Punkter paa Indalselven, hvor skovklædte Aase brede sig til begge Sider, hvor Elven er kranset med Nøkroser og hængende Grene, som spejle sig ved Dag og Nat i dens klare Bølger, ligger noget inde paa Land et stort Savværk, hvor nymodens

Maskiner tager Arbejdet op imod de mange Skove, fjern og nær. Paa Skinner føres de fældede Træer i Form af Fjæl, Planker og stort Tømmer ned til Ladepladserne for at fyldes i de fremmede Skibe.

Ingeniør Muus steg af ved denne smukke Station, men i Stedet for at gaa op til Værket, hvis Bygning han havde forestaaet, slog han ind paa en Sti, som førte bort derfra, ind i den tætte Skov, hvor Gran, Fyr og Birk afløste hverandre.

Her var Foraar.

Her var en Duft, som maaske kun findes i Skovene i Sverige, hvor store Strækninger i mange Egne om Vaaren kan være hvid af Liljekonval og blaa af Forglemmigej hvert Sted, hvor en af de utallige smaa Bække har sit skjulte Løb, fra hvis klare Vand ogsaa Træerne suge Liv og Næring og aande al Velværet ud i den lifligste Duft.

Han stod stille, tog Hatten af og indsugede den velsignede Luft og følte den som en Livsvækker. Skovduerne kurrede, Smaafuglene sang, Myggene sværmede, ikke en Vind rørte sig — her var desuden Læ for alle Vinde. Han stirrede henrykt op til de slanke Birketræer, hvis nysudsprungne Løv hang som lysegrønne Dun paa de fine Stængler og tegnede sig snart frit mod Himmelens lyse Blaa, snart mod en mørk, levende Mur af høje Fyr og Gran. Her var saa tyst, som om aldrig nogen menneskelig Fod betraadte

disse Stier. Al Trafikken til og fra Værket gik gennem den modsatte Kant af den store Skov.

Snart gik han, snart stod han stille i tavs Beundring og saa sig om. Der var ikke Spor af Spot i hans Ansigt eller noget som helst af dette forjagede, paatagne, han ellers oftest havde over sig. Ud gennem Øjeblikkets nydende Glæde saa han nærmest sørgmodig ud, og alt som han gik, kom der mer og mer over ham noget tungt, noget trykkende. Ved Stiens utallige Sidespor stod han af og til stille, som om han orienterede sig; men et Par Gange vendte han om, som havde han betænkt sig, men begyndte snart igen at vandre fremad.

Endelig saa han foran sig en aaben Plads, indhegnet med et højt Stengærde, indenfor hvilket der laa et ganske pynteligt lille Hus af Sten med grønne Vinduer og Døre og vilde Roser opad den sydlige Mur, hvor ogsaa Indgangsdøren befandt sig.

Hans Skridt bleve tungere, og en dyb Eftertanke prægede alle hans Bevægelser. Frk. Mallin vilde have mildnet sine stærke Domme, om hun nu havde set ham og maaske endog opdaget, at en oprindelig ædel Karakter syntes at være Grundtrækket hos ham.

Som han halvt modstræbende nærmede sig til Huset, blev Døren lukket op, og en kvindelig Skikkelse kom til Syne.

Muus forsvandt bag en Træstamme, hvorfra han gjorde sine Observationer. Han saa, at hun omhyggeligt lukkede Døren og stak Nøglen til sig, saa gik hun hastigt ind i Skoven.

Han havde en egen Maade at vride Munden paa, ned til venstre Mundvig, naar noget afficerede ham, eller han skulde tage en rask Beslutning. Denne Gebærde forskønnede ham ikke, saa meget mindre som et koldt Udtryk i Øjnene gerne ledsagede denne ufrivillige Bevægelse.

Al Vankelmodighed var forsvunden, han satte af Sted i rask Trav. Han vilde indhente hende.

Alvilde havde betænkt kun at gøre en lille Sejltur for at være alene og atter faa Ro i Sindet; men da hun kom til Pladsen, hvor Muus var staaet af, fandt hun den saa smuk, at hun gjorde som han efter at have forhørt sig om, naar Baaden gik tilbage. Hun havde godt og vel tre Timer for sig.

Den dystre, duftrige Skov gjorde ogsaa paa hende et svalende og kvægende Indtryk. Først fulgte hun den samme Sti som Muus; men da hun havde gaaet en Stund, saa hun til højre en Jordbund, hvid af Liljekonval, hvor hun slog sig ned og plukkede en Mængde. Saa drog hun videre holdende sig til højre, for saa vidt hun

skønnede at følge Elvens Løb og ikke fjerne sig for meget fra Baadens Stationer.

Ved en brat Omdrejning af Stien mødte hun en ung Kvinde, som hændervridende gik og græd. Det var en lille, tæt bygget Skikkelse med et stort, blankt, brunt Haar og en blomstrende Ansigtsfarve. Hendes Klædedragt kunde ligesaa vel være en Dames som en tarveligere Piges; den var af grønt Klæde og sad smukt paa hendes bløde Former, og Haanden hvormed hun af og til holdt sig over Øjnene, var hvid og lille.

Næppe vare de gaaede hinanden forbi, før der lød et Skud i Skoven. Bagved sig hørte hun et Skrig, og den unge Pige styrtede forbi hende i vild Flugt ad samme Vej, hun var kommen.

Med forundrede Øjne saa Alvilde efter hende. Uvilkaarligt gik hun stærkere til uden dog at indhente hende. Hun saa lidt efter, at en Mand med Bøsse paa Skulderen, iført en Dragt med blanke Knapper, kom imod den unge Pige, at hun ilede ham i Møde og forsvandt ind i Skoven med ham.

Da hun havde gaaet en god Stund, saa hun en Mand, som gik den modsatte Vej, omtrent i samme Retning som hun selv. Da han passerede en lille aaben Plads, forekom det hende, at han havde stor Lighed med Muus, dog det kunde jo umuligt være ham!

Hun tog sit Ur frem og saa, at Tiden var løben fra hende, og at det skulde knibe med at

naa Baaden. Hun forstærkede sin Gang, men opdagede, at hun havde været en altfor interesseret Tilskuer til at have taget et rigtigt Bestik af Vejen. Hun gik og gik, men kunde ikke øjne Elven; saa hørte hun Damppiben langt borte. Det var den sidste Baad! hun indsaa snart, at det var umuligt at komme tids nok. Hun maatte se at faa Husly for Natten.

Nede ved Landgangen var der ingen som helst menneskelig Bolig, saa vendte hun om og slog ind paa den Sti, hvor hun havde set den unge Pige og Jægeren forsvinde.

Dagslyset begyndte at svinde inde i Skoven, ikke at det blev mørkt, hun kunde læse den fineste Skrift; men Lyset havde ikke Dagens Skær, og alt omkring hende fortonede sig nu anderledes. Ikke en Lyd naaede til hende uden den, hendes egne Skridt foraarsagede. Hun var en modig Natur og kendte fra sin Barndom Ensomheden mellem de norske Fjelde, men Skoven, det var noget andet. Alle disse Træmasser, især Birketræernes hvide Stammer, hvor sælsomt hævede de sig ikke frem og bleve ligesom bevægelige for Øjet under Gangen. Hun blev ophidset og meget varm, begyndte ogsaa at føle sig baade træt og sulten.

Blot hun maatte høre en Lyd af et eller andet levende Væsen. Til sidst blev det hende svært at aande, maaske var det den stærke Duft

af Blomsterne, hun kastede en Haandfuld, men vendte sig atter og tog den op.

Endelig hørte hun en Huud gø og forstærkede sin Gang; saa døde Lyden hen, og hun tænkte, at hun maaske heller maatte være alene end f. Eks. at møde en eller anden Vagabond. Dog Hunden hørte forhaabentlig til et Hus; men hvilke Individer*) kunde hun ikke træffe paa i et Hus i denne, som det lod, endeløse Skov.

Hun blev nervøs. Ikke engang sin lille Rejsedolk havde hun hos sig.

Hunden tog igen fat; Lyden forekom hende nærmere. Gøede den maaske af hende?

Hun stod stille og lyttede; nu tav den atter.

Foran sig havde hun et Bælte af Fyrre- og Grantræer saa tæt, at Grenene ofte mødtes over Stien, som snoede sig derind. Den var saaledes ikke hyggelig for hende at slaa ind paa.

Hun tænkte paa den lette Mandsdragt, hun af og til benyttede paa Rejser i Syrien, og ønskede, at hun havde haft den paa; men den laa om Bord, vel forvaret mellem hendes øvrige Tøj.

Det nyttede ikke at betænke sig; videre maatte hun. De tykke Naalegrene spærrede af og til den smalle Sti, og de spidse Naale saarede flere Gange hendes Ansigt. Efter en halv Snes

*) De Norske, som de Danske betragte svenske Almuesfolk med samme Øjne. Et umotiveret Nag fra gamle Dage har ikke helt fortaget sig.

Minutters hurtige Gang blev Stien bredere, og hun saa foran sig et Hus paa en lille aaben Plads.

Alle de grønne Vinduesskodder vare lukkede, og det saa ud som et Legetøjshus, der hverken kunde aabnes hist eller her.

Det forekom hende, da hun stod og betragtede Omgivelserne, at hun engang før havde set dette Sted, og da hun aldrig havde været i Sverige, maatte det have været i en tidligere Tilværelse? Eller var det den klare, lyse, men saa blege Nattehimmel, der mindede hende om hendes Ungdoms- og Barndomsdage her i det kolde Nord?

Der kom en sugende Længsel, blandet med en nervøs Angst, over hende efter det solrige, varme Syden, efter de mørke, duftrige Nætter med den straalende Stjernehimmel, at hun ikke skulde naa at vende tilbage dertil.

For nogle Maaneder siden havde hun længtes lige saa heftigt efter sin nordiske Hjemstavn; men nu vidste hun til fulde, at da Samlivet med den eneste Mand, hun nogen Sinde havde elsket, ikke var falden i hendes Lod, levede hun kun for det Liv, hun frivilligt havde valgt. Ofte havde hun i det fjerne Østen følt en stormende Længsel efter al den Civilisation, hvori hun var født og opvokset; nu, da hun igen stod midt i den, følte hun sig fremmed og higede tilbage til de primitive Forhold, det langt enklere Liv, som paa en

Vis er lettere at leve, maaske ikke mindst fordi man ikke saa let er udsat for at tabe sig selv.

Det var i Virkeligheden Udbyttet af den Rejse, hun havde gjort, saaledes som hun nu efter disse ensomme Timer havde klaret det for sig, og hun var tilfreds med Resultatet.

En Tid lang vandrede hun frem og tilbage i Maanelyset foran det slumrende Hus. Den lille Hund fulgte hende, altid bjæffende og røbede af og til stor Tilbøjelighed til at nappe hende i Kjolen.

Endelig bestemte hun sig til at banke, først paa Døren, og da det ikke hjalp, saa paa en Vinduesskodde.

Langt om længe blev der lukket op, og gennem det aabne Vindue saa hun en Mand i Negligé. Han spurgte, hvem der forstyrrede Nattefreden?

Han blev aabenbart altereret over at se en dameklædt, ung Kvinde, og med et: förlåt mig! forsvandt han skyndsomst fra Vinduet.

Noget efter blev Døren aabnet af den samme Mand i Uniformsfrakke, og i samme Nu mente Alvilde at genkende Manden med Bøssen.

Bag ved ham saa hun en ældre Kvindeskikkelse, indhyllet i en stor Kappe, og efter nogle Undskyldninger traadte hun ind i Huset.

Ingeniør Muus blev ved sin Genkomst til Sirius Genstand for en overordentlig Opmærksomhed, som end mere øgedes ved, at han kom alene, og at han i sin fine, graa Hat havde et Hul, der paa det nærmeste saa ud, som om en Kugle var gaaet igennem den. Kaptejnen spurgte ham da ogsaa straks, om han havde været i Ilden?

»Det kan De jo gerne kalde det!« svarede han saa kort, at den anden ikke følte Lyst til at gaa videre. Han lod ikke til at være i sit sædvanlige uantastelige Humør, — hvad der yderligere forøgede Interessen — men det var tydeligt, at hans Forbavselse over at blive udspurgt om Frk. Mallins ubegribelige Fraværelse var ægte.

»Ja, naar ikke Ingeniøren har haft Frk. Mallin med i Lommen, maa vi indstille Sagen og vente med Taalmodighed!« sagde Kaptejnen med sit friske Sømandslune.

»Frk. Mallin maa saa være staaet af ved en anden Station og er kommen for sent til Baaden!« sagde Dr. Lindbo.

»Det sidste er højst rimeligt,« svarede Kaptejnen, »det første derimod galt. Jeg talte nemlig et Par Ord med Styrmanden, og Frk. Mallin stod af paa samme Station som Ingeniøren.«

»Styrmanden kan have taget fejl,« sagde Muus ærgerligt.

»Det gør en Styrmand aldrig, naar Talen er

om en Dame,« svarede Kaptejnen flot. »Jeg har selv saa nylig været Styrmand.«

Bemærkningen gjorde Lykke hos Damerne.

Muus forsvandt i sin Kahyt. Han havde faaet noget at tænke paa.

Klim, som havde været borte et Par Dage, kom om Bord og meddelte, at han paa en Udflugt fra Sundsvall havde set Heste lige saa smidige og letbenede som Kalmykkernes, hvorfor han den følgende Dag gik fra Borde for at gøre Rejsen hjem over Land.

Han havde blandet sig saa lidt med første Kahyts Passagerer, saa man hørte ligegyldigt paa Meddelelsen.

»Mon Hr. Muus ogsaa gaar fra?« sagde Nanna. »Han talte om det forleden.

»Ikke saa længe Frk. Mallin er her,« svarede den franske Doktor; det var noget, han forstod sig paa.

»Frk. Mallin! han kan spare sig!« svarede Nanna kort.

Hun, Doktoren og Bruse dannede som saa ofte en hyggelig, lille Trio i det højre Hjørne af Kommandobroen.

»Jeg tror heller ikke, at Frk. Mallin bryder sig om ham,« svarede Bruse.

»Aldrig forsømmer De at komme til Undsætning,« svarede Lindbo og lo. »Jeg har heller aldrig turdet mene, at Frk. Mallin brød sig om

ham. Hun forekommer mig i det hele at være hævet over saadanne Smaating som Forelskelser.«

»Det tror jeg med! svarede Nanna.

Bruse saa til hende og gjorde straks en indvilligende Bevægelse.

»Hævet over!« sagde han dog lidt efter, som om Sagen forekom ham farlig. »Det vil jeg just ikke sige, for hun kunde jo maaske nok synes om en anden.«

De to andre lo.

»Som hun ikke følte sig hævet over!« supplerede Lindbo.

Bruse hørte det næppe, da han var stukken af for at hente Cigaretter, som han havde købt i Petersborg, og som han hver Aften, en Times Tid før de gik til Køjs, mødte op med.

»De maa ikke le ad ham!« sagde Lindbo, »for han er saa elskværdig.«

»Han er saa naiv, som et Barn.«

»Ja vist saa! men saa mageløs elskværdig og — god.«

»De behøver ikke at forsvare ham, jeg har jo aldeles ikke angrebet ham.«

»Jo, De ler! men han er dygtig, jeg ved det! dertil en udmærket Søn og — det bedste Menneske, der kan gaa paa Jorden!«

Lindbo talte sig varm.

»Jeg er vis derpaa — det samme sagde Konsulen forleden. Min Smule Latter gør ham desuden ikke Fortræd.«

Den smukke Styrmand gik forbi.

»Han er pæn, synes De ikke?«

»Meget pæn,« svarede Nanna og vendte Hovedet bort.

»Sig mig nu, Frk.!« sagde Lindbo lidt efter til Frk. v. Prangens, som var bleven forladt af den galante Kaptejn, og bøjede sig hen imod hende. »Har jeg i Dag taget Morfin? De sagde i Gaar, at De altid kunde se det paa Øjnene.«

Hun saa vist paa ham og sagde langsomt: »I Dag forekommer det mig ikke, at De har taget noget.«

»Ved Gud, jeg har heller ikke.«

»De skulde lade det aldeles være. Jeg fortalte Dem jo forleden, at jeg har set et dygtigt og begavet ungt Menneske — gaa i Hundene derved. Han kom saa meget hos min Broder, min Nieces Fader. Han indbildte sig altid, og det gøre de jo alle, at ingen kunde se noget paa ham, medens vi alle — mer eller mindre — saa det.«

»De sagde, De saa det paa mine Øjne, hvorledes? Hvad ser De det paa?« spurgte han.

Hun kunde ikke holde et Smil tilbage over hans stærke Uro, som hun tænkte, at han havde rigtig godt af.

»Det kan jeg ikke forklare Dem; men De har jo erfaret, at jeg altid har set rigtigt. Det er Dem selv, der har bekendt, ellers faldt det selvfølgelig ikke mig ind at tale til Dem herom.«

»Ja, hvorfor skulde jeg skjule det? Jeg bruger kun Morfin for at dulme nogle Smerter, indvendige Smerter.«

»De burde vist enten overvinde disse Smerter, gaa dem igennem, trodse dem eller anvende mindre farlige Midler derimod,« svarede hun.

»Det er umuligt, siger jeg Dem. Min franske Læge siger selv, at jeg maa bedøve mig, naar Anfaldene komme. En fødende Kvinde, siger han, kan ikke have stærkere Smerter.«

»Naa, saa er alt jo i Orden; men hvorfor taler De altid selv derom, og, om jeg saa maa sige, indvier alle Mennesker deri?«

»Man tager her i Norden saa tungt paa utallige Sager, man i Frankrig glider hen over og kun finder aldeles naturlige,« svarede han.

»Aa ja! det kan jo nok være, at de Franske efter vore Anskuelser ere altfor frie,« svarede hun. »Ingen kan have beundret Frankrig mere end jeg, men det er gaaet over. De kender f. Eks. mine Anskuelser om Dreyfus-Affæren.«

»Uh! den Pjalt! den Forræder! det er Jødernes Millioner, han kan takke for —«

»Jeg ser nu ikke Sagen med de Øjne, ikke aldeles heller som Kaptejnen, men Frankrig er i Dekadence,« faldt hun ham i Talen.

Det ene Ord tog det andet; til sidst spurgte Frk. v. Prangens ham om, hvad han troede, det blev til, om de endnu engang kom i Krig med Tyskland.

»Uh! disse Barbarer„ disse raa Barbarer!« skreg han. »Men,« han slog sig for Panden med begge Hænder og vedblev: »Verden kan ikke undvære den franske Esprit! Verden kan ikke undvære den! hvad skulde erstatte den?«

»De skyder langt over Maalet med en slig Udtalelse. Tyskerne ere et stort, dygtigt og intelligent Folk!«

Han vred sig og saa ud, som om han kunde faa et Slagtilfælde.

»Kære Frk., hvad er det, De foretager Dem med vor franske Dr.?« spurgte Kaptejnen, hvis Hoved kom til Syne ovenfor Kahytstrappen.

»Aa, det er blot Revanchekrigen, vi talte lidt om!« svarede Frøkenen.

»Jeg kunde ikke tænke mig, at De, der er Dansk, kunde tale saaledes. Jeg elsker Danmark langt højere end Sverige, min Faders Fødeland. Danmark og Frankrig have jo altid været forenede!« vedblev Lindbo i Ekstace.

»Vi have aldrig spundet Silke ved vor Alliance med Frankrig, desværre!« fortsatte hun ubarmhjertigt. »Sidste Gang mistede vi Norge; det var klogt, om vi havde holdt os til den anden Side.«

Han var ulykkelig.

»Alle Franske elske Danmark!« sagde han stille hen for sig. »Vent! til vor Udstilling er færdig, og Frankrig skal forbavse Verden, som den saa ofte tilforn har gjort det. O, nej! nej!

et Nederlag kan overgaa enhver Nation; men man maa være Fransk for at vide, hvad vi i disse Mellemaar have udrettet — desuden! — et Nederlag varer ikke gennem Tiderne —.«

»Jeg tror, jeg tager Deres Udfordring op fra i Gaar!« sagde Nanna, som tilligemed Bruse havde overværet Bataillens sidste Del og nu havde ondt af Doktoren, »jeg vil høre Dem i Danmarkshistorie, De sagde jo, jeg maatte!«

»Saa gerne! alt, hvad De vil!«

»Hvem og hvad var saa Griffenfeldt?«

»Gør De Nar! at spørge mig om den berømte Statsmand, som var kendt i Europa!« udbrød han.

»Godt! saa tage vi Kongerne, jeg gad nok set, om De skulde finde Rede i vore Christian'er og Frederik'er.«

Der begyndte en regelmæssig Eksamination. Nanna førte Hovedslaget, men alle de andre, ikke mindst Kaptejnen, kom meget livligt med deres Besyv.

Doktoren klarede Skærene og faldt først, da en af Selskabet spurgte ham om Tove.

»En Elskerinde, ah! jeg kender hende ikke.«

»Hun er ogsaa apokryf — omtrent,« bemærkede Nanna, som var den yngste og derfor maatte antages at kunne sin Historie bedst.

Doktoren var kommen til Ro med sin Esprit.

Men de fraværende bleve højligen savnede i Kredsen, ikke paa Grund af at nogen af dem ud-

foldede just egentlig Elskværdighed — den ene af og til næppe Medgørlighed —, men de vare Personligheder, man til alle Tider og alle Vegne vilde lægge Mærke til, og som man holdt af at iagttage, i det hele beskæftige sig med indirekte som direkte. Og nu, da man i det mindste fra den ene Side syntes at spore en begyndende Erotik, var Iagttagelsen ved at gaa over til Spænding.

Da Selskabet var gaaet til Køjs, kom Nanna sagte listende, indhyllet i Aftenkaabe, op paa Dækket. Hun havde glemt et Par Handsker.

»Frøkenen sover ikke endnu?« spurgte den smukke Styrmand, som havde Vagt.

»Nej! og saa kom jeg i Tanker om, at jeg havde glemt mine Handsker.«

»Handsker! hvor har Frøkenen lagt dem?«

»Her paa Bænken.«

Styrmanden rystede paa Hovedet. Saa tog han ned i sin Lomme.

»Hvad faar jeg saa i Findeløn? Handskerne laa aldeles ikke paa Bænken.«

»Jo, hvor da?«

»De laa i den Styrbords Redningsbaad og skulde til — i det mindste den ene — at gaa sig en Tur, da jeg fangede dem.«

Han holdt dem frem for hende.

Smuk var han med det skælmske Smil og det varme Glimt i Øjnene, som han stod der med Kraven op om Ørene. Den broncerede Hudfarve

og den slanke Skikkelse, hærdet og elastisk, fuldstændiggjorde Billedet af en mer end almindelig smuk, ung Mand.

Hun fik Handskerne og gjorde Mine til at gaa.

»De kunde gerne blive en lille Smule heroppe, nu er der da ingen andre, der kan gøre Fordring paa Dem!«

»Jo, Tante!«

»Hun sover! Deres Tante sagde i Gaar, at naar hun lagde Hovedet til Puden, sov hun. Hele Dagen at være i Luften og saa denne sagte, vuggende Bevægelse gjorde hende saa søvnig.«

»Ja, det er ogsaa sandt! men hvorledes kan det være, at De er alene heroppe? Der er jo ellers en af Folkene, der holde Vagt.«

»Jeg gav ham Lov at sove til Kl. 12 — jeg havde ingen Lyst til at gaa til Køjs alligevel — og nu nyder jeg Lønnen, at jeg traf Dem.«

»De har dog hele Dagen slidt saa meget, De maa være træt!« svarede hun undvigende; men han saa nok, at hun blev rød.

»Det er et underligt Liv at være Sømand. Man er ligesom stænget ude fra al aandelig Omgang, i det mindste indtil man har slidt sig op til Kaptejn, og saa er det almindeligvis for sent at indhente det forsømte.

»Det er virkelig en underlig Paastand af Dem. Hvem har flere Kort paa Haanden end en Sø-

mand? Hvem ser og hører Halvdelen af, hvad der møder ham?«

»Man er heller ikke paa Landjorden regnet for noget. Det forudsættes altid, at en Sømand maa være raa,« vedblev han.

»Nu har jeg aldrig kendt Mage! det kan De ikke mene. En Sømands Liv kan da snart være ligesaa dannende som Dag ud, Dag ind at slide sig op ad de samme, ofte trivielle Folk paa Landjorden og bevæge sig i de samme Forhold! hvor meget lærer man der, tror De!« svarede hun.

»Vist ikke! De ser jo selv, hvorledes Dagen gaar, naar vi ligge stille; synes De maaske ikke — hvis De da har lagt Mærke dertil! — at jeg slider. Se, hvilke Hænder! man kan ikke være dem bekendt!«

Han holdt dem hen foran hende; de vare brune, fastformede og havde en Del Mærker og Ar; men hun syntes ellers ikke, de vare saa slemme endda.

»Naa! det synes De ikke! De vil naturligvis ikke sige det; men De talte om, hvad vi se. I Søen, hvor vi intet se, have vi det jo bedst, for i Havnene er jeg, naar Dagen er til Ende, saa træt, at jeg rent ud sagt ikke gider gaa i Land.«

»Naa! og saa er De oppe nu i Nat — for det er jo næsten Nat, uagtet det er lyst som om Dagen, og uagtet De er saa træt!«

»Naar jeg taler med Dem, har jeg glemt al

Træthed! De kan vel nok se, at jeg nu ikke er det mere?«

Hun vendte Hovedet op imod ham, men saa saa lidt til Siden — der var en farlig Ild i hans Øjne, ja, der var ogsaa noget mere, noget bedende; hun holdt ikke ud at se ind i dem.

»De skulde gaa op i Skoven, det lønner sig; der er saa smukt, saa ukultiveret — og der er fuldt af Liljekonval, det dejligste, jeg ved! men nu maa jeg saamænd skynde mig ned. Godnat!« og med et lille Kniks smuttede hun fra ham.

Han hilste med Haanden til Huen; jo vist er han smuk! han er meget smuk! sagde hun til sig selv, og han er — — — — — ja, — hvad var han mere?

Det lykkedes hende, ubemærket af Tanten at slippe til Køjs, uagtet Kaptejnens Hund, det Asen! bjæffede, da hun listede over Salonen til sit Lukaf. Men at sove var ikke at tænke paa. Hun maatte som Kaptejnen, der ikke kunde fordrage de lyse Nætter, staa op og hænge en Bunke Tøj for Koøjet. Søvnen indfandt sig alligevel ikke, for nu kom hun ogsaa til at tænke paa Frk. Mallin, der saa aldeles blev borte, og Muus, der var taget samme Vej uden at se hende. Det var højst mærkeligt; — endelig faldt hun i Søvn; men det sidste, hun saa, var Styrmandens udtryksfulde Øjne. Mon han da var ked af at være Sømand? Det havde hun rent glemt at spørge ham om.

Det var ingen gæstfri Modtagelse, Alvilde fik. Den gamle Kone, høj og knoklet med runde, urolige Fugleøjne saa op og ned ad hende, og derpaa vendte hun sig til den unge Mand og bemærkede: »Det er igen en af disse fremmede, som man kun har Fortræd af.«

»Frøkenen er fra — Danmark?« spurgte den unge Mand for at overdøve den gamles Røst.

Sønnens Skikkelse lignede Moderens; men han havde i sit Blik noget sky eller maaske kun forlegent, som om han ikke kunde se Folk i Øjnene; til Gengæld var hans Stemme blød, næsten indsmigrende selv nu, da han hævede den.

»Vist ikke! jeg er Norsk, jeg!« svarede Alvilde kort, »og hvis jeg ikke var vildfarende, skulde jeg saa vist ikke forulempet Dem!«

»Det er sent nu!« svarede den gamle og gik saa meget til Side, at Alvilde lige kunde slippe ind, om hun vilde.

Maaske læste den unge Mand i Alvildes Ansigt, hvor de graagrønne Øjne begyndte at gnistre, at det var paa høje Tid at gøre noget, for han førte varsomt og bestemt den gamle til Side og sagde venligt:

»Förlåt os, bedste Frøken! og træd dog indenfor. Min Moder var til Sengs, da De bankede paa hendes Rude, saa hun er noget opskræmmet. Her kommer saa sjældent vejfarende Folk!«

Den gamle sagde halvhøjt en Mængde mindre venlige Ting; men ind kom Alvilde, lige inden for, saa kogte det ret op i hende, og hun gjorde alvorlig Mine til at ville storme ud. Den unge Mand manøvrerede dog hele Tiden saaledes, at han var mellem hende og Døren.

»Lad mig komme forbi!« sagde hun og lagde sin Arm paa hans, »hellere tilbringer jeg en Nat med at spadsere videre i Skoven, end jeg tager ind under et ugæstfrit Tag, — — end ikke i det fremmede Syrien er saadant før timedes mig!«

Da aabnedes en Dør, og en ung Kvinde med et Lys i Haanden kom til.

Alvilde vendte sig og kendte ved første Øjekast hende, hun havde mødt grædende i Skoven.

Hun glemte et Øjeblik sin Vrede for at betragte hende. Sød og tiltalende var hun med et Par blaa Øjne og et sørgmodigt Drag om Munden. Saa hørte hun en mild Stemme sige til den unge Mand:

»Hvad er her paa Færde?«

»Det er mig!« svarede Alvilde, før han kunde faa noget sagt, »som er fremmed og har forvildet mig i Skoven, det er mig, der gør al denne Alarm — jeg bad om Nattely!»

»Vær saa god; kom dog ind. Velkommen!» lød det venligt, og med en Haandbevægelse bød hun Alvilde træde nærmere.

Hendes Hidsighed var borte, og hun fulgte

Vinket, skønt hun i Forbigaaende saa den gamle Kones spejdende, kolde Øjne iagttage sig.

Hun kom ind i en hyggelig, lille Dagligstue, som skinnede af Properhed. Gulvet var bestrøet med Enebærgrene og fine Grankviste, som krydrede Luften derinde.

Alvilde saa til sin Forundring, at hun nu var alene med de to unge, som overvældede hende med Undskyldninger.

Lidt efter forsvandt den unge Kvinde for at hente en Forfriskning til hende.

»Er den unge Dame Deres Hustru eller maaske Deres Søster? — Dog nej! hun ligner Dem aldeles ikke!« spurgte Alvilde og tog Maal af ham.

»Hun er min Hustru; men vi have da kun været gifte i tre Maaneder!« svarede han og undveg hendes Blik.

»Hun er saa snäll! jeg lider hende godt!« sagde Alvilde med norsk Bredhed, idet hun tænkte ved sig selv: her er nu en hel Del i Vejen! Livet er dog ikke anderledes, hvor i Verden man saa kommer hen! — altid Misstemninger, ingen Lykke uden med Skaar! Skaar! Skaar! —

»Er Deres Moder i Huset hos Dem?« spurgte hun saa.

Ja, det var hun.

Hun kunde ikke blive klog paa, om han var forlegen eller blot ugæstfri. Hans Ansigt og Udtrykket deri var ganske behageligt; det var kun

dette, hun ikke kunde fordrage, at han aldrig saa lige og bestemt paa nogen.

Øjnene flakkede.

Saadan kaldte hun det.

Da hun var kommen til Sæde, følte hun først, hvor træt hun var, og hun sagde til ham, at det var det samme med noget at spise, blot at hun fik Lov at sove. Hun kunde ligge paa den Sofa, hun sad paa med et Sjal eller et Tæppe over sig.

Det kunde der ikke være Tale om; han vilde gaa ud og skynde paa Anna.

Alvilde sad med lukkede Øjne og halvsov, da den unge Kone traadte ind med Aftensmad til hende. Manden fulgte efter med dampende Te.

Det smagte nu alligevel saa godt altsammen.

Da hun havde spist sig mæt, fulgte den unge Kone hende til et lille Kammer, hvor der stod en meget indbydende Seng. De vekslede kun et Par Ord. Alvilde skyndte sig i Seng og faldt straks i Søvn.

Da hun vaagnede, laa der hen ad Gulvet en lang Solstraale, som havde klemt sig gennem Skodderne. Hun følte sig forfrisket og laa og tænkte paa, at hun vilde springe op og aabne for Lyset, da hun hørte en hviskende Samtale paa den anden Side af den Væg, hendes Seng stod op til. Ved Fodenden af Sengen førte en Dør ind til Værelset.

Hun skubbede til en Stol, som stod udenfor Sengen, for at de skulde vide, at hun var vaagen, og straks hørte hun den unge Kones Røst:

»Hun er vaagen! blot hun ikke hører os!«

»Det kan hun ikke, saa sagte vi tale!« svarede Manden.

»Jo, vist kan jeg saa!« sagde Alvilda halvhøjt, og hun tænkte, om hun skulde raabe det til dem, men betænkte sig.

»Lad nu mig tale med ham, det er meget bedre. Du ved, du kan ikke styre dig, og jeg er endnu syg over det Skud i Gaar — ja ligefrem syg. Din Moder spurgte mig mange Gange, hvad der gik af mig.«

»Nej, jeg maa selv tale med ham!« svarede han heftigt — »den Skurk! —«

»Han kan gøre os alle ulykkelige, om han melder dig. Husk! at han er rig og formaaende — —.«

»Ti stille! jeg taaler ikke, at du nævner ham. Har han ikke gjort mig Fortræd nok!«

»At du kan nænne altid at tale saaledes til mig; saa ærligt jeg har skriftet alt for dig! synes du ikke, at jeg har lidt nok — —?« Her hørte Alvilde hende hulke.

»Anna! hvis jeg ikke elskede dig, tror du da, jeg vilde tage mig noget af ham, den Forfører! — men han kan holde sig fra denne Skov, fra mine Enemærker, kan han! han har gjort ondt nok!«

»Der er jo kun dette eneste Mellemværende tilbage — disse Penge! Saa behøve vi aldrig nogen Sinde mere at ses.«

»Han kommer jo idelig tilbage hertil! og det vil han vedblive med — jeg har hørt om et projekteret, nyt Foretagende længere inde i Landet — —«

»Lad nu mig!« bad hun atter, »denne eneste Gang afgøre det med ham. Du kan jo holde dig skjult, saa du kan se og høre alt!«

»Nej, Anna! han skal, saa sandt jeg lever, ikke mere komme til at spejle sig i dine Øjne — maaske kunde han atter trylle dig til sig.«

»Ja se, der har vi det! du tror mig ikke, kære Anders! min Kærlighed tilhører dig alene!«

Denne »han« det maa være Muus! sagde Alvilde pludselig ved sig selv og sprang ud af Sengen, det maa være Muus! jeg syntes saa bestemt, at det var ham, der forsvandt mellem Grenene; men Skuddet! nej! det er dog vist umuligt alligevel heroppe i det ædruelige, kolde Nord! — og dog — hun er pæn den unge Kone; disse sværmeriske blaa Øjne har han fundet Behag i. Forfører! sagde Manden, ja Muus har jo været her mange Gange, gennem flere Aar, sagde Kaptejnen forleden og, han elsker sikkert alle Vegne, hvor han kommer! elsker! hvor man profanerer det Ord!

Vi Kvinder ere dumme, dumme! sagde hun lidt efter til sig selv, medens hun stod og redte

sit store, smukke, bølgende Haar, ja saa dumme. Hvad har jeg ikke selv gaaet igennem, inden jeg blev ædru.

Jeg vil se at faa talt med den unge Kone, inden jeg rejser, sagde hun og bed Tænderne sammen. Ja, hvad er der at sige? Den Ild blusser alle Vegne paa den vide Jord. Elskov er, sagde den franske Doktor i Gaar, Kvintessensen af det ganske Liv — kan hænde, at han selv med en anden Livsanskuelse nu behøvede at bruge langt mindre Morfin. Saaledes er min Tro!

»De vil allerede bort nu lige efter Morgenkaffen,« sagde den unge Kone, da Alvilde begyndte at tage Tøjet paa.

»Ja, jeg takker Dem og vil spørge Dem, hvad jeg er Dem skyldig for al den Ubehagelighed, jeg har forskaffet Dem?«

»De er os aldeles intet skyldig. Vi ere jo ikke Værtsfolk.«

»Ja saa takker jeg Dem, og jeg haaber, at Deres Svigermoder maa have tilgivet mig.«

»De maa undskylde hende, hun er gammel, saa maa de unge bære over — —«

»Gud bevares! De har mer end erstattet den forbigaaende Misstemning. Følger De mig ikke paa Vej?«

»Jeg vilde gerne; men min Mand er borte, saa kan jeg ikke gaa fra Huset!« svarede hun — »men jeg skal følge udenfor med Dem og vise Dem, i hvilken Retning De skal gaa!«

»Tak! det var herligt. Om en Time, siger De, kommer Dampbaaden?«

»Ja, saa atter igen om tre Timer — vil De ikke se Trægaarden og have en Buket med?«

»Jo Tak!«

Det var et firkantet Stykke Jord, indhegnet med et Stengærde og nylig anlagte og tilsaaede Bede med allehaande nyttige Grøntsager. I et Hjørne var der Ribs-, Stikkelsbær- og Hindbærbuske og i det andet yderste Hjørne et Lysthus, lukket af tilklippede Graner.

»Har De Tid, saa sætte vi os lidt!« sagde Alvilde og gik derind.

»Jo, her kan jeg godt blive, men De — løber Tiden saa ikke fra Dem?«

Hun var meget nervøs.

»Det gør ingen Ting med mig, kommer jeg for sent til første Baad, gaar jeg med den næste. Jeg ligger for Tiden om Bord i Sirius, en dansk Damper!« sagde Alvilde.

»Sirius!« skreg den unge Kone. »Er De, kommer De — jeg mener — rejser De med — den danske Damper!«

Saa gættede jeg rigtigt! sagde Alvilde ved sig selv.

Den stakkels Kone kunde næppe holde sig oprejst; hun saa ud, som skulde hun falde ned af Bænken.

Alvilde lagde sin Haand paa hendes og sagde saa blødt, som man ikke skulde troet hende i Stand til:

»De har aldeles intet at frygte af mig; men jeg vilde ikke — jeg vilde ikke, forstaar De, rejse bort herfra uden at sige Dem, at jeg i Morges hørte en Samtale mellem Dem og Deres Mand; den har oplyst mig om en Del af Deres Liv.« Den anden rystede, som hun havde Feber.

»Fat Dem! allerførst vil jeg sige Dem, at jeg kendte Dem fra Skoven. Saa De ikke mig? De løb mig lige forbi!« vedblev Alvilde.

»Jo, jeg har fortalt min Mand, at De maa have set, have hørt — aa, Gud! jeg er saa ulykkelig!«

Hun tog begge Hænder op for Ansigtet og græd.

»Have set, have hørt hvilket —?«

»Et Skud! — —«

»Ja, jeg hørte det; men der skete vel intet!«

Alvildes Hjerte tog paa at banke. Hun tænkte: skulde jeg alligevel have taget fejl, er det gaaet ud over en anden?

Hun kunde i et Par Øjeblikke intet sige.

»Han sigtede paa ham, slet ikke paa Kragen og skød!«

Med disse Ord sank hun om i Armene paa Alvilde.

»Ja, men han traf ham jo ikke, gjorde han vel? Gjorde han vel?« —

»Nej! men hvis nu den anden melder ham, saa gaar det dog min Mand ilde.«

»Det maa jo forhindres; kan De ikke tale med ham, den anden?«

»Min Mand bliver afsindig, blot jeg foreslaar det, saa jeg kan ikke, og jeg — tør ikke. Han skal træffe ham nu i denne Morgen.«

»Hvoraf ved De det?« spurgte Alvilde.

»Der kom et Brev til min Mand tidlig i Morges med en af Arbejderne. Kan De nu forstaa min frygtelige Stilling?«

»Han tager saamænd ikke den Ubehagelighed paa sig med Møder i Retten o. s. v.; er det ikke Muus, Ingeniør Muus?« spurgte Alvilde forsigtigt; men hun kunde ikke forhindre, at hendes Stemme dirrede.

Den unge Kone fløj forskrækket op.

»Det er sandt,« sagde hun beroliget, »De er ogsaa paa det danske Skib — De kender ham.«

»Jeg gættede mig til det hele i Morges,« sagde Alvilde med den Aabenhed, hun altid havde over sig. »For mig kan De være rolig, jeg kan lægge sammen, høre og tie. Det er desuden noget, som ofte hænder, at en fuldstændig fremmed i Dage, Timer, ja undertiden i Øjeblikke kan blive sat ind i Begivenheder, man ikke med-

deler mangeaarige Venner. Jeg har allerede oplevet det i mit eget Liv, og jeg talte med Vilje til Dem, fordi jeg tænkte, at jeg maaske kunde være Dem et Øjebliks Støtte.«

»Jeg tror paa Dem!« svarede den unge Kone og saa hende inderligt ind i Øjnene, »De skal høre det hele. Min Mand og jeg ere Næstsøskendebørn, og vore Forældre havde altid tænkt, vi skulde have hinanden. Som pur unge vare vi med i Overenskomsten. Da vilde min Moder, at jeg skulde ud et Aarstid, førend vi skulde giftes, og jeg kom i Huset hos Værftsejer Anderson — ham, der blandt andet ejer Savværket her paa den ande Side Skoven — der saa jeg Ingeniør Muus, og, nej! det er saa svært! jeg kan ikke —«

»Jeg forstaar Dem!« faldt Alvilde ind, »hvor gammel var De?«

»Lidt over atten Aar.«

»Det Asen!« mumlede Alvilde. »Hvor længe er det siden?« spurgte hun.

»Over fire Aar. Han forheksede mig; jeg tvivlede ikke et Øjeblik om ham, men blev ikke desto mindre forladt. Min Fader døde. Jeg kom hjem til Moder — — — hun har min kære, lille Pige, — for to Aar siden saa jeg første Gang min Mand efter denne Fortvivlelse —« hun kunde næppe faa Ordene frem — — »De kan nu ikke tænke Dem, som han har været god imod mig

og hjulpet mig op af Fornedrelsen, hvori jeg altid følte mig. Tror De, at Fortrydelse og Taarer kan tvætte en saadan Plet? De ved ikke, hvor tungt den hviler paa mig og paa min Mand, skønt han aldrig vil være ved det.«

»Den er sikkert tvættet for længe siden for Deres Vedkommende. Han maatte ønske, han kunde sige det samme!« vrissede Alvilde med gnistrende Øjne.

»Nej, nej, kære! husk dog paa, at selv om hans Skyld maaske er størst — jeg ved det ikke — saa maa jeg tage min egen store Del, jeg som glemte alt og alle over ham, jeg, der kom fra et godt Hjem og tilmed allerede den Gang var forlovet.«

»Elskede De ham, som alvorlige Mennesker elske en eneste Gang? Jeg tænker ikke her paa dem, hvis Hjerter ere som et Herberg, hvor den ene gaar ind, den anden ud.«

»Jeg var vildt beruset over ham, saa jeg æggede ham. Det kan ikke nytte at sige andet.«

»Ja men glemte De ham? Er det gaaet over saaledes, at Deres Mand nu har fortrængt ham af Deres Tanker?« spurgte Alvilde i en ophidset Tone.

»Jeg føler ikke mere det samme for ham som før. Har jeg tvivlet, Skuddet i Gaar tog enhver Tvivl bort — jeg skælver nu kun for min Mand.«

»Vel!« svarede Alvilde sælsomt betagen, »saa var det første, som De siger, kun en Rus. Men

hvad skal man kalde et saadant Tilfælde, hvor en moden, højst erfaren Mand — dannet, Gud-bevares! — gaar hen og besnærer et ungt Barn, forfører og forlader hende. Det er virkelig et overlegent Køn værdigt! selv om hun vil bedrages, skønner jeg ikke, at han, der har Aarene og Erfaringer, bliver mindre skyldig derfor.«

»De maa ikke, hører De! tage al Skylden fra mig. Det er Uret!« indvendte den anden, og denne Gang var der i hendes Stemme en Klang, som bragte Alvilde til at studse. Hun betragtede hende nøje og var ikke mere sikker paa, at hun talte Sandhed — maaske bedrog hun sig selv.

»Jeg har min store Skyld af Brøden og kan ikke skubbe den af mig,« tilføjede den unge Kone sagte. Hendes Stemme var nu tilsløret og gjorde Alvilde mere sikker paa, at hendes sidste Opfattelse var rigtig.

»Det er et af mine Problemer!« sagde Alvilde mørkt og rejste sig, »at se at finde en Mening i den Kløft, der eksisterer mellem de to Køn. Nutiden synes at give Bevis for, at det for det ene Køns Vedkommende, ikke behøver at være et Minimum af aandelige Evner, og at det skulde bero paa fysisk Overlegenhed er en Fornærmelse mod det andet Køn.

»Jeg — vi svenske Kvinder blive jo godt behandlede!« sagde den unge Kone med et forundret Anstrøg.

»Det er dejligt, De er tilfreds!« svarede Alvilda tørt.

»Vi fordærve selv Mændene,« svarede den unge Kone, »fordi vore fleste Tanker dreje sig om dem.«

»Ja, men De mener jo netop ikke, at Mændene misbruge Deres Magt,« svarede Alvilde.

»Der er saa mange daarlige Kvinder.«

Alvilde gav sig til at le.

»I Østen, hvor jeg har levet i nogle Aar, ere Kvinderne enten udpyntede, prægtigt smykkede Dukker eller Lastdyr. Jeg finder ingen af Delene i sin Orden.«

Den unge Kone saa uforstaaende paa hende, og Alvilde tænkte ved sig selv: De allerfleste ønske aldeles ingen Forandring — engang tænkte jeg omtrent ligesaa eller kunde maaske have tænkt saaledes, — engang!!

»Hvornaar kommer Deres Mand?« spurgte Alvilde og gik henimod Udgangen.

»Jeg venter ham om en Time eller to,« var Svaret.

»Saa vil jeg spadsere rundt i Skoven saa længe. Maaske kigger jeg lidt ind siden og hører, hvorledes det er gaaet? De maa ikke græde, hører De. Det gaar nok i Orden, skal De se!«

»Kender De ikke Ingeniøren, saa De kunde tale med ham, hvis han er altfor uforsonlig?«

De smukke, blaa Øjne bad endnu mere end

Munden, og der brændte Ild paa Bunden af dem. Alvilde tvivlede ikke mere.

»Gid jeg havde talt med Deres Mand, inden han gik, jeg vilde raadet ham til at gaa løs paa Ingeniøren og sige, at det kun var lige for lige.«

»Det er det, han vil, og derfor er jeg saa frygtelig bange. Min Mand er heftig, og han hader ham.«

»Det er netop den rette Maade, tror jeg, at tage Hr. Muus paa. Jeg duer ikke til at tale med ham, ikke paa dette Stadium!« sagde Alvilde kort. Hun kunde næsten ikke styre sig for at fare løs paa hende og spørge, hvorfor hun havde giftet sig, naar hun ikke havde glemt den anden.

»Jeg maa ind til min Svigermoder — vil De da blive her saa længe eller gaa med ind?« spurgte den unge Kone ydmygt.

»Gaa De kun, jeg bliver eller spadserer, som det kan falde sig!«

Den unge Kone greb hendes Haand og saa hende ind i Øjnene.

»Hvad vi have talt,« sagde hun, »bliver vel ganske mellem os; hverken min Mand eller Svigermoder maa vide noget herom.«

»Jeg har aldrig for Skik at sladre til uvedkommende!« svarede Alvilde og sagde Farvel til hende.

Alvilde vandrede ind mellem de mørke Fyrretræer foran Huset, hvor Luften, opfyldt af den krydrede Duft fra de unge, lysegrønne Skud, var

saa velsignet at indaande, at den ligefrem gjorde hende godt og borttog en god Portion af den Bitterhed, hun denne Morgenstund havde samlet sammen paa.

Hun elskede Naturen og havde Øje for dens Undere, som hun saa paa baade med barnlig Glæde og med Forstaaelse, da hun var en dygtig Botaniker.

Hun hørte noget pusle bag ved sig og blev forundret glad over at se, at den lille, heftige Taxhund, som i Gaar var saa forbitret paa hende, nu fulgte logrende efter hende.

»Du er jo helt elskværdig — Skade, at du ikke kan fortælle mig, hvad du hedder. Ja, hvad var det nu? Jeg hørte det, var det ikke Jack? Kom her! Jack! kom her!«

Den lystrede og fulgte hende i Hælene helt gennem Bæltet af de mørke Fyr og Gran; men da hun gik videre, blev den gravitetisk staaende paa sine korte, skæve Ben som en Milepæl.

Hun kaldte paa den, lokkede den, gik tilbage og klappede den. Den slikkede hendes Haand, men saa med sine mørke, kloge Øjne alvorligt paa hende; hun syntes formelig, den rystede benægtende paa Hovedet; den var døv for alle hendes Overtalelser. Da hun saa gik videre og vendte sig for at se efter den, saa hun den piske af Sted hjem til Huset uden at tage mindste Notits af hende eller hendes Kalden.

Dette lille Træk gav hende, livlig og kritisk som hun var ogsaa en Del at filosofere over. Hun elskede Dyr. Ofte saa det ud, som hun holdt mere af dem end af Mennesker, maaske kun hendes Medlidenhed var større, fordi som hun sagde, Dyrene ikke kunde beklage sig, naar de bleve gjorte Fortræd.

I Syrien vandt hun en Arabers Hjerte — han blev plejet i det Hospitium, hvor hun boede, fordi hun ogsaa tog sig af hans Hest, som havde et sygt Ben, og helbredede den. Siden den Gang fortalte han, at hendes Øjne vare skønne som Smaragdens Straaler, hendes Stemme liflig som Kildens Rislen i Dalen, hendes Haar som gylden Silke og hendes Godhed moden til Paradiset. For Tiden tog han hos en ung, dansk Missionær Undervisning i Kristendom, og naar som helst hun paa Vejen til sine mange syge mødte ham, fulgte hans sorte Fløjelsøjne hende med Beundring.

Hun tænkte ikke videre over, hvor hun gik; med et havde hun en dyb Kløft foran sig, hvorigennem et Kildevæld snoede sig. Ovre paa den modsatte Skrænt, indhegnet med det evindelige Stengærde, som her dog var iklædt en frodig Vegetation af alskens Løvhang, laa et lille Hus saa malerisk, at hun besluttede sig til at vove et Par vaade Fødder; først maatte hun dybt ned, saa brat op for at komme til det. Ved Hjælp af nogle store Sten kom hun dog ret vel fra

Forsøget og stod nu udenfor Laagen til Forhaven, som her præsenterede sig endnu mere indtagende for hende.

Da gik Døren op, og tre hvidhaarede Børn i en Alder mellem 12, 10 og 4 Aar løb ud i Selskab med en gøende Køter. Et Øjeblik stod de som Støtter og saa paa hende! Køteren vidste ikke ret, om den skulde være rigtig vred eller ikke, saa satte den sig paa Dørtrinet og tænkte efter; men den mellemste, en lille Pige, tog resolut det Parti at gaa imod Alvilde og raabte tilbage til de andre, at de skulde skynde sig, de skulde jo plukke »blommar«.

Alle gik de saa til Laagen, bærende smaa Spaankurve.

»Hvad hedder du?« spurgte Alvilde den første.

Bah!

»Kan du ikke svare? Kan du da? Heller ikke du?«

Nej, det lod ikke dertil.

»Bor din Fa'er derinde?«

Intet Svar.

»Er din Mo'er hjemme?«

Saa løb de alle forbi hende som en Flok smaa vilde paa deres nøgne Fødder og bagefter dem deres firbenede Ven, som hermed afsluttede sine Betragtninger.

Alvilde gik ind i den lille Forhave, som var sirligt inddelt i Bede med Blomster og unge

Planter, og derefter ind i Huset. Hun bankede paa Døren, som var aaben. Først troede hun, at Stuen var tom, men hørte saa en sagte Grynten fra en stor Seng over for Døren.

Ved første Øjesyn tog hun Skikkelsen for døende og gik rask hen til Sengen.

»God Dag! er De syg?« spurgte hun deltagende.

Intet Svar.

Hun begyndte at tro, at Familien var døvstum, men gjorde endnu et Forsøg.

»Har De ligget længe?«

»I tolv Aar til Høsten.«

»Hvad fejler De?«

»Jeg ved ikke.«

»Kan De ikke gaa?«

»Det kan jeg vel ikke.«

»Har De ingen Doktor haft?«

»Een Gang.«

»Hvor længe er det siden?«

»Mange Aar.«

»Lever Deres Mand?«

»Ja — a.«

»Var nogen af de Børn, der løb herfra, Deres?«

Hun saa forundret paa Alvilda og rødmede let.

Til sin Forundring opdagede Alvilde, at hun ikke var nær saa gammel, som hun først havde tænkt. Vist ikke over 40 Aar.

Hun opvakte hendes levende Nysgerrighed samtidig med, at hun irriterede hende.

»Jeg er vant til at gaa om og se til syge og bedrøvede, skal jeg sige Dem, derfor gik jeg ogsaa ind af Deres Dør,« sagde Alvilde og saa vist paa hende.

Konen tog fat i en hel Mængde løst Garn, som hang ned fra et Bræt paa Væggen og gav sig i Lag med at væve Sengebaand, Seler eller Strømpebaand; men hun svarede intet.

Alvilde betragtede hende nøje.

Hendes Teint havde faaet lidt mere Farve; oprindelig maatte hun været tækkelig! Hun havde lyst, purret Haar og lyse, blaa Øjne, men et forunderligt Blik, paa een Gang lurende og indolent, det sidste undertiden lige til Sløvhed.

»Har De det ellers godt?« spurgte Alvilde. »Fred med Dem selv, og er Deres Mand god imod Dem?«

»Jo, han var ret bra'!« Det andet svarede hun ikke paa.

Stuen var ganske ordentlig, Vinduerne klare, med Blomster i Vindueskarmen.

»Hvem laver Mad til Dem og sørger for Deres Mand?« spurgte Alvilde. Hun begreb hende ikke.

»Ja, det gjorde da han!«

Alvilde rejste sig, tog sin Pung frem og gav hende Penge, som den syge snappede med en Begærlighed, der var ligesaa hastig og komisk som en Abes.

Alvilde tænkte: det skulde jeg være begyndt med; men hun saa paa sit Ur og indsaa, at hun maatte af Sted. Da hun spurgte Konen om Vej, rystede denne paa Hovedet, hun kendte den ikke.

»Det er sandt! der er jo gaaet mange Aar, siden De var ude. Nu vil jeg sige Dem Farvel og ønske Dem al mulig Lindring, Fred og Velsignelse i Fremtiden!«

Noget, der lignede Taknemmelighed flammede i den syges Blik, da Alvilde gav hende Haanden til Afsked.

Udenfor Huset stod hun forbavset stille — saaledes var altsaa Situationen i dette idylliske lille Hus. At tænke sig et saadant Liv! var det at leve? Nu stod Dørene aabne, den syge kunde se og lugte Vaaren; men at tænke sig tolv lange, mørke Vintre indesluttet i denne lille Stue her i Skovensomheden; var det stort anderledes at ligge i sin Kiste, døv og blind for al Livets Herlighed og Glæde, Kamp og Smerte.

Smaafuglene sang. Bladhylstrene dryssede langsomt ned fra de udfoldede, lysegrønne Blade. Solens Straaler lyste ind mellem de høje Stammer, og Luften var krydret med Vaarens Førstegrøde fra Skovbunden og genlød af hele det nys udfoldede Liv. Hun saa sig omkring, som om hun havde været længe borte; en saare mærkværdig Overgang, tænkte hun, fra hvad hun lige havde set og forladt.

Da hun kom ned i Bunden af Kløften, mødte hun en geskæftig, lidt ældre Kone, som kom imod hende, bærende paa en Blikspand.

Hun tiltalte hende for at spørge om Vej og fik fornuftigt Svar paa Tiltale.

Saa pegede Alvilde paa Huset og spurgte, hvad dog den Kone fejlede.

»Hun,« svarede Konen, »fejlede ikke mere end jeg, da hun for tolv Aar siden gik til Sengs. Hun var ked af Manden sin og vred over Barnet, hun skulde have — nu kan hun nok omtrent ikke mere staa op, siges der, og saa har hun da ingen Klæder, hvor skulle de komme fra!«

»Hun har altsaa et Barn?«

»Kors! hun har jo tre, og Manden passer baade dem og hende og gaar endda paa Arbejde hver Dag. Han hugger Brænde derude i Skoven og har næsten altid hele Flokken om sig. Jeg kommer nu med Mælk til hende, hveranden Dag bringer jeg hende et og andet, eftersom Manden, der er min Svoger, synes, de trænge til det.«

»Jeg har været inde hos hende,« sagde Alvilde, »men hun vilde omtrent ikke svare mig.«

»De er maaske henne fra Præstens?«

»Nej! jeg er langvejs fra! hvorfor tror De, jeg var fra Præstegaarden?«

»Jo,« svarede Konen med et hastigt Lyn i Øjnene. »Præsten, den ny, vi have faaet, var forleden hos hende og skændte forskrækkeligt paa hende, fordi hun saaledes forsømte baade Hus,

Mand og Børn, og han holdt paa, at hun skulde staa op, hun skulde! Han vilde sende sin Hustru ned at se til hende med det første og paaminde hende. Hun var saa vred, at Manden i to Nætter ikke fik Blund i sine Øjne for hende; hun troede, det var ham, der havde anklaget hende til Præsten.«

»Men er hun da rigtig klog?« spurgte Alvilde.

»Naada! ja, hun er saamænd klog, hun! men hun er en doven Sidse, som ikke gider røre sig til andet, end hvad hun kan ligge og dase ved, lidt Vævning, Strikning og Syning, det er det hele. At et Menneske kan blive saadan, fordi det bliver ked af et eller andet — —«

»Jeg begriber ikke, at Manden holder det ud.«

»Han er lige saa flittig, som hun er doven, og saa er han saa god baade mod Børnene og hende, det Skarn! og alle have ondt af ham og hjælpe ham; hvordan skulde det ellers gaa!«

Alvilde tog Afsked, uden at Konen fik sin Nysgerrighed tilfredsstillet. Hun var ked af, at hun ikke havde Tid til selv at anstille fysiologiske Undersøgelser i et saa aparte Tilfælde, som hun endnu aldrig var stødt paa. Som hun nys saa det, kunde det kun bestyrke hende i den pessimistiske Opfattelse, hun nærmest maatte siges at have af Livet.

Hvor er der Solskin? spurgte hun altid sig selv. Ikke paa denne Jord; maaske paa min Ynd-

lingsstjerne, den stolte Sirius med alle sine blendende Sole. Fra min tidligste Barndom søgte mine Øjne dig, og var du ikke paa Himlen, betød alle de andre Kloder mindre for mig! har jeg Hjemve efter dig? Eller skal jeg engang lande paa dig og finde Hvile for mine utilfredsstillede Længsler? Jeg ved for vist, de stilles aldrig her; jeg forlanger for meget, er for unøjsom maaske!

Hun lagde ikke Mærke til Vejen; med et saa hun Vandet blinke mellem Træerne. Kunde det være Elven? Hun forstærkede sine Skridt, og da hun blev orienteret, kom den lille Damper med en lang, sort Røgsky efter sig imod hende.

Den lagde til, hun gik om Bord for at høre, naar den kom igen.

Ikke mere den Dag.

Saa tog hun med den, beriget med en lille Episode mere for Erindringen.

Hun vidste, hun kom ikke mere did og modtog aldrig nogen Løsning paa denne frivillige, levende Menneskedød. Hun havde dog særligt Blik for Fænomener.

Der havde været Bal i Skoven.

Omtrent hele Sirius's Mandskab var med og gjorde stormende Lykke, ingen mere end den smukke Styrmand, dernæst en lille sveden Svensker, som af og til sang smægtende Sange paa For-

dækket til en falsk Harmonika. Han var ved Ballet iført hvid Silkevest og ditto Slips og gav Partiet som en rigtig John.

I en lille Havnestad i Sverige ejede han et Hus og en — Kone, som han skrev ømme Breve til, der bleve modtagne i samme Aand. Ingen kunde heller belægge sine Ord som han, naar han med Hovedet lidt paa Skakke f. Eks. udbredte sig over den syndige Verdens Daarligheder eller, — hvad der gik ret jævnligt paa — bad Kaptejnen om et Forskud til sin gamle, stakkels Moder — som var død for mange Aar siden. Naar man ikke vidste bedre, antog man ham for et sølle, enfoldigt Fjog, hvem enhver kunde løbe med. Men Kammeraterne kendte ham. Naar han var fraværende, stjal de hans Harmonika, der var ham kærere end hans to Øjne, og musicerede ret af Hjertens Lyst, idet de vekselvis plagierede og kritiserede hans Spil. Men hvis han den følgende Dag opdagede deres Snedighed, blev der et syndigt Spektakkel, som da altid endte med, at man en otte Dages Tid eller mere saa Svenskeren hver Aften ensom paa Dækket som Marius paa Karthagos Ruiner. Han spillede saa kun Elegier og vendte Øjnene mod Himmelen, ventende paa den næste Landgang o. s. v.

Den franske Dr. havde kastet sig over Frk. v. Prangens, for hvem han praktiserede sine katolske Dogmer.

»Hvilken Kirke har som vor holdt Stand mod Tiden og alle Angreb,« sagde han. »Uforanderlig den samme, uforfalsket, ren, medens alle andre kristelige Samfund lave om og om og indrette deres Gudsdyrkelse, som det passer bedst for enhver Tid, strides og kævles gøre de og ligge alle Dage i Haarene paa hverandre. I vor Kirke er Lydighed, Orden, Disciplin. Ordene undergaa ingen Forandringer med bestandig nye og nye Ordsætninger og Udtryk af Enkeltmand, som føler sig kaldet til at sætte Guds Ord i tidssvarende Form; hos os lyde de fra Slægt til Slægt ens for alle Øren, og deres Ælde er deres uangribelige Styrke.«

»Men De har Paven — —«

»Guds Statholder paa Jorden. Kirkens Overhoved, som paa St. Peters Stol modtager en Indvielse, ingen dødelig kan fratage ham. Jeg selv har haft en Time — en Time siger jeg Dem, som intet Sidestykke har eller nogensinde faar i mit Liv — hos Pave Leo. Havde De en eneste Gang set ind i hans Blik og skuet hans aandelige Adel, De vilde aldrig tvivlet om hans overjordiske Højhed!«

Han var i Ekstase.

»Lad saa være med Pave Leo. Han er en gammel, lærd Gransker, en af Tidens store Mænd; men De har haft mange uværdige Paver.«

»Tiderne vare raa og fortjente maaske ikke bedre; men Kirken modstod ogsaa disse Stød.«

»Den blev profaneret!« indvendte hun.

»Men rejste sig i al sin vældige Skønhed; alt har den overlevet! som Havet, der bliver blikstille efter en Storm — er det mindre skønt og stort, fordi Bølgerne en Tid gik højt?«

»Allerskønnest, da de bruste!« sagde hun.

»Men Havet vedblev at være Havet.«

»Bibelen bruger Lignelsen med Skibet — det passer bedre!« mente hun.

»Som De vil. Skibet, det er, hvad det kommer an paa, gik altsaa ikke under, men red altid Stormen af for at gaa længere og længere ud paa Dybet — og nu, vil De nægte det — vender det atter Stævnen mod Norden, det frafaldne Nord!«

»Kirken svækkes i Syden,« siger man.

»Aa! ingenlunde. Kirkerne ere nu for Tiden selv i Paris overfyldte.«

»Jeg har hørt sige, at det var chic at gaa i Kirke!«

»Hjerter og Nyrer er der kun een, der kan ransage. Ethvert Menneske har sin egen Sjæl!«

»Og sin egen Skriftefader; ikke sandt.«

»Ikke som De synes at mene!«

»Men tilbage er Deres Madonnatilbedelse, Deres Helgener og — allergalest! — Deres Relikvier!« indvendte Frk. v. Prangens, som blev imponeret af hans Ild, desuden maatte hun anstrenge sig for at følge med, da han hvert Øjeblik brugte Fransk.

»Madonna! De taler som Deres Niece!« udbrød han og trak paa Skuldrene. »Vi tilbede ikke Madonna; vi bede om hendes Forbøn. Hvem staar os Mennesker nær som Forsonerens jordiske Moder!«

»Jeg deler ikke den Anskuelse, da vi kunne gaa direkte til Forsoneren, som De siger! men jeg kender flere f. Eks. Frk. Alvilde, som have en Del tilovers for Deres Madonnadyrkelse.«

»Frk. Alvilde er i Hjertet Katolik! Deres Niece kan bevidne, at jeg for længst har sagt det! om hun end ikke endnu vil vedkende sig det!« udbrød han med Sikkerhed.

Der udspandt sig en Strid imellem dem herom, og Frk. v. Prangens var glad over her ligesom at faa mere fast Grund under sig.

Hun var stærkt echaufferet og begyndte at se sig om efter en allieret.

»Hvor opholder Deres Niece sig hele denne Formiddag?« spurgte Lindbo, da han saa, at den religiøse Forhandling ønskedes sluttet.

»Hun skriver hjem — jeg maa saamænd ned at se til hende,« sagde hendes Tante og rejste sig.

»Hvilken Sympati med Bruse; han skriver ogsaa. Finder Frøkenen ham ikke meget elskværdig? Han er det.«

»Meget elskværdig, men — jeg mener — har han lært noget?«

»Frøkenen maa ikke forveksle hans Naivitet med Uvidenhed. Han er et meget dygtigt

Menneske, ellers sendte Konsulen ham næppe til en baade ansvarsfuld og betydelig Stilling i Tunis. Men han er ren som en ung Novice, har levet ene og alene for sin Moder, som er svag, og sin Søster, som græder Øjnene ud af Længsel efter ham.«

»Hvad siger De!« udbrød Frøkenen. »Er det saaledes, da er han af mine Folk. Jeg troede — jeg tænkte — at — —«

»At,« supplerede Doktoren smilende, »at han var dum, idetmindste enfoldig eller slet begavet!«

»Aa nej! ikke saa meget, ikke saa meget!«

»Naa, der have vi Flygtningen!« udbrød Kaptejnen og kom til Syne paa Kahytstrappen. Han havde ogsaa været usynlig; men en højrød Kind og et ditto Øre sladrede om Aarsagen til hans Fraværelse.

Næppe havde Kaptejnen klaret Trappen, før Nanna kom flyvende op. To Minutter efter var Bruse der og blev maalt af den smukke Styrmand, som netop noget forsovet overtog Vagten.

Den lille Dampbaad fløjtede og lagde til. Alles Øjne vare henvendte paa Alvilde, som gik fra Borde og entrede Sirius.

»Endelig kommer De igen!« raabte Nanna, da Alvilde var midt paa Falderebstrappen. Hun saa op med et Smil.

»Hun er charmant! paafaldende Øjne! Skade, at hun saa sjælden smiler, sagde Lindbo til Bruse,

som intet saa uden Nanna og ikke begreb, hvor han kunde mene, at hun sjælden smilede.

Men før nogen anden var Kaptejnen paa Fordækket for at række Alvilde Haanden ved det sidste Trin ind paa Dækket.

»Velkommen tilbage! vi tænkte, vi saa Dem aldrig mere og lavede os allerede til at anlægge Helsorg. Men hvad har De for Resten gjort ved Ingeniøren, Frk., De har behandlet ham ilde,« sagde Kaptejnen og truede ad hende.

»Jeg beskæftiger mig aldeles ikke med Ingeniør Muus,« svarede hun »og hans Sindsstemninger ere mig ubekendte.«

»Ah! saa er det derfor, han er ilde oplagt!« svarede Kaptejnen og lo.

Men trods alle aabenlyse og vel turnerede Spørgsmaal lykkedes det ingen af Selskabets Medlemmer at faa noget at vide om, hvad der var hændet de to.

»Kan De godt lide anden Styrmand?« spurgte Alvilde, da Nanna præsenterede hende en meget stor Buket Liljekonval, han havde foræret hende.

»Ja — a, det kan jeg. Kan De ikke?«

»Til Husbehov! han er smuk, men han ved det, og — —«

»Synes De? Og — hvad mener De mere?«

»Aa, ikke andet, end at han gør sin Skønhed gældende, hvor han kommer,« svarede Alvilde.

»Hvorledes? Jeg forstaar Dem ikke.« Denne Gang var der en lille Fortrydelse i Stemmen.

»De skal ikke bryde Dem om, hvad jeg mener,« svarede Alvilde med usædvanlig Venlighed. »Kun skal De ikke fæste for megen Lid til ham. Han er for saa vidt en ægte Sømand, som han kan elske, hvor han kommer — under alle Breddegrader, sikkert heller ikke forgæves!«

»Kære Frk. Alvilde, hvem kan i Grunden staa for Deres Kritik? — Ingen!«

»Jeg tror, Kritik er her et slet valgt Ord,« svarede hun. »Jeg lægger mig efter Menneskekundskab, og jeg kan forsikre Dem, at jeg kun yderst sjælden tager fejl.«

»Skifter De saa Vind og Sol lige? De er ikke saa streng mod Deres eget Køn.«

»Tror De ikke? Hvis De har Ret, mener jeg, at det taler til min Fordel,« svarede Alvilde. »Der kommer Deres tro Drabant. Naar De hører efter ham, bliver De ikke skuffet!«

»Aa! Bruse!« svarede Nanna med en lille Grimace og begravede sit unge Ansigt i Skovens duftende Smaaliljer.

De fortalte hende noget helt andet, som hun med sænkede Øjenlaag holdt mere af at høre. Da hun saa op, var hun alene med Bruse.

»I Morgen tidlig lette vi,« sagde han bedrøvet. »Gaar De virkelig fra i København, skilles vi.«

»Jeg troede, De skulde først endnu en Gang til Petersborg.«

»Huset sender en anden dertil; jeg gaar nu direkte til Tunis, hvor jeg skal forblive, skilt fra — alle!«

Han saa paa hende med Taarer i Øjnene; han havde Anstrengelse med at holde dem tilbage.

»Ikke alle! og De har jo før været i Afrika?«

»Ja, jeg har været der og kender Adskillelsens Smerte, som denne Gang bliver haardere end nogen Sinde.«

Hun vilde spurgt hvorfor; men den smukke Styrmand gik forbi, saa begravede hun atter Ansigtet i Blomsterne og udbrød hen til ham:

»Hvor de dufte! Tak!«

Og væk var hun!

Den følgende Dag var det Regnvejr. De fine, hvide Brædder fra de lukkede Lægter kunde ikke lades om Bord i Lasten, før Vejret blev tørt, og Dækslasten, som bestod af lange, svære Bjælker, kunde ikke indtages, førend Lasten var stuvet.

Kaptejnen, Bruse og Frk. v. Prangens med Niece spillede Whist i Salonen. Alvilde opholdt sig paa Dækket under en Kaleche af Sejldug, som ikke helt beskyttede hende; men hun syntes at være uimodtagelig for Vejrets lunefulde Overgange. Flere Gange lod Styrmanden, baade første og anden, Dækket omkring hende, saa godt det lod sig gøre, tørre af med Svaben og løse Tvistbunker, uden at deres Opmærksomhed synderlig anfægtede hende. Maaske tænkte hun slet ikke paa, at de gjorde det for hendes Skyld.

Hun kunde nu aldrig finde nogen ordentlig Mening i det hele Menneskeliv. Det forekom hende, at hun, skønt tilsyneladende frivilligt dog stedse mer eller mindre, befandt sig i Situationer, hvor hun ikke hørte hjemme, og hvad der var det oprivende, aldrig fik noget udrettet. Hun var i Besiddelse af en ualmindelig Virkelyst.

Hun tog et Brev frem, hun havde modtaget fra Syrien, medens Skibet laa stille her. Det var fra en dygtig, ung Mand, der havde forladt sin Livsstilling for at virke i Missionens Tjeneste.

Han skrev:

— — begynder De ikke at blive mere skaansom imod Dem selv? Jeg kan meddele Dem, at herovre er De uundværlig, Skolen har ingen Fremgang nu, De er borte. Enhver, der kommer her for at søge Vejledning, Opmuntring eller Hjælp, spørger først efter Dem, flere gaa be-

drøvede, rystende paa Hovedet, bort, naar de høre, at De ikke er her. Deres syge ere dog værst stillede; de ville ikke vide af andre end Dem. De har med andre Ord opnaaet alt det, vi andre sukke og længes efter. De ved nok, jeg altid studerer paa, hvad det er, De særligt virker med, for prædike, som De siger, gør De jo aldrig, egentlig taler De meget lidt. Jeg ved nok, at De vil svare mig, at De handler — det forekommer mig dog, at vi andre ogsaa handle. Nej! det er ikke det! Deres Væsen, Deres Optræden indgyder en saadan Tillid, at den fører til Efterfølgelse. — — —

Hun lagde Brevet sammen med et Smil.

Jeg har Evne til at høre efter, høre! høre! hvad de alle have paa Samvittigheden, derfor vinder jeg Tillid, og jeg har Mod til altid at vedkende mig min Mening, selv der, hvor den gaar stik imod alle de andres — det gør den som oftest —; endelig har jeg Styrke til at bære Ensomheden, Ensomhed er god til at faa Forstand af.

Der viste sig i de graagrønne Øjne et sælsomt Glimt, som beaandede alle hendes Træk.

Da hun saa op, stod Muus overfor hende, lænet til det i Lærred indhyllede Rat, og betragtede hende ufravendt. Hun havde ikke før bemærket ham og anede ikke, hvor længe han havde staaet der.

Ærgerlig tog hun Blikket til sig.

Han blev staaende uden at forandre en Mine. Vilde han udforske hende og i hendes Træk læse sig til, hvad eller hvor meget hun vidste? Vidste hun i det hele noget? Fra første Færd havde hun vist sig saa afvisende imod ham, at han ikke kunde komme under Vejr med, om hendes Antipati nu var større eller befandt sig paa samme Stadium. Men hun interesserede ham mere end nogen Kvinde, han havde mødt. Han begyndte at studere hende. Straks tog han hendes Utilgængelighed for en Slags Impertinence, han sagtens skulde faa Bugt med. Han indsaa nu sin Fejltagelse, og han vilde vide, hvad hun indeholdt. Han vilde.

Hun samlede Tøjet sammen om sig og gik ham forbi ud paa det vaade Dæk.

Regnen var stilnet af, og Skyerne begyndte at sprede sig. Hun gad ikke blive gaaende paa Dækket, havde heller ikke Lyst til at gaa ned. Luften var kølig, men yderst behagelig at indaande, og da hun kastede Blikket ud over Fjorden, saa hun en af de evindelige, smaa Dampere ile hen imod Sirius. I et Nu var hun nede af Falderebstrappen og prajede Damperen.

»Hvis nogen spørger efter mig, kan De sige, at jeg er tagen til Sundsvall,« sagde hun til Styrmanden, som gjorde Baaden los for at sætte hende over til Anløbsbroen, der kun laa en Snes Alen borte.

Men Muus blev staaende ved Lønningen og saa længe efter hende.

Nede ved Salonbordet bleve de to Menneskers Fraværelse — som ikke en havde Rede paa — drøftet lige saa ivrigt, som det kunde være sket i nogen Sladderklub paa Landjorden.

»I Morgen gaar Ingeniøren fra Borde, saa er Historien ventelig ude,« sagde Kaptejnen og stak for anden Gang sin Makkers Force over i en Grandissimo.

»De har ødelagt mit udmærkede Spil!« udbrød Frk. v. Prangens, som spillede med Lidenskab.

Kaptejnen blev frygtelig altereret; han leverede kun en tarvelig Whist uden at ville være det bekendt.

»Muus gaar ikke fra Borde før i København og maaske ikke engang da,« indvendte Nanna med Sikkerhed.

Hendes Makker tabte tre, fire Kort ud af Haanden.

»Ja saa! han gaar ikke fra Borde!« svarede Frk. v. Prangens.

»Saa spørge vi min Salighed snart nyt!« sagde Kaptejnen og huggede Spader Es i sin Makkers Konge.

»De er umulig, Kaptejn!« raabte hun rød i Hovedet.

Dr. Lindbo kom just til, som Rubberen endte med en Storeslem. De unge triumferede.

»Jeg er mat!« sagde Kaptejnen. »Doktoren kan nu tage mine Kort!«

»Jeg spiller aldrig.« .

»Der gives altsaa dog noget, hvormed De ikke befatter Dem?« spurgte Kaptejnen meget skuffet.

»Desværre kan jeg ikke føre et Skib. Den Livsstilling tiltaler mig særdeles.«

»Det er saa, fordi De ikke kender den,« svarede Kaptejnen »Hvis De Frk.?« vedblev han henvendt til Nanna, »vil give mig 2000 om Aaret skal det være mig en stor Fornøjelse at føre Deres Jagt. Jeg gaar saa straks ud af Selskabet, jeg er i!«

»Skulle vi sige 4000, Højstærede?« spurgte Lindbo. »De gør det næppe for mindre.«

»Mit Ord staar jeg ved, Frk.! De kan befale over mig!«

»Gid jeg kunde, saa var jeg rig!«

Styrmanden kom og meldte, at Regnen var ophørt, at en Time vilde være tilstrækkelig til at faa Lægteren tømt; men Folkene vilde kun arbejde for særskilt Betaling.

Kaptejnen fik en velkommen Lejlighed til at stikke af.

Styrmanden bragte Alvildes Hilsen.

»Hun er igen borte!« udbrød Nanna. »Og Muus?«

I Stedet for at følge Vejen op til Udsigtsfjeldet, var Alvilda slaaet ind paa en lille Sti, som i Bugter snoede sig opad. Da hun var højt over Spiret paa Kirketaarnet, satte hun sig i Græsset ved Foden af et Fyrretræ og saa ud over Bugten og Byen.

Solen stod i Horisonten, omringet af en Mængde gyldenrøde Skyer, som gav en varmende Glød til det hele, smukke Landskab, saa at hun glemte, hun var mod Nord, hvor Dagene vare kolde og graa.

Karrig er du, Moder Natur, under disse Breddegrader, alligevel Øjeblikke som disse, fortælle, at den samme Sol, som i Zenit tryller farverige Vidunderblomster og -vækster frem, ogsaa lyser hen over disse blege Børn i Græsset ved min Fod. Hvorfor blev jeg ikke her, hvor jeg var født og baaren og tog de Glæder og Kaar, som kunde trives under dette Himmelstrøg? Hvorfor maatte jeg altid ud, af Sted, hvor ingen kender mig og jeg ingen, for at vende fremmed tilbage til min egen Hjemstavn?

Paa Bunden af min Sjæl laa, dybt indhyllet, Ønsket om muligen ikke mere at vende mig ud i

det fremmede, men nej! atter maa jeg af Sted, som den danske Digter skriver: — »den evige Higen, som aldrig bli'er mæt« — — den sidder mig i Blodet — men Alvilde var ikke saa ærlig imod sig selv, som hun søgte at indbilde sig. Her, saa nær den gamle Hjemstavn, vaagnede Længslen atter hos hende efter en hjemlig Arne. I Virkeligheden havde hun aldrig glemt sin stormende Ungdomskærlighed, og jo mere hun nærmede sig hans Land, des mere urolig og utilfreds blev hun. Havde hun Vinger, fløj hun maaske over Land og Hav for atter at begrave sig i Arbejdet der, hvorfra hun kom. Bestemt vidste hun ikke, om hun ønskede at se ham eller ikke. Snart kom Skibet ned til Danmark, hvor det skulde forblive en halv, maaske en hel Dag. Der kunde være Tid til at opsøge ham, se ham; men han var bunden til en anden, desuden! hun havde engang røbet sine Følelser for ham, nej! hun kunde ikke se ham, med mindre det skete ved et Tilfælde; men heldige Tilfælde laa ikke for hende. Hun havde ofte tænkt, at det var noget, hvortil man fødtes, hvorfor skulde ellers alting falde i Hatten paa det ene Menneske, medens det andet aldrig kunde opnaa noget, selv om det sidste Menneske havde utallige Fortrin fremfor det første. Nej! Livet og hele Livets Gang var og blev en Gaade, og hvorfor det skal være saa, hvem kan besvare det? —

Menneskene ere umaadelig kloge, de gøre Opfindelser, som grænse til det vidunderlige, de betvinge Elementerne og udnytte dem, de gøre forbavsende, epokegørende Beregninger; men det egentlige, dybeste, inderste, det saa at sige personlige, hvad der er timedes os, før vi slog vore Øjne op her, og hvad der skal times os fremdeles, derom vides intet, intet. Alle Folkeslag paa Jorden have deres forskellige Forestillinger, deres mer eller mindre dunkle Drømme, deres Længsler, deres Anelser, deres Tro, deres Forvisninger herom; maaske aldeles ingen af dem kommer Virkeligheden nær.

Der kom en lille Mariehøne og satte sig paa hendes Haand; hun saa beundrende paa dens smukke Dragt. Snart aabnede den sit lette Harnisk, foldede Vingerne ud og fløj ud i Solskinnet, i det store Rum, hvor den med sine smaabitte Øjne maaske skuer mere end noget Menneskeblik.

Hvorfor ikke være glad eller — fri som det lille Kræ! sagde hun og rejste sig med et eneste Sæt.

Ingeniør Muus stod nogle faa Skridt foran hende, der hvor Stien bugtede sig.

Uh! dette Menneske!

Hendes første Tanke var, at hun vilde løbe sin Vej, men den næste: nej! her kan jeg endelig engang faa talt ud til ham!

Saa blev hun staaende.

»Forstyrrer jeg Dem?« spurgte han og hilste hende.

»Vejen er, saa vidt jeg ved, desværre for alle!«

»Desværre?« sagde han med det Smil, hun ikke kunde fordrage, indsmigrende, men selvsikkert.

Da hun ikke bemærkede hans spørgende Øjekast, fortsatte han:

»Jeg tilstaar, jeg har med Forsæt taget samme Vej som De, da jeg gerne vilde tale med Dem — uden Vidner.«

Hun svarede ikke; men hendes Øjne mønstrede ham fra Hoved til Fod.

Blot jeg vidste, hvad og hvor meget hun ved, tænkte han, samtidig med at han iagttog hele hendes Skikkelse fra den nydelige lille Fod til den løsslupne Smaalok, der faldt omtrent helt ned til et af de glimrende, men skærende kolde Øjne.

Hun var ny for ham, som kun havde kendt til lette Sejre, eller maaske havde han hidtil kun indladt sig der, hvor han i Forvejen var sikker paa Resultatet. Han stod et Par Øjeblikke forlegen stille, saa sagde han i en dæmpet Tone:

»De saa mig i Gaar i Skoven og maa have faaet et mærkeligt Indtryk af — af det hele —«

»De vedkommer mig jo heldigvis ikke! for jeg har mere end et Indtryk, jeg har en Mening

derom,« svarede hun, vendte sig og begyndte at gaa nedover.

»Og De er sikker paa, at Deres Mening er korrekt?« spurgte han bittert og fulgte efter hende.

»Skylder jeg Dem nogen Oplysning om noget som helst?« spurgte hun og vendte sig om imod ham med et koldt Blik.

»Ja, jeg mener, De skylder mig en saadan, saaledes som Tilfældet føjede sig,« svarede han.

Hun lo.

Blodet for ham til Kinden over denne Latter; han tænkte, han havde Lyst til at slaa hende eller tage hende i Armen og ruske hende, og havde hendes Øjne ikke paa een Gang advaret og tryllet ham, er det helt rimeligt, at han havde forsøgt en eller anden brutal Tilnærmelse.

Men han betvang sig og gav sig til at bede hende om at svare ham; han forstod, at hun var af et andet Stof end de Kvinder, der hidtil havde beskæftiget ham — at tænke sig, at hun kunde bringe ham til at bede!

Hun opfattede dog hans Bøn som Frygt, Frygt for Verden og Verdens Dom og fandt ham ret ynkelig.

»Jeg forstaar,« sagde hun, »at det kan være ret ubehageligt for Dem, om jeg fortæller, hvad jeg saa, og hvad jeg oplevede.«

»Der er noget, der gælder mere for mig end Verdens Dom, den har jeg forlængst lært i mange Henseender at foragte,« svarede han med en Be-

toning, som forundrede hende. En saadan Bemærkning kunde passe for hende, men ikke for ham, en Verdens- og en Levemand!

»Saa mødes vi maaske dog paa eet Omraade!« svarede hun spydigt, »ah! hvem skulde have tænkt det!«

»De undgaar hele Tiden at svare mig,« vedblev han med paafaldende Spagfærdighed og uden at ænse hendes Ord. »De har sikkert set, maaske talt med Skyttens unge Kone. Jeg ved, De overnattede hos dem.«

»Naa saa det ved De! er det min Mening eller min tilfældige Viden, De appellerer til?« spurgte hun og vendte sig om imod ham.

»Deres Mening har jeg intet Krav paa, hvor megen Pris den saa end kunde have for mig; men Deres Viden, som De siger, ligger mig paa Sinde.«

»Med andre Ord: De vil gerne erfare, hvad jeg ved, især hvor meget — jeg forstaar Dem, — men jeg har nu aldeles ingen Lyst til at oplyse Dem om nogen af Delene, skønt jeg, som De siger, overnattede hos den stakkels, unge Kone!«

Der var et spottende Tonefald i hendes Stemme.

»De ved, eller De ved maaske ikke, at man maa høre begge Parter for at have en fuldt ud rigtig Mening. De sagde før, at De i dette Tilfælde havde en Mening,« vedblev han.

»Om saa var, af hvilken Grund vover De i Grunden at følge efter mig, opsøge mig og — forhøre mig? Skylder jeg Dem det fjerneste Regnskab for mine Hændelser, mine Meninger, mine Tanker! De er virkelig hel morsom!«

Der steg en Luerødme op i hendes Kinder, som gjorde hende ti Aar yngre.

Stien blev paa dette Sted mere snæver.

»Lad mig komme forbi!« udbrød hun arrigt og snoede sig hen foran ham.

»Der er Fristelser, som en Mand kun daarligt kan staa for, og jeg vil kun sige Dem, at hun — den unge Kone — fristede mig saaledes, men — —«

»Men,« svarede hun og vendte sig om imod ham med et forbitret Ansigt, »De, den ældre, den langt klogere, den dybt erfarne, den store Mand — ja, store ere de jo alle i Forhold til os Kvinder! — i Stedet for at overvinde Dem og føre hende, den unge, paa ret Vej, tog De tværtimod denne Episode med Dem, som saa meget andet! hvorfor ikke!«

Aldrig havde nogen fornærmet ham som hun. Hans Ansigt blev blodrødt af alt det Raseri, han følte. Hvilken Dumhed at bryde sig om hende! alligevel der var et Glimt i hendes Øjne, som mindede ham om den kongelige Ørn, der overlegent ser ned paa, hvad der bevæger sig paa Jorden. Han følte sig ydmyget og kunde dog ikke bestemme sig til et Tilbagetog. Hun var

den første Kvinde, han havde mødt, der uden at lade sig anfægte af noget som helst aabenlyst eller tilsløret Kurmageri, han havde forsøgt, forblev uimodtagelig. Ja, mer end det, hun haanede ham; desuden, hun vidste mere om ham, end han skøttede om.

Skulde han endelig engang, som hans Ven og Kompagnon ofte havde spaaet ham, have fundet sin Overmand?

Det nyttede ikke, han følte sig oprørt, der var noget over hende, han ikke kunde komme bort fra.

»Hun vilde simpelt hen ikke slippe mig — da De dømmer saa haardt, bør De ikke være altfor uretfærdig, om jeg end paa ingen Maade kan rense mig for Skyld,« svarede han og bed Harmen i sig.

»Det sidste tror jeg saa udmærket!« svarede hun koldt.

»Jeg kan tænke det!« svarede han og halshuggede Blomster og Straa med sin Spadserestok.

Hun standsede et Øjeblik og sankede sin Kjole op foran en lille Bæk, som hun behændigt satte over. Hans Blik faldt paa den fine Haand, som holdt Kjolen sammen. En prægtig Brillant straalede paa hendes lille Finger, den var en Gave fra en rig Englænder, hun havde plejet i Syrien.

Han kunde ikke faa Øjnene fra den smukke Haand — —

»Thi — rent ud sagt — i salig Ro
at klappes af to hvide Hænder:
ej bedre Lod jeg ved og kender —
o! gør mig salig ved min Tro!«*)

En ukendt Følelse af Blødhed, han aldrig havde kendt, kom op i ham. Det forekom ham at være helt lykkeligt saaledes at traske af Sted bag efter hende og haabe paa, at engang vilde hun vende sig om og se efter ham.

Rollerne vare ombyttede; før havde han altid været den eftertragtede, der kun behøvede at kaste sit Tørklæde. Det nyttede ikke; at en indvendig Stemme hviskede til ham, at hun allerede var noget passée, at hun var haard, undertiden bitter, at hun aldeles ikke brød sig om ham. Det er i Kærlighed netop det, for en omhyggelig Iagttagelse ubegribelige, man saa ofte bliver Øjenvidne til og derefter endeløst kritiserer, særligt i den kvindelige Verden. Han var dog for meget Kender til, at han ikke skulde forstaa — selv om det kun var gennem Anelser — at hun var af et dybere Indhold end de fleste, og han behøvede kun at kaste flygtige Blikke til hendes sælsomme Øjne for at overtyde sig om, at den Mand, der kunde vinde hende, virkelig havde opnaaet noget attraaelsesværdigt, selv om han skulde bestaa en Kamp med hendes selvstændige, kolde og kritiske

*) F. J. Hansen.

Maade at tænke og at være paa. Alene at besejre hende var en Opgave, værd at leve for.

Han glemte alt over hende, og det forekom ham, at hans Liv vilde blive fuldt af Indhold, om han kunde vinde hende. Han smilte over sig selv, naar han i de forløbne Dage havde ment, at han vilde studere hende. Nu vidste han, at dette Studium var, at han elskede hende og kunde begaa enhver Daarskab for at vinde hendes Kærlighed.

Havde jeg set hende før, havde det og det, og det ikke været; men hvad Fanden! hvor der intet var at undskylde eller tilgive, eksisterede ingen Vanskeligheder, sagde han til sig selv og huggede videre løs paa de uskyldige Blomster og Straa.

Havde hans Moder levet, vilde hun kendt sin egen Dreng igen, hans Træk havde atter faaet noget af den tidligere indtagende Aabenhed og Godhed tilbage. Det hovmodige Udtryk var som blæst bort nu, hans Tanker vare opslugte af andet end hans egen Person, hans Erobringer osv.

Selv hans Arbejder — han holdt nok af Penge, mange Penge, og han tjente godt — beskæftigede ikke hans Tanker saa længe, han var sammen med hende.

»Lad være at ødelægge alle de Blomster, hvad skal det til?« spurgte hun og vendte sig om; han var i sin Iver kommen til at berøre hendes Kjole.

»De holder af at tale i Imperativ!« svarede han, men holdt straks inde med sin Sport.

De kom til en Bænk. Hun satte sig. Han blev staaende, som om han ventede paa en Indbydelse til at sætte sig, skønt han vidste, at den vilde ikke komme.

Den kom heller ikke.

»De har endnu ikke værdiget mig noget Svar,« sagde han, og der var et bønligt Udtryk i hans mørke Øjne.

»Mit Svar! — jeg kan saa godt forstaa, at Manden skød paa Dem; jeg havde gjort det samme i hans Sted.«

»Han skød efter en Krage, jeg husker godt, den sad paa Grenen over mit Hoved!« svarede han.

»Aa! en Skytte skulde sigte saa daarligt, bild mig det ind!«

»Jeg tog Forklaringen for gyldig, forstaar De vel!« sagde han, og denne Gang rystede hans Stemme.

Ikke Spor af Medfølelse havde hun med ham.

»De finder maaske endog, at det var ædelmodigt af Dem, der havde krænket Skytten og hans Hustru saa dybt!« spurgte hun, og fæstede sine Øjne koldt paa ham.

»De vil ikke tro, at der for mig gives formildende Omstændigheder?«

»Nej!«

»Det er ogsaa lige meget!« sagde han. »Der er jo mange Tilfælde, hvorom ingen udenfor-

staaende kan dømme, særligt gælder det i Forholdet mellem Kvinde og Mand. Den Kvinde, hvorom vi tale, vil ikke dømme som De!«

»Det tror jeg nok! for hun elskede Dem?« brød det mod hendes Vilje ud af hende.

Der skød en varm Strøm op i hans Kinder, en Strøm, der kom fra hans Hjerte, og ved sig selv jublede han:

Hun er ikke saa kold, som hun lader, hun kan altsaa dog forstaa, at nogen kan elske. Han syntes, han ved den blotte Tanke kom hende nærmere, og i nogle Øjeblikke kunde han ikke sige et Ord.

Hun sad og ridsede med sin Parasol i Sandet.

»Saa mødes vi virkelig i noget,« sagde han blødt, »naar De dog indrømmer, at Kærligheden tilgiver!«

Hun saa op, paa een Gang forundret og irriteret og udbrød:

»Ja hun! men De! — det var jo Dem, der bedrog og forlod — hende!«

»Det sidste er til Dels rigtigt, men ogsaa kun til Dels, eftersom jeg tilbød hende mit Navn.«

»Deres Navn!« svarede hun haanligt, »naa! men Deres Kærlighed?«

»Ejede hun aldrig.«

»Saa finder jeg Dem dobbelt skyldig!« svarede hun og rejste sig hurtigt.

»Deri har De maaske baade Ret og Uret.«

»Ja, jeg forstaar Dem! det er den gamle og dog evig unge Historie, at en Mands Moral maa bedømmes anderledes end en Kvindes. Hendes er hele Skammen og Smerten; men alligevel hun skal og bør altid, enten hun har en Mands Erfaring eller ikke, være den stærke — —«

Hun gik hurtigt og talte heftigt. Med et tav hun stille, fordi hun kom i Tanker om et Møde med en ung Mand, hun engang havde haft i sit Fødeland — vilde hun den Gang have fulgt ham, hvor langt og hvorhen han vilde, om det var kommet dertil?

Nej! men hun vidste ogsaa, at hun var stærkere end mange, at hun dertil havde sin Kristentro, og den vilde altid, om det gik højt, være Bolværk for hende.

»Saa ganske uden Smerte, som De tror, er den anden Part nu ikke altid,« svarede han i den samme Tone som før, »om end Følelserne maaske ere af forskellig Natur.«

»Jeg tror ikke paa dem,« svarede hun kort, »dertil har jeg set for meget af Livet, af Verden!«

»Hvad tror De ikke paa?«

»Paa Mændenes Smerte, naturligvis!«

»Man kan undertiden tvinges til at tro; det har jeg i Dag erfaret,« svarede han, hilste og gik hende hurtigt forbi.

Hun satte sig lidt efter paa en Træstub og saa paa Solnedgangen, som var vidunderlig skøn. Noget ophidset var hun af Samtalen, men tilfreds

med, hvad hun havde faaet sagt ham, følte dertil Lettelse ved at tænke paa, at han senest i Danmark forlod Skibet. Saa blev hun fri for hans Paahæng.

Hun begreb kun ikke, hvad han mente med at tro mod sin Vilje, en Erfaring fra i Dag — ja, det var virkelig Hebraisk for hende.

Muus var som de fleste meget aktive Mænd meget lidt skrivende; men da han kom tilbage til Sirius, skrev han til sin Kompagnon og eneste Ven:

Kære Aksel!

Før om fire à fem Dage maa du ikke vente mig. Gør mig den Tjeneste at se til Mølleværket i D. og Broanlæget i P., at de ingen Knuder gøre mig. Jeg er færdig her, men følger desuagtet Skibet; du maa overtage den svenske Entreprise; derom mundtligt.

Det var mig en let Sag at fortælle dig, at jeg trænger til Søluft — skønt Landet altid bekommer mig bedst — eller Ensomhedens Ro — jeg kan arbejde alle Vegne, under alle Forhold — eller at jeg er overanstrengt — en Tilstand, jeg ikke kender — nej! jeg har derimod mødt hende, som du har forudsagt, at jeg engang vilde faa at se, og hun er saa modsat den Skik-

kelse, som du, som jeg, vi begge To, have forestillet os, at det kunde grænse til det komiske, hvis det ikke var saa alvorligt.

Til at begynde med er hun ikke helt ung, meget nærmere de 30 end de 20 Aar. Ved første Øjekast er hun ikke smuk, men tiltrækkende som ingen, jeg har set, nærmere betragtet rent ud vidunderlig. Hendes Øjne have et oprørt Havs dunkelgrønne Farve og kunne gnistre, naar hun er irritabel, hvad hun oftest er og meget let bliver. Det er Synd at sige, hun lægger an paa at behage eller skjule sin Misfornøjelse eller sine Stemninger.

Hendes Haar er stort og blondt, Himlen forlade mig! snarere med et grønligt end rødligt Skær; men det er prægtigt! Næsen er lidt opsætsig, Munden en Smule for stor; men der kunde siges saare meget om denne Mund — og saa har hun de sødeste, smaa Hænder, du kan tænke dig. Alt i alt en yderst chic lille Person, men saa kolerisk, at man ikke skal forsværge, der kan staa Gnister af hende. Last not least, hun kommer fra Syrien — hun er norsk født — og gaar tilbage til Syrien, hvor hun virker ved Sygeplejen og — spær Øjnene op! — ved Missionen!! Det er min oprigtige Mening, at hun virker langt mere ved sin Person end ved Ord og Talemaader, som man forudsætter i det specielle Tilfælde.

Ikke sandt, det er en ordentlig Mundfuld for dig! som for mig selv.

Hun har gjort mig forrykt! jeg tænker kun paa hende, vil kun hende! mine Aktier staa kun slet, desværre!

Gid jeg havde mødt hende for ti, for fem Aar siden, meget havde da været anderledes; men Fanden i Vold med det, der har været og ikke kan gøres ugjort.

Pas paa Bækken i P., den kan svulme svært op, der maa sikkert drænes endnu mere, frygter jeg.

Jeg er ikke vis paa, jeg ikke bliver nødt til at gaa videre med Sirius, Syd paa. Hils din Hustru.

Jeg gaar straks i Land ved Ankomsten til København.

Din Ven
J. Muus.

Det var Graavejr, da Sirius stod ud af Fjorden, og Bølgerne gik højt i den bothniske Bugt.

Dr. Lindbo, som havde indtaget en god Portion Morfin, underholdt Alvilde henne ved Skylight't. Bruse, Nanna, Frk. v. Prangens og Kaptejnen vare pladserede midtskibs i Læ af udspændte Sejl. Muus spadserede frem og tilbage over Bjælkerne paa Fordækket, hvorfra han, hver Gang han vendte om mod Agterdækket, havde et ud-

mærket Udkig, som han saa nærmere kunde tænke over, naar han vendte om og gik tilbage.

»Ingeniøren gik ikke fra Borde, som Kaptejnen sagde, men blev ligesom vi andre, der saa daarligt kunne skilles fra Sirius!« sagde Nanna og kastede et stjaalent Blik hen til den smukke Styrmand, som nu atter blev synlig paa Dækket efter sit Slid, saa længe Skibet laa ved Land.

»Fra Selskabet, ikke fra Sirius, som han giver en god Dag!« rettede Kaptejnen. »Nej, der er noget andet, der trækker! Kærlighed og Bølgegang det er noget, vi Sømænd forstaa os paa!«

De lo alle med mer eller mindre Grund af Bemærkningen.

Den lille Svensker, som drejede Rattet, hørte efter med et lunt Smil.

»Sømænd ere mageløs heldigt stillede,« svarede Frk. v. Prangens, da ingen tog aktiv Affære, »de kunne stikke af naar som helst uden at argumentere. De ere, om jeg saa maa sige, uden Kontrol.«

»Tror De, Frk., at det er let at løsrive sig, naar man er allerlykkeligst, og flagre bort fra alt, hvad man har kært?« spurgte Kaptejnen. »Hvis De synes om Livet om Bord, saa skulde De vide, hvad man gaar igennem i Mørke, Taage, Frost og Kulde, saa har Piben en anden Lyd!«

»Ja, naturligvis! naturligvis — der er jo ogsaa haarde Tider paa Landjorden,« indvendte hun.

»Nej! lad os ikke tale derom. Vi nyde kun i Øjeblikke, hvad de andre have bestandigt,« svarede Kaptejnen mørkt.

»Maaske smager saa alting netop dobbelt lifligt, fordi det varer kort!« indvendte Bruse.

»Det tror De ikke selv et Øjeblik, højstærede!« svarede Kaptejnen.

Den unge Mand saa til Nanna og rødmede.

Nej! han vidste det kun altfor godt. Han talte ikke mere Dagene, men Timerne, da hun gik fra Borde. Det lod nu til, at hun og Tanten alligevel stoppede op i København.

»Alt det gode varer bestandig kun Øjeblikke for os,« vedblev Kaptejnen, som ret havde faaet Munden paa Gang, »som nu f. Eks. dette behagelige Selskab paa Sirius; snart skal det skilles herfra. Naar jeg kommer hjem, skal jeg straks af Sted igen; den ene Rejse er som den anden, men Selskabet om Bord er derimod højst forskelligt, mange Gange alt andet end behageligt; men er man nu engang rigtig heldig, saa Farvel du glade Dag!«

»Vi have altsaa været behagelige!« raabte de i Munden paa hverandre.

»Meget behagelige!« forsikrede Kaptejnen.

»Ja, men,« sagde Bruse med sædvanlig Langsomhed. »Det er Damerne, der gøre Selskabet saa udmærket, naar først de ere borte, er det forbi med al Glæden!«

»Det har De Ret i, Bruse,« svarede Kaptejnen, »vi to maa da sætte os til at tude, for trøste hinanden, kunne vi ikke! — den lille norske Frøken bliver vel nok; men hun vil ikke have med nogen af os to at gøre! ikke engang med Ingeniøren, som det lader til!«

»Han trøster sig nok!« sagde Frk. v. Prangens.

»Ja — a! det ved jeg nu ikke, om jeg vil give Dem Ret i!« svarede Kaptejnen. »Jeg ansaa ham for at være let, men dette her er Alvor! — jeg tror, han brænder sig rent forbandet!«

»Hvad mener De?« spurgte Nanna.

»Egentlig talt tror jeg ikke, at hun vil have ham, og hun er heller ikke let at komme i Lag med.«

»Hvorledes?«

»Det er en statelig, men en vanskelig Skude at føre, lille Frøken!«

Damerne opponerede, og Disputen tog til ligesom Stormen.

Ingeniøren indstillede sin nu ret urolige Promenade. Han steg op paa Mellemdækket, men satte sig afsides.

I to Dage havde han ikke talt et eneste Ord med hende.

»Jeg finder det modbydeligt evig og altid at høre Dem prise Pengene. En Mand med Deres

Kundskab og — jeg maa altid lægge til — Deres stærkt katolske Tro. De er, som jeg før har sagt, sammensat af lutter Modsætninger. Jeg formoder, at Deres Pengetilbedelse skriver sig fra Monaco. Hvor længe var De der?« spurgte Alvilde Dr. Lindbo.

»I to Aar!«

»Som hvad?«

Han trak paa Skuldrene.

»Jeg kan ikke forstaa det,« sagde hun.

»Jeg har jo sagt Dem — mærkeligt, at De ikke har været der, eftersom De har set saa meget af Rivieraen —, at selve Stedet er saa henrivende og forskønnet med alt, hvad fransk Finhed og Opfindelsesaand kan frembringe, og jeg elsker Skønheden.«

»Vel ikke mer end Pengene?«

»Ikke mere, paa ingen Maade. Vel maa jeg indrømme, at mange store Goder ikke kunne faas for Penge — —«

»Nej virkelig!« faldt hun ind.

»Men alt, hvad der forskønner Livet og gør Tilværelsen behagelig kan mer eller mindre faas for Penge, og uden Penge maa jo selv det lykkeligste Liv lide Skibbrud.«

»De kender vel nok Fabelen om det lykkeligste Menneske, som ikke ejede en Skjorte?«

»Ja vist! men Fabelen er en indbildt Verden, i den virkelige Verden — det vide vi begge — gaar det helt anderledes til!«

»Hvis ikke den indbildte Verden til sidst viser sig at være den eneste virkelige — det er jo ikke blot Sværmeres og Fabeldigteres Lære; hvad siger Deres stærke Tro Dem selv herom?«

»Den siger mig, at Kødet er et, Aanden noget andet, og da begge her ere forenede, maa det ene betjenes udadtil, den anden indadtil. Hvad der er nødvendig Føde for det ene, er det ikke for den anden.«

Hun brast i Latter.

»De har Ret, en god Postej er bedre Føde for Kødet end for Aanden — men Postejen sluger meget ofte den aandelige Føde. Vi ere vist i det hele, Frankrig maaske særdeles, landede i en Overdaadighed, der stærkt nærmer sig til Overkultur og minder ikke saa lidt om de gamle Romeres. Jeg er glad over at gaa tilbage til Syrien, hvor Livet har en anden alvorligere Karakter.«

»De kan umuligt vedblivende finde Behag i et saadant Liv, kun for en Tid, en lille Tid.«

»Jeg kan forsikre Dem, jeg finder overmaade Behag deri, for bestandig!«

»Gør mig den Tjeneste, naar vi komme til Rivieraen at gøre en Tur med mig til Monaco. Det er, siger jeg Dem, som et Eventyr. De skulde set Dragterne i Saisonen. En Demimondedame optraadte saaledes en Aften i et Brokadesslæb, som Maaneskin, oversaaet med Diamanter. Da hun slog sit Overkast af Svanedun til Side,

bar hun derunder et bredt Bælte med to Violbuketter foran. Oh! charmant! en Dronning var hun!«

»Naa! hvorledes var saa Livet — siden De forstaar Dem paa sligt — til den Dragt?« spurgte Alvilde.

»Livet? — Dette Bælte og Buketterne, det var alt! der var intet Liv!« svarede han.

»Umuligt! der maa have været noget, Blonder, Tyll, Skulderstykker?«

»Rien, Madame! De, som forleden beundrede Konsulens Venus, hvor kan det forarge Dem? Jeg siger Dem, hun var dejlig som en Statue.«

»Tak! der er en lille Forskel paa Kød og Blod og saa paa Marmor. Behold De Deres Anstalt, den er ikke noget for mig!«

»Jeg havde ikke troet saa om — Dem! Dem!« sagde han forundret. »De, som har set saa meget.«

»De glemmer, at jeg er et Barn af Norden, selv om De mod min Forventning skulde antage, at en vis Lethed for ikke at sige Letfærdighed var forenelig med min Mission.«

»De skulde nu alligevel have set hende!« vedblev han synligt fordybet i Erindringen.

Alvilde gjorde sig ingen Umage for at skjule det Ubehag, hun følte.

»Jeg skal fortælle Dem noget andet oplevet fra mit Ophold i Monaco. En Dag lagde et Skib sig ind til Land. Kaptejnen gik fra Borde, mødte

op i Spillebanken og tabte i en Haandevending 18,000 Francs.

»De maa give mig de Penge tilbage. Det var ikke mine,« brølede han.

»Er De gal! vi give ikke Penge, som ere tabte, tilbage!«

»De maa høre, hvad jeg siger. Det var Penge, som vare mig betroede; var jeg ugift, var det lige meget, jeg kunde springe i Søen; men jeg har Kone og Børn, som ikke skulle være æreløse, fordi jeg har spillet disse Penge bort!«

Svaret var naturligvis det samme. Han blev rasende og forlangte at tale med Direktøren; man maatte til sidst føje ham. Han fremførte her det samme for denne Herre, som naturligvis gav ham et benægtende Svar. Han blev desperat og bad om, at en af Tjenerskabet maatte gaa med ham og se, at han havde et Rum i Lasten med Krudt, og at han, hvis han ikke, inden ½ Time var gaaet, havde de 18,000 Francs om Bord, lod Skibet — paa det Sted, det laa — springe i Luften. Som en gal Mand fløj han bort. Men de 18,000 Francs kom om Bord inden en halv Time, og han sejlede bort. Spillebanken turde ikke tage Skandalen. Dagen i Forvejen havde der fundet tre Selvmord Sted, hvoraf de to, specielt det ene — en fornem Englænders — havde vakt frygtelig Forargelse.«

»Hvis det er sandt — det forekommer mig

utroligt — er Monaco, hvad jeg ikke betvivler, et gyseligt Sted.«

Doktoren trak paa Skuldrene.

»Der forefalder Eventyr der, som kunne sætte Blodet i Bevægelse!« svarede han.

»Lad os tale om noget andet!« svarede hun kort. »Jeg har faaet nok af dette. Hvad vil De bestille i Tunis?« spurgte hun.

»Jeg har faaet en Ansættelse der. De husker vel, at Tunis er Fransk?«

»Ja vel! i Norden lære vi Geografi; men hvorfor forlader De Paris, Verdens Centrum, som De kaldte den forleden?«

»Jeg taaler ikke Klimaet. De ser paa mig! ja, jeg ved nok, De tror, at jeg er Levemand.«

»Det kan jo være Dem lige meget, hvad jeg tror. Vi ses næppe mere, naar vi skilles her paa Sirius, maaske paa Stjernen af samme Navn — engang!«

»Tror De paa en Stjernevandring?«

»Jeg tror, jeg lander paa Sirius, eller ogsaa at jeg har været der engang!«

»Det sidste var en Degradation, synes mig!«

»De har Ret! jeg vil ogsaa hellere gaa dertil end være kommen derfra.«

»Hvad gaar der af Ingeniøren?« spurgte Lindbo, da han saa ham komme op fra sin lange Promenade. »Jeg troede, han skulde gaa fra Borde i Sundsvall, var det ikke Meningen?«

»Jeg kender intet til hans Bestemmelser!« svarede hun kort.

»Han er en smuk Mand, chic! men utilgængelig, særlig i de senere Dage. On dit, De har distanceret ham!«

»Er der saadan Sladder i denne Valnød? De paagældende ved jo aldrig noget!«

»Saa skylder De mig Tak for Oplysningen!« svarede Doktoren.

»Den er mig aldeles ligegyldig, saa meget mere som den er greben ud af Luften!«

Han saa vist paa hende; men hendes Øjne sladrede ikke.

»Jeg er sikker paa, man kunde lede Syden igennem uden at finde et Par Øjne som Deres —«

»Jeg afskyr at blive gjort til Genstand for noget som helst i en hvilken som helst Samtale,« svarede hun.

»Det kan da ikke fornærme Dem, at man beundrer Dem.«

»Jo, enhver utidig Familiaritet fornærmer mig. Jeg ønsker ikke at blive set paa som en Genstand, der detailleres, hvad vedkommer min Person Dem?«

»Saa meget som enhver, der har Øjne i Hovedet — det er vist ingen Steder forbudt at bruge dem,« svarede han.

»Men imellem dannede Mennesker bruger man ikke den direkte Talemaade,« svarede hun.

»Oh, madame! skulde man fordømmes til aldrig at sige noget smukt, saa vilde ingen heller komme til at høre noget saadant!«

»Da det smukt sagte oftest ikke er sandt, vilde ingen tabe derved.«

»Man vilde forgaa af Kedsomhed i en Verden, som kan være kedelig nok endda!« svarede han.

»Ja, jeg skal vel vogte mig for at ville reformere Dem!«

»Med Undtagelse af Morfinen, ikke sandt?«

»Det er jo kun til Deres egen Skade, om De vedbliver at fremture dermed. Hvor kan De nænne det imod Deres Moder?«

»Min Moder!« svarede han, »mit Forhold til hende, som jeg almindelig kun har set højt op ad Dagen, er saaledes, at hun rækker mig Haanden til Kys, hvorpaa jeg udtaler min højeste Beundring over Mamas smukke Robe, hendes Holdning, hendes Udseende — det er virkelig aldeles ulasteligt alt sammen —, saa smiler hun til mig og fortæller mig, hvor hun spiser til Middag og spørger mig af og til om, hvilken Dag jeg har tilovers for hende!«

»Deres Søstre?« spurgte Alvilde.

»Hvis jeg døde — de betragte mig alle som svagere, end jeg virkelig er — vilde de faa en større Arv!«

»De overdriver! jeg er vis paa, De overdriver, maaske Morfinen — — — omtaager Dem!«

»Aldeles ikke — — men jeg har en Skriftefader, som er min Ven, min Raadgiver, min fortrolige, hvem jeg kan meddele alt, alt muligt, ellers vilde jeg føle mig meget forladt.«

Alvilde nærede ikke Tvivl om, at han talte sandt, et saa sørgmodigt Udtryk var der over ham.

»De er ikke forlovet?« spurgte hun for at sige noget.

»Jeg har været det, hun døde — men Mama havde arrangeret Partiet, saa min Sorg var just ikke dyb.«

»Skriver De ikke?« spurgte hun, »det forekommer mig, at De af og til har hentydet dertil?«

»Hidtil kun Smaating. Har De Lyst at læse et Par af mine Ting, skal jeg hente »Le jour«, hvori jeg af og til skriver.«

»Med Fornøjelse.«

Han løb ned, kom hurtigt tilbage med to Blade og anbefalede hende særligt at læse »Le lion«.

»Nu maa De atter have Ulejlighed med at lægge Bladene ned. Her blæser det altfor stærkt; men i Aften — i min egen Kahyt vil jeg læse dem. De ere vel ikke altfor moderne?« spurgte Alvilde.

Han saa forundret op.

»Jeg tænker særligt paa Moralen,« sagde hun, »De har nok bemærket, at jeg sætter den paa Højsædet, rimeligvis noget anderledes end De!«

»Frk. Mallin er ikke ensidig og ved, hvorledes det moderne Menneske tænker og handler,« svarede han.

»Jeg kender en Del til, hvorledes de handle,« svarede hun. »Hvorledes de tænke! — man maa bedømme dem efter deres Handlinger, ikke sandt?«

»Det er Maalestokken, man anlægger, det kommer an paa,« svarede han forsigtigt.

»De mener?«

»Ikke nogen antikveret, endelig ingen antikveret!«

»Jeg forstaar Dem — det er Postejen om igen. Det menneskelige, skrøbelige har sin fulde Berettigelse og maa bedømmes ud fra et rimeligt, et sundt, fornuftigt, materielt Standpunkt,« svarede hun.

Hendes Tone var saa let og naturlig, og hendes Øjne helt rolige, da hun saa paa ham.

»Netop!« sagde han med et spejdende Glimt ud igennem den mærkelige Trekant i Øjenlaaget. »Det er en Fornøjelse at tale med Dem. Hvilket Held! — hvad kunde man ikke være kommen sammen med paa et Skib som dette!«

»Aa, det er et meget godt Skib!«

»Jeg mener selvfølgelig Indholdet, Passagererne!«

»Det mener jeg med!« svarede hun, »for alle os andre jævne Mennesker er Indholdet upaaklageligt; men for en indfødt Pariser som De —

her have vi igen den Maalestok, den Maalestok! — er det saa ordinært, for at bruge et mildt Udtryk, at komme sammen med os almindelige Mennesker.«

Han betragtede hende skarpt.

»Gør De Nar af mig?«

»De maa finde Anledningen tilsvarende, siden De spørger saa,« svarede hun. »Men det blæser altfor heftigt — jeg gaar ned og tager maaske fat paa »Le lion«, hvis Tendens jeg tror at kunne forudse ikke passer for mig. Paa Gensyn! Hr. Doktor!«

Ingeniørens Øjne havde fulgt alle deres Bevægelser. Han var ikke færdig med den Forundring, hvori hans heftige Følelse for Alvilde havde sat ham. At noget saadant kunde komme bag paa ham, paa ham! der hidtil kun havde styret derhen, hvor det netop behagede ham at være.

Med en Kendermine gennemgik han hende fra Hoved til Fod, saa, hvad der var værd at lægge Mærke til, hvad ikke. Facit blev altid det samme: hun var hans Øjes Lyst, alt, hvad der hos hende ikke svarede til Kunstens Fordringer, tjente kun til at gøre hende saa særegen. Og hendes kolde, bitre Væsen, der nærmede sig rentud til Fjendskab overfor ham, æggede ham langt mere, end hvis hun havde været venlig eller blot medgørlig.

I sin Videnskab holdt han særligt af det dumdristige. At bygge en Bro over en Afgrund eller stærk Strøm, hvor ingen anden turde, det var noget for ham. Han stod i Forbindelse med flere udenlandske Selskaber, og man var paa enkelte Steder begyndt at blive opmærksom paa ham. Hidtil havde han dybest inde været optagen af Ærgerrighed, og, skønt han var erotisk anlagt, havde hans ømmere Forbindelser kun været saa forbigaaende, at han betragtede det samlede Resultat allermest som et Pengespørgsmaal. Altid havde det været ham en Skræk at tænke sig et erotisk Forhold, som med Fordring paa at gælde for Livet skulde lænkebinde ham. Et helt, langt Menneskeliv!

Følelserne, det havde altid staaet højt paa hans Program, skulde fornys, de havde deres Perioder som det øvrige, legemlige Stof, omskifteligt som alt paa den vide Jord.

Nu var det timedes ham at møde den Kvinde, som kunde gøre ham utro imod sig selv, og voldsom som han var i sine Tilbøjeligheder, kunde han ikke tænke sig den Mulighed, at hun ikke skulde falde til Føje for ham. Han var som den rivende Bjærgstrøm, der vil og maa frem, ud over alle Forhindringer, hvad den saa tager med sig. Det, der laa bag ved, skænkede han ikke en Tanke. De løse Forhold, som muligt ikke vare tilstrækkeligt ordnede, kunde Mønten bringe ud af hans Tilværelse. Den gennemhullede Hat havde

været et godt Moment ved Ordningen af den sidste Affære, som alligevel var den, der paa Grund af Barnet havde angrebet ham mest. Men saa længe Moderen levede og elskede det, led Barnet ingen Nød — senere kunde han tænke nærmere derover. Han selv var opvokset under lignende Forhold. Han var sin Moders, ikke hendes Mands Søn, og hans Moder var kun atten Aar ældre end han.

Men han saa ingen Udvej til at komme til at tale med hende, saa længe de vare om Bord, hvor hun ofte var i Selskab med en eller flere af Passagererne eller saa utilgængelig, at hun var umulig. Det maatte vente, hvor langt og hvorlænge han saa skulde følge Sirius. Men maaske vilde hun svinde ud af hans Tanker, naar han naaede hjem, gik i Land, gensaa sin Ven og især naar han atter tog fat paa alvorligt Arbejde — det var en Mulighed. Han var færdig med Dr. Pascal og den øvrige Lekture, han havde ført med om Bord; men han havde ingen Lyst til at tale med nogen.

»Man tror, man kender sig selv saa godt,« siger Dumas fils — Muus studerede sig selv eller maaske Kvinden. Efter nævnte Forfatter: »Det Symbol, den Abstraktion, den evige Gaade, som i Fortid, Nutid og Fremtid har bragt, bringer og vil bringe al menneskelig Fornuft, alle filosofiske Systemer og alle Religioner til at vakle, snuble og falde.«

Alvilde var ham noget nyt trods det, at hans Erfaring var ganske rig.

Man passerede det historiske Gotland — hele Selskabet kom op nu, da Stormen var løjet af, for at rette Kikkerterne mod det berømte gamle Visby. Man diskuterede vidtløftigt Historiens Punkter, og det hele endte, som saa mange Gange og saa mange Steder med Beklagelse over al vor tabte Storhed.

Gaar man mod Nord eller mod Syd, sidder Erindringens Fugl begge Steder og ruger tavs over alle vore gamle, stolte Minder. Intet Haab om at vinde noget af det tabte tilbage opliver Sindet. Blot vi maa beholde det lidet, der endnu er vort. Ja, det lidet!

»Og De kan et eneste Øjeblik have mig mistænkt for at sympatisere med Deres »Le lion«?« spurgte Alvilde ligefrem med Harme Doktoren. »Det hele fra først til sidst er en Lovprisning af den frie Kærlighed. Er De saa sikker paa, at Løven, hver Gang den vender tilbage fra Ensomheden for at elske, vælger sig en ny Løvinde? Det forekommer mig, at jeg flere Steder, bl. a. hos Livingstone, har læst ganske det modsatte.«

»Det tror jeg ikke! den tager ud af Flokken; for øvrigt tager De meget tungt paa Sagen. Det er jo ikke Pointet.«

»Jeg skulde hellere holde mig til det Punkt, hvor en Skurk forfører eller voldtager en ung Pige, for at De kan faa Lejlighed til at udtale, hvor berettiget dette Barn er til Samfundets Omsorg fremfor noget andet Barn.«

»Ja!« svarede han livligt, »det er Sagen. Hvorfor skulle alle disse absolut uskyldige Børn hele Livet leve under den Tilværelse, der udenfor Lovgivningen er dem paanødt? Gaar man altsaa til Naturen selv, da er den langt barmhjertigere end de menneskelige Love. Derfor Eksemplet om Løvinden og dens Unge!«

»Jeg forsikrer Dem, at Deres, specielt Deres Standpunkt er mig en Gaade.«

»Mener De,« spurgte han spydigt, »at disse Anskuelser er uforenelige med Kristendommen? I saa Fald er Kristendommen ret haardhjertet af en Kærlighedsreligion at være!«

»Jeg ved intet om de sociale Tilstande i Frankrig,« svarede hun koldt. »I de Lande, jeg kender, bliver der saa vidt muligt sørget for fattige Børn; men hvorfor man just skal sætte Præmie ud for uægte Børn, begriber jeg ikke. Lad de ansvarlige gøre deres Pligt først og fremmest, netop som Løvinden gør sin, siden De ynder Eksemplet fra Dyreverdenen!«

Han bed sig i Læben, og hun saa et Glimt fra Trekanten i hans Øje.

»De maa vel erindre, at det gaar ud over de absolut uskyldige,« sagde han.

»Desto større Grund for de skyldige til at overvinde sig. Forøvrigt vil jeg aldeles ikke tale med Dem om denne Sag. Den opirrer mig. Og først, naar Kvinderne ere blevne selvstændige med Ansvarsfølelsen fuldt udviklet, ville Tilstandene blive anderledes, jeg haaber bedre, end nu!«

Hun rakte ham Bladene, som hun, medens hun talte, havde rullet sammen og slaaet Takt med i den ene Haandflade, og vendte sig fra ham.

»Af mange Grunde tror jeg ikke paa denne kvindelige Frigørelse, den kommer og forsvinder i Verden som saa mange Fænomener, der ikke have fuld Levedygtighed,« sagde han, idet han fulgte efter hende.

»I dette Tilfælde er det ligegyldigt, hvor mange og hvor store Mænd der tro eller ikke tro; Bevægelsen vil rulle ligesom en Lavine. For Resten har denne Bevægelse ikke paa noget Tidspunkt været saa stor som nu,« svarede hun og blev ved at gaa.

»Hvorfor vil De ikke tale nærmere herom?« spurgte han, da hun gjorde Mine til at fortrække.

»Ikke med Dem, en Franskmand, der betragter Kvinderne som staaende langt under Mændene og i højeste Tilfælde mener, at de ere Verdens fineste og eleganteste Legetøj!«

»Lad mig dog forsvare mine Landsmænd — —«

»Det er til ingen Verdens Nytte — jeg har desuden paa min Vis frigjort mig og har Inter-

esser, der ligge mig stærkere paa Sinde, ja optage mig aldeles.«

»Er det Deres syriske Mission?« spurgte han.

»For Eksempel, ja! — hvorfor sagtne vi Farten?«

»Ohøj! den sidste Post!«

En dansk Damper, direkte fra København, lagde Baad ud og langede Posten om Bord i Sirius — en lille elskværdig Frihed af Kaptejnen, som vidste, at Skibene maatte mødes et eller andet Sted i Bugten. Der var Breve til mange og Aviser til alle.

Assessor Grén*) var for to Maaneder siden vendt hjem fra Italien med sin Hustru, Ella, hvor de paa Grund af Fruens svagelige Helbred havde opholdt sig omtrent hele Vinteren. Lægerne havde tilraadet hende at blive dernede et helt Aar, helst endnu længere; men da hendes Mands Ferie var udløben, vilde hun ikke skilles fra ham. Lægernes Forsikringer om, hvad der var hende tjenligst, vilde hun ikke høre, overbevist som hun var om, at hendes Dage vare talte. Hun havde ikke et Minut at afse af Samlivet med Manden og udholdt heller ikke at være en længere Tid borte fra deres eneste Barn, en lille toaarig Dreng, som i deres smukke Hjem blev plejet af Assessorens Søster, Emma.

---

*) Nærmere beskrevet i: Til Lykkens Land.

Det var Ellas Hemmelighed, at hun vidste, hun skulde dø. Hun havde en Nat, da hun pludselig vaagnede, set en Engel staa ved Fodenden af Sengen, vinke af hende og derefter henaande de Ord: »Beskik dit Hus! du skal bort herfra!«

Hun mente selv, at hun havde været klar, aldeles fri for Feber, og selv om hun havde talt til nogen om dette Syn, vilde ingen formaaet at overbevise hende om, at det kun havde været et Febersyn eller en Drøm, som intet havde paa sig.

Det være, hvordan det vil, fra den Dag begyndte hun at arbejde paa at forsone sig med Tanken om at skulle skilles fra den Mand, hun elskede af hele sin Sjæl, fra den lille Søn, hendes Hjertebarn, fra Moder, Venner og alt, hvad der omgav hende med al den Lykke og Kærlighed, som Livet formaar at give.

Historien fortæller om Josef den Andens første, tilbedte Hustru, at en lignende fiks Ide om, at hun til en bestemt Tid og Dag skulde dø, efter Lægernes Mening blev en stærkt medvirkende Aarsag til, at Døden indtraf, netop som hun havde forudsagt.

Assessoren vilde overtale Ella til at blive i Syden; men hun forsikrede ham, at hun nu havde det saa godt, at det kun vilde forværre hendes Tilstand at skilles fra ham og Barnet. Han forestillede hende forgæves, hvor let og hurtigt Rejsen nu kunde foregaa, om et eller andet uforudset

skulde indtræffe. Hun, der ellers var saa føjelig, paastod, at nu var det netop Nordens Klima, hun trængte til, ligesom engang før, hun blev forlovet med ham. Hun forsikrede, at intet vilde svække hende som Længslen efter ham, Barnet og Hjemmet.

Det nyttede intet, at han kørte op med Lægernes Erklæringer, med selve Beviset, at det var her i Sydens Luft, hun atter var kommen til Kræfter. Det var godt nok, sandt nok, at hun var raskere; men den stærke Varme, man nu maatte vente, vilde anstrenge hende, hvorimod det netop vilde styrke hende, naar hun rejste hjem med ham til den dejlige Sommer med de lysegrønne Bøge.

»Endnu er det koldt derhjemme,« indvendte han, »bliv her til først i Maj!«

»Vist ikke nej! — jeg har jo dig og Drengen!« svarede hun og fløj ham om Halsen.

Han var overvunden saa meget mere, som han maatte føre Sagen stik imod alle Hjertets paatrængende Ønsker.

Lykken har jo kun et stakket Hjem i Livet. Hvor bor den? Eller hvor flyver den om? Den er rastløs, hvem kan holde den tilbage? Er den fejg, at den flygter saa let? Er den en Ven, der varsler om en anden Hjemstavn, hvor den har sin faste Borg, eller er den en Fjende, der i et fagert Klædebon, lokker og drager for at efterlade Længsel og Smerte?

Et synes at være dens Grundvæsen, at den altid er paa Vandring; lidt kortere eller lidt længere tager den Herberg, bedaarer og fryder, for, naar det ventes mindst, at flyve bort paa store, sorte Vinger.

Hvor er det ikke svært at lade være at stirre efter den. Alle Aldre, alle Tider kalde paa den, snart med dæmpet Røst og snart med høje Skrig.

Og endelig viser den sig i alle Skikkelser, mer eller mindre bedrageriske for alle længselsfulde Mennesker paa den hele, vide Jord.

Hvem har ikke til Tider i sit Liv kendt Lykken, muligt nogle kun indbilde sig at have kendt den.

Maaske — det lader sig ogsaa tænke — er Skylden for Lykkens Lunefuldhed og Ustadighed de urolige, unøjsomme, aldrig tilfredse Menneskers egen. I alle Tungemaal paakalde de dens Gunst og frembære umulige, forrykte Ønsker med de taabeligste Modsætninger i et saadant Chaos for dens Trone, at ingen Opfyldelse eller Tilfredsstillelse er mulig. Hvad kan da Lykken gøre andet end forklæde sig, drage ud og strø Gaver hist og her. Hvad der for et Menneske er Lykke i Dag, er det maaske ikke i Morgen; men Gaver bør man jo ikke borttuske saa lidt, som man heller kan købe dem urørte tilbage.

Efter en Maaneds Ophold i Hjemmet stod det klart for Grén, at hans Hustru Dag for Dag blev blegere og svagere. Vaaren var afløst af Sommerens Rigdom og Fylde; men hendes Kræfter svandt Time for Time. Alt, hvad Velstand og Kærlighed kunde opbyde, dængedes op omkring hende. Det hjalp ikke.

Hendes Sjæls Blik var vendt imod det Land, hvorfra ingen vender tilbage. Hun var behersket af den Tanke, at hun skulde dø; enhver Forestilling om, at det kunde blive anderledes, viste hun bort. Hver Dag besluttede hun at sige sin Mand Sandheden; men bestandig opsatte hun det; hun var bange for, at Modet skulde svigte hende, naar hun begyndte at tale om Adskillelsens Smerte. Det maatte vente, indtil hun blev saa stærk, at hun kunde trøste ham, før hun forlod ham.

»Er der aldeles intet mere at forsøge?« spurgte han en berømt tilkaldt Læge.

»Hendes Energi, hendes Vilje er slappet. Hun har jo alt, hvad Lykken kan give, ellers vilde jeg have tænkt, at en eller anden lønlig Tanke, en Smerte havde betaget hende?« svarede Lægen.

»Derom er der ikke Tale — det er altsaa egentlig selve Livskraften, som er brudt?« spurgte han.

»Der er ganske vist en Fortætning i den venstre Lunge, men den forekommer mig paa

ingen Maade at være af saa stor Betydning, at man af den helt kan forklare hendes Tilstand.«

En Mængde Spørgsmaal af mere intim Karakter gjorde ikke Lægen klogere. Han kom endnu engang tilbage til sit første Spørgsmaal.

Da han var gaaet, tænkte Grén efter, om der i deres Liv kunde være noget som helst, der tyngede hende eller voldte hende Uro. Straks tilbageviste han Tanken som sindssyg; men nervøs og fortvivlet som han var, vendte den idelig tilbage med de vildeste Paastande. Spørge hende turde han ikke, saa svag hun var.

I den sidste Tid havde Drengen kun to Gange om Dagen, et Par Minutter ad Gangen været inde hos hende. Den mindste Støj voldte hende en Uro, saa hun var en Besvimelse nær. Hun sad eller laa stille hen, medens Dagene randt bort med Livet eller Livet med dem.

For hendes omværende saa det ud som en fuldstændig Hengivelse, blid og from som hun var. Men i Virkeligheden var hun for svag til, at den Smerte over Adskillelsen, som aldrig forlod hende, kunde trænge sig frem og give sig til Kende i Taarer, Klager eller Skrig, selv om hun havde villet det. Men hun tænkte stadig, at naar hendes Mand Dag for Dag saa hende svinde hen, maatte han forstaa, at der intet kunde forandres i hendes Skæbne, og han maatte, som hun selv, lære at finde sig i det uundgaaelige, og — derpaa kom det an — lide mindre derved.

Kærligheden er lige saa opfindsom som hensynsfuld; alligevel griber den af og til fejl i de Midler, den anvender.

Hvis noget mellem Himmel og Jord skulde have bragt ham Trøst; maatte det netop være sket gennem Samtaler med hende, og havde hun paa et langt tidligere Tidspunkt talt til ham om det Syn, hun ikke kunde glemme, vilde han maaske formaaet at bringe hende bort fra det sygelige Spind, hvori hun saa aldeles var indhyllet.

Paa den anden Side — saa sammensat var hendes Tankeliv — frygtede hun for, hvis hun meddelte sig til ham, at hun da ikke vilde have Kraft til at gaa Døden i Møde. Han vilde drage hende bort, og hun vilde altfor villigt følge ham, glemme alt over ham. Naar saa Øjeblikket kom! — o! blot hun ikke skulde puttes ned, dybt ned i den sorte, frygtelige, tavse, tunge Jord, hvor den ene graadige Arbejderhær efter den anden vilde komme og tage fat paa hende — mætte sig! — nej! hun burde ikke drage ham ind i alle disse smertelige Anfægtelser. Først, naar hun var saa vidt, at hun frejdigt kunde skue op mod Himmelen, fast overtydet om, at hendes Flugt bar didop, og at det kun drejede sig om en kort Adskillelse, vilde hun sige ham alt.

Bestandig var hun jordbunden af sin Kærlighed. Det var kun i Øjeblikke, hun følte sig frigjort.

Men Dagen kom.

I en Villa paa Strandvejen, hvor Grén efter Lægens Raad havde ført hende ud, for at hun skulde styrkes i Luften fra Skov og Strand, laa hun i en Lænestol indhyllet i en lys, blaa Slobrok, kantet med hvide Silkeborter.

Solen var ved at glide ned i Horisonten og kastede lange, røde Straaler hen over hende, som nu havde langt mere Lighed med en Skikkelse fra Aandeverdenen end med et Menneske paa denne Jord.

Grén, næppe i Stand til at beherske sin Smerte, sad ved hendes Fødder og saa, hvorledes Aftensolen paa een Gang svøbte hende i en aandeagtig Glorie og samtidig blottede hele Svagheden i hendes udmagrede Legeme.

Hendes spinkle, gennemsigtige Haand, som han holdt i sin, fyldte som et lille Barns. Han kunde ikke længer beherske sig og brast i Graad.

»Ella! søde, velsignede, lille Ella! vil du virkelig flyve bort fra mig? — Hvor skulle lille Poul og jeg kunne leve uden dig?«

Hun vilde svare, men formaaede ikke at faa Ordene frem.

»Har du ikke været lykkelig, Ella — hos mig — altid?« spurgte han med graadkvalt Stemme.

»Over al — al — Maade — o — saa lykkelig — altfor — —« hun kunde ikke sige mere. —

Hendes Øjne bleve saa store og glansfulde, som om al Himmelens Herlighed spejlede sig i dem. Maaske saa de ogsaa derind. Hvem ved det?

Lægen kom.

»Jeg tænkte det nok!« var alt, hvad han sagde.

Fortvivlelsen overmandede Grén. Hvad var Jorden, hele Verden for ham uden hende, hans Ungdoms Brud, som han havde lidt og stridt for. Han tænkte end ikke paa den lille Dreng, som heller ikke forstod det store Tab.

Lægen vilde drage ham bort.

»Nej! nej! nej! — forstyr mig ikke disse Øjeblikke. Der er altsaa aldeles intet at gøre mere?«

»Intet!« svarede Lægen og trak sig tilbage.

Til ham havde hun udtalt sig, men først da der intet mere var at stille op.

Da Solen tog sin sidste Straale bort og forlod Jorden, udaandede hun i et Suk saa let, saa stille, at Overgangen næppe kunde bemærkes.

Længe sad han med hendes Haand i sin og saa med taareblendede Øjne, hvorledes hendes Træk mere og mere fik Marmorets kolde Skønhed.

Han gik derpaa ind, hentede sin lille Søn og lod ham kysse den døde Moders Kind.

»Se nøje paa hende, at du altid kan huske hende!« sagde han til ham. »Ingen af os faar nu Moder mer at se!«

De græd begge.

Saa lod han Drengen bringe bort og bar hende — sin Ungdomselskede — ind og lagde hende paa hendes Seng. Saaledes som hun var død, vilde han selv lægge hende i Kisten.

Ingen fremmed Haand maatte røre ved hende.

Hans Lykkes Historie var til Ende.

Det var en usædvanlig dejlig Aften, den sidste — før Ankomsten til København — om Bord paa Sirius.

Stjernerne blinkede og lyste, ikke en Vind rørte sig, og Skibet gled som en Svane henover Vandet. I det fjerne saas endnu Glimt af Bornholms Fyr, ellers kun Hav og Himmel.

Hele Selskabet var samlet paa Dækket.

»Tage Damerne saa ikke med Syd paa?« spurgte Kaptejnen, hvem dette Emne meget interesserede.

»Nej! ikke denne Gang,« svarede Frk. v. Prangens. »Nu kan det ogsaa være rart at komme hjem og tage ud paa Landet. Vi skulle rigtig nyde det, ikke sandt, Nanna?«

»Jo vist saa! men jeg blev dog hellere paa — Vandet!« var Svaret.

»Jeg syntes, den lille Frøken skulde have Lov, naar hun saa gerne vil, ikke at tale om,. at alle vi andre komme til at anlægge Sorg! om Damerne forlade os!« vedblev Kaptejnen.

Nanna hørte ikke det sidste. Styrmanden holdt et lille Foredrag for hende om Stjernerne; Bruse var en ubelejlig Tredjemand dertil.

»De glemmer naturligvis straks Sirius, Frk., saa snart De sætter Foden i Land og giver os en god Dag alle sammen,« sagde den smukke Styrmand og sendte hende et meget sigende Blik, da han havde udtømt sin Visdom om Stjernerne.

»Vist gør jeg ikke, nej! tænk Dem, jeg har endnu Deres Liljekonval, og jeg tager dem med i Land. De have holdt sig udmærket!« sagde hun.

»Saa visne de alligevel snart, trods al Omhu!« svarede Bruse, hvis gode Øjne hun ikke lod til at bemærke.

»Ja, det er naturligt, at de til sidst visne!« sagde Styrmanden og lo — »saadan gaar det med alt!«

»Ikke med alt! — alt visner ikke!« vedblev den anden.

»Visner!« udbrød Styrmanden, »just ikke visner, men det bliver gammelt og forgemt, alt, og det er akkurat det samme som at visne!«

»Det er ikke det samme; jeg ved noget, som ikke visner eller bliver gammelt og forgemt!«

»Hvad er det?«

»Det er jo baade Erindringen og Følelserne!« svarede Bruse.

De to andre lo.

Der var dog kun i Styrmandens Latter en fornærmelig Klang.

»Ja, nu faar man ogsaa at se, om Ingeniøren gaar fra Borde,« sagde Styrmanden, »eller om han følger med Syd paa.«

Kaptejnen indbød Nanna og Bruse til et lille Afskedsbæger i Salonen.

De gik alle ned undtagen Frk. Mallin. Hun var gennemrystet af, at hun i Bladene havde læst om, at Assessor Grén havde mistet sin unge Hustru.

Han var den eneste Mand, hun nogen Sinde havde elsket. Saa stærkt havde denne Lidenskab betaget hende, da hun i Norge traf sammen med ham for første og sidste Gang, at hun ikke kunde beherske sig overfor ham, men havde ladet ham forstaa, hvilke Følelser hun nærede for ham.

Han havde forsmaaet hende for den unge Kvinde, som nu var død, og som han selv paa et tidligere Stadium, i nogle Aar frivilligt havde forladt. Hun kendte ikke Grunden, kun Kendsgerningen af hans egne Ord.

Han havde forsmaaet hende.

Det var saaledes i Virkeligheden ham, der havde drevet hende bort fra Hjemmet, ud i det fremmede.

Nu var altsaa hans elskede død, og dette Budskab skulde være den første Hilsen, der naaede hende fra det Land, hvori han levede og virkede.

Hun hørte atter for sine Øren hans smukke, aldrig forglemte Røst. Hun kunde tænke sig, hvorledes han havde talt Trøstens Ord til den unge, syge Hustru, saalænge hendes Øre kunde opfatte noget og dog havde hun maattet flyve bort fra ham og deres lille Søn. Smeltende, bløde Ord havde fulgt hende paa Vej, den lange, lange Vej.

Hvor hun maatte have været lykkelig!

Det faldt ikke Alvilde ind at tænke paa hans Sorg eller hans og Barnets Savn. Alle hendes Tanker samlede sig om hans unge, døde Hustru, der anden Gang havde vundet ham tilbage, der havde tilhørt og elsket ham, bragt ham Fryd og Lykke for paa Højdepunktet, da hendes Livs Glæde stod i Zenit at drage bort!

Savn, Skuffelse og alle Livets andre Sorger havde hun sikkert aldrig kendt; han havde værget for hende.

Ja, hvor hun var lykkelig, ogsaa nu!

Var det Misundelse Alvilda følte?

Hendes Blik faldt ud over det stille Vand, der saa ud som flydende Metal, og hun ønskede, at det var Evighedens Strømme, hun nu gled hen over, og at alt dette urolige, aldrig tilfredsstillede Liv laa bag ved, dækket af Erindringens gennemsigtige Slør.

De blinkende Stjerner smilte ned til hende fra alle Kanter, kun hendes Ven, Sirius, Syd-himmelens dejlige Stjerne, den fra Oldtiden be-

sungne, var der ikke. Den havde forlængst kulmineret i de nordiske Nætter.

Var hun maaske deroppe nu, den unge Hustru?

Aldrig skulde hun nu mødes med hende, som havde kastet saa stor en Skygge paa hendes Vej.

Skibet gled og gled, medens Skruen skar hen gennem det flydende, blanke Metal, som det for et Øjeblik flækkede, saa der stod en lang Vej efter. Men Bølgerne arbejdede sig atter ind i hverandre for igen langsomt at glatte sig ud, indtil intet blev tilbage, der kunde betegne Skibets Vej, saaledes som det ret ofte ogsaa kan ske med det enkelte Menneskelivs paa Jorden.

Der trængte en stærk Lyd af muntre Stemmer og Klinken med Glas op til hende gennem Skylightet. Hun var saa milevidt borte fra Glæden, at hun omtrent ikke begreb den. Hastigt stod hun op og fandt sig en mørk Krog omme bag Kabyssen; der satte hun sig; ubemærket kunde hun derfra smutte ned i den Kahyt, der var hendes egen, ene og alene, dersom det muntre Selskab atter skulde vise sig paa Dækket.

Hun følte sig — om man kan sige saa — i Selskab med den unge, nys afdøde, hun aldrig havde set. Der fløj en enlig Maage lavt og skrigende over Dækket, Styrmanden jagede efter den med et Stykke Reb; den kom et Par Gange

igen og forsvandt saa paa de brede stærke Vinger ud i Rummet som en Aand.

Hvem der kunde følge dig, sagde hun og saa efter den. Ser du med dit skarpe Øje ned paa os stakkels smaa Mennesker, som jordbundne flakke om hernede, lide, stræbe, søge det hele brydsomme Liv igennem uden nogen Sinde at naa, hvad vi ville, uden at udrette en Brøkdel af alt det, vi forestillede os, uden især at forstaa det egentlige, hvorfor vi ere her, hvorhen vi gaa — nej! du flyver ikke højt nok trods dine stærke Vinger, kun ud over alle Gaaderne uden at se, hvorledes de skulle løses. Kunde du flyve op til Stjernerne, ind i dem — dog aldrig vilde du da vende tilbage fra den evige Tavsheds lyse Lande.

Hun hørte endnu engang en summende Lyd fra de glade Stemmer og vendte hjem fra Drømmenes fængslende Verden. Hun fik en pludselig Fornemmelse af Kulde og svøbte sig ind i sin Kappe; maaske var det Ensomhedsfølelsen, der virkede afkølende paa hende.

Hun tænkte bestandig paa ham, der savnede sin Hustru og nu atter var alene.

At tænke sig at hun sejlede hen imod ham.

Hvert Minut kom hun ham nærmere.

Skulde hun faa ham at se — endnu engang?

Nej! Sirius blev kun et Par Timer i Staden, og hun vilde ikke fra Borde.

Der dukkede en Skikkelse op foran hende.

Det var Ingeniøren. Hun rejste sig.

»De unddrager os aldeles Deres Selskab endog paa denne sidste Aften,« sagde han blødt.

»Jeg har næppe været savnet,« svarede hun en Kende venligere end almindeligt, »og det er da ganske rimeligt!«

»Som bekendt er Lønnen og Møjen ofte uden Spor af Sammenhæng. — De har virkelig i det mindste over for mig været meget afvisende, uden at det dog har virket saaledes paa mig, som man skulde tro, tværtimod! det uopnaaelige er altid Genstand for min mest intensive Stræben.«

»Uopnaaeligt!« svarede hun med et let Anstrøg af Ironi, »er kun det, som ikke kan tages trods al Møje, ikke sandt?«

»Jo bogstaveligt talt, naturligvis!« svarede han, »men i daglig Tale — det ved De godt, mener man altsaa det uhyre vanskelige, som man meget daarligt tør gøre sig Haab om at naa, men alligevel, om man ikke giver fortabt, til sidst opnaar!«

»Altsaa ikke uopnaaeligt!« svarede hun, »enten eller!«

Hun kendte saa udmærket fra sit eget Liv det uopnaaelige, han derimod endnu ikke.

»Selvfølgelig kan jeg ikke hente Deres Yndlingsstjerne, Sirius, ned fra Himmelen. Jeg gaar ud fra, at vi tale om noget menneskeligt muligt!«

»Eller umuligt, ja! men paa Jorden er der mange Umuligheder. Hvad ved De for Resten noget om min Yndlingsstjerne?«

»Den lille Frk. Hall er begyndt at elske den over alle andre Stjerner,« svarede han med et Smil.

»Skibet her hedder jo Sirius,« slap det ud af Alvilde.

»Ganske vist; men jeg tror alligevel ikke, at Skibet plus den elskværdige Kaptejn og Styrmand vilde være nok for et saadant Resultat — jeg maa udtrykkeligt tilføje, naar man tillige skulde regne med — Dem!«

»Det er en mærkværdig Lyst, De har, til altid at komme ind paa det rent personlige,« svarede hun paa den gamle, afvisende Maade.

»Ingen har før De nogen Sinde beskyldt mig derfor, og intet ligger mig fjernere. De maa dog tro mig!«

Hans Stemme var bedende.

»Jeg dømmer kun efter mine personlige Erfaringer, som jeg engang før har sagt — i øvrigt skilles vi jo i Morgen,« sagde hun og gik ham forbi, fordi hun vilde til Ro.

»De skal ikke være vis paa, at jeg ikke følger videre med Sirius og — Dem!« svarede han og fulgte efter hende til Trappen.

»Det første staar Dem jo frit for, det sidste skulde De ikke forsøge!« svarede hun og forsvandt i sin Kahyt, hvor hun et Øjeblik efter blev opsøgt af Nanna, som næppe kunde tilbageholde sine Taarer ved Tanken om den nære Adskillelse.

»Maaske mødes vi aldrig mere!« sagde hun.

»Det er højst rimeligt,« svarede Alvilde, »med mindre De gør en Lystrejse til Syrien. Jeg længes derhen og kommer ikke tilbage i flere Aar, maaske, som De siger, aldrig. Hvem ved det!«

»De kunde ikke tænke paa at blive hjemme nu med det samme?« spurgte hun. »Aa! gør det eller bliv en Tid i Danmark. Jeg kan love Dem, at baade Papa og Mama ville glæde 'sig over at gøre Deres Bekendtskab.«

»Man skal ikke indestaa for noget, man ikke kender. Deres Forældre ville formodentlig — helt rimeligt — ikke synes om mig,« sagde Alvilde.

Men i hendes Svar forekom det Nanna, at der, uagtet Ordene vare afvisende, dog fandtes en Indrømmelse, saa hun maaske lod sig overtale. Og hun fornyede Indbydelsen i en endnu varmere Form; heller ikke den blev saa positivt afslaaet, som Nanna havde ventet.

Det gav hende Vind i Sejlene.

»Tænk!« vedblev hun, »hvor det ellers vil blive trist for Tante og mig aldeles at skilles fra det hele Skib og Selskab, som vi have været saa lykkelige ved!«

»Kunne De og Deres Tante ikke sejle med Syd paa;« spurgte Alvilde.

»Tante vil ikke mere, jeg derimod, aa! saa

gerne, og naar saa De var med, kunde jeg jo sagtens, ikke sandt?«

»Jeg sejler højst med til Neapel, maaske gaar jeg allerede fra i Dower eller i Havre, og alene kan De ikke være her om Bord.«

»Kan jeg ikke?«

»Nej! — jeg lægger Dem endnu engang paa Sinde at lade Styrmanden sejle sin Kurs — hør De meget heller efter, hvad Bruse vil fortælle Dem. Han er til at stole paa og vil aldrig skuffe Dem!«

»Aa, Bruse!« svarede hun med et Skuldertræk og rødmede derved. »Han er saa langsom i sin Tale, at man ved Slutningen længe, før man faar den!«

»De vil nok, naar vi skilles, komme til at tænke paa mine Ord,« svarede Alvilde.

»Saa maa jeg først forandre mig en hel Del.«

»De er saa ung, har Tiden for Dem. Godnat! jeg har noget at læse!« Audiensen var forbi.

Morgenen var lidt graa, og København, som ikke er smuk fra Søsiden som Stockholm eller Kristiania, skuffede i høj Grad Alvilde og Bruse. Den franske Doktor kendte Staden, saa han udtalte sig med Forbehold.

Flere Herrer og Damer, mest Slægtninge af Sirius's Mandskab, sendte Velkomsthilsener om

Bord, endnu før Skibet havde lagt til ved Bolværket.

»Naa, Muus!« raabte en høj, yngre Mand med Guldbriller og graa Hat. »Det er godt, du kommer. Jeg har, som du forudsaa, Mudder med det Broanlæg. Har du været i Felten? Jeg synes, du har Hul i din Hat!«

»Nu skal jeg straks være der!« svarede Muus, som ikke var allerbedst oplagt og meget langsomt samlede sit Rejsetæppe, sin Kuffert og Paraply sammen.

Landgangsbrættet blev lagt til, og en Snes ventende Slægtninge og Bekendte vare i et Nu paa Dækket.

En distingveret, middelaldrende Herre hilste paa Kaptejnen, og et Øjeblik efter var Nanna om Halsen paa ham.

»Søde Papa!«

»Du er bleven solbrændt som en rigtig Sømand! jeg behøver nok ikke at spørge om, hvorledes du har haft det!« sagde Doktoren, hendes Fader, smilende og hilste paa sin Svigerinde.

»Doktoren vil vel nu berøve os vor Skat?« spurgte Kaptejnen. »Vi indgive gerne en Adresse om at faa Lov at beholde hende lidt endnu.«

»Aa, Papa! hvad siger du? Søde Papa!«

»Hvad siger Tante?« spurgte Doktoren forsigtigt.

»Ikke denne Gang, ikke denne Gang, lille Nanna!« svarede Frk. v. Prangens. »Gud! det er

dog dejligt at komme hjem; men jeg sejler endnu, skønt vi ligge stille!«

»Har du været syg?« spurgte Doktoren.

»Aa nej! ikke noget, der er værd at tale om, men Landjorden — ja, undskyld mig, Hr. Kaptejn! — er dog alligevel Landjorden!«

»Ja, saa er der kun daarlig Udsigt for os til at beholde Frøkenen,« svarede Kaptejnen. »Undskyld mig, Hr. Dr., Frk.!«

Han ilede hen til en Mand, som kom over Gangbrættet og talte med ham.

Lidt efter kom han hurtigt tilbage og sagde i Forbifarten:

»Sirius letter ikke før i Morgen tidlig. De Passagerer, som skulle videre, maa møde i Aften inden Kl. 11!«

Nanna gav sig til at klappe i Hænderne og danse rundt.

»De kan sagtens!« hviskede den smukke Styrmand, som gik forbi. »Tager De med igen?«

»Jeg ved det ikke! — jeg vil jo saa gerne! aa! men der kører hun af Sted! Frk. Mallin! Frk. Mallin! hvad skal jeg dog gøre!«

Hun fløj hen over Landgangsbroen uden at agte paa, at hendes Fader kaldte paa hende; men Vognen, hvori Frk. Mallin kørte bort, var hende for hurtig. Hun vendte slukøret tilbage til Skibet.

Samtidig hermed steg Muus med sin Ven og Kompagnon ind i en anden Vogn, som hurtigt fulgte den første.

»Men hvorfor dette Hastværk?« spurgte Kompagnonen. »Er det maaske Genstanden, den lille, graa Dame, ah! nu er jeg med!«

»Ja, det er hende, og jeg maa efter hende, hvad der end sker!« svarede Muus, som med Øjnene fulgte det andet Køretøj.

Vennen syntes ikke efter det flygtige Syn, han havde faaet af hende, rigtig at kunne forstaa hans Smag; men han holdt sine Tanker herom hos sig selv, vel vidende at man i et saadant Tilfælde kan spare sig alle personlige Indblandinger. For øvrigt var han glad over, at Muus endelig engang havde faaet sig en Forelskelse, han kunde tale om. Det var af gode Grunde ikke sket før. Saa slog han ind paa Forretningerne og modtog her bedre Raad, end han havde turdet vente.

Frk. v. Prangens præsenterede Dr. Lindbo og Bruse for Doktoren, som øjeblikkelig indbød dem til Middag.

»Ja, saa kan De hjælpe mig med at faa Lov af Papa til at rejse videre,« sagde Nanna til Bruse, som derover geraadede i Henrykkelse.

»Intet kan dog hjælpe mig nu, da Frk. Mallin er borte,« sagde hun sørgmodigt. »Hvorledes skal jeg faa fat i hende?«

»Mon ikke Muus kan? Hvor bor han?« spurgte Lindbo.

»Muus! ja, De har Ret!« svarede hun. »Papa kender ham — om han indbød ham!«

Endelig vare Damerne færdige.

»Men Kaptejnen! hvor er Kaptejnen? Man maa dog sige Farvel til Kaptejnen, som har været saa opmærksom og elskværdig!« skreg Frk. v. Prangens.

»Kaptejnen er gaaet i Land!« sagde første Styrmand og hilste.

Vestre Kirkegaard er en af Københavns Seværdigheder. Det kunde gaa en Tilrejsende, som det i Paris gik en berømt Nordbo, da han tog en Droske og sagde til Kusken: »Kør mig til det smukkeste Sted!« og denne saa bragte ham til Pêre Lachaise. En dansk Kusk kunde i et lignende Tilfælde med frelst Samvittighed køre den fremmede til vestre Kirkegaard. Terrænet er fortræffeligt benyttet, og særlig fra et Punkt, hvor Jordsmonnet hæver sig til en stejl Høj, har man et sjælden smukt Skue ud over Byen, Amager med Kongelunden, Søen, et stort Opland, Søndermarken og det venlige Valby med sin skønne Kirke; absolut det smukkeste Punkt i Københavns nærmeste Omegn.

Alvilde gav Muus nok at bestille; først kørte hun rundt i Byen, besaa dens Gader og Pladser, standsede ved Ørstedsparken, stod af og gik igennem den, besøgte Thorvaldsens Museum, Nationalmuseet og Glyptoteket, spiste til Middag

og kørte derefter ud til vestre Kirkegaard, hvor hun af Bladene havde set, at Assessorens unge Hustru var bleven begraven.

Ved Indgangen afskedigede hun sin Kusk, efter at hun havde faaet nøjagtig Underretning af ham om, hvilken Sporvogn hun kunde benytte for at naa Sirius, inden Natten faldt paa.

Længe stod hun paa den før beskrevne Høj og besaa Udsigten saa længe, at hun næsten forstod de Danskes Smag for deres Land med de ubetydelige Højder, de vide Udsigter med Strand og Sø omtrent alle Vegne. Hvilken Horisont fandtes ikke her, vid, som paa det aabne Hav.

Og de Danske have — det var Assessorens Ord — vidunderlige, løvrige, store, duftende Skove med stille, spejlblanke Søer, Kilder og muntre Aaløb. Hun vilde sikkert aldrig komme til at vandre om i disse Skove!

Aldrig!

Altid et betydeligt Ord, stundom af et Indhold, fuldt af Tyngsel og bitter Smerte. Maaske havde det været bedre for hende, at hun ikke var kommen her, og dog, i det fjerne Østen, vilde dette Landskab ofte staa for hende. Det lignede intet, af hvad hun hidtil havde set, saa hun skulde nok erindre det. Flere Gange rejste hun sig fra de store Kampesten, som staa paa denne Høj, og vilde gaa, men satte sig atter. Det var længe siden, hun i den Grad havde været hensunken i Tanker.

Naar det kom til Stykket, hvad vilde hun egentlig her? Besøge de ukendte døde, som om der ikke var nok af dem alle Vegne; langt, langt flere end af de levende.

Der kom en Mand gaaende med Rive og Spade paa Nakken. Hun spurgte ham, hvor den unge Fru Grén laa begravet. Han vidste det ikke og viste hende hen til Graveren.

Endelig naaede hun til den nylig tilkastede Grav, som var belagt med et Utal af halvvisne og helvisne Blomster, Kors og Kranse med store Sløjfer, hvorpaa den afdødes Navn, Fødselsaar og Dødsdag eller et Farvel, savnet og begrædt o. s. v. stod trykt med store, forgyldte Bogstaver.

Den laa saa lunt og fredeligt denne friske Grav i Læ af et mandhøjt Busket med en Baggrund af høje Træer, i hvilke Fuglene sang, og foran var en Skraaning ved Foden af hvilken der laa en lille Dam, omkranset af vilde Æbleroser.

En dejlig Hvileplads!

Der kom flere besøgende, som spredte sig over det store Terræn, mest tarvelige Koner, som kom med Børn og Barnevogne, og som stillede sig beundrende foran de prægtigste og bedst holdte Grave, læste, hvad der stod paa Sten og Tavler og udbrød i deres:

»Herregud! nu ere de ikke mere end en anden en. Naar man først kommer her, er der ikke mere nogen Forskel paa Folk!«

Maaske er Forskellen større end nogen Sinde. Hvem kom tilbage og fortalte derom?

Og det hændte, at der af og til blev ofret en Taare, som maaske nok havde en anden Adresse, men dog blev fremkaldt i Anledning af de stille Grave.

Det er ofte Almuen en Glæde, en dyster, vemodig Glæde — om man kan sige saa — at vandre om paa Kirkegaarde, en Vandring, der jo ogsaa kan være lærerigere end saa mange andre. Den sætter Sindet i en Bevægelse, paa een Gang saa mild, saa sørgmodig, at den nivellerer bort den store Forskel i Kaar, som trykker saa mange, især vel blandt de smaa i Samfundet.

Der kom endelig en Mand gaaende, som stilede hen mod Stedet, hvor Alvilde stod.

Et Øjeblik — saa vidste hun, hvem han var.

Hun forsvandt om bag de høje Træer, hvor hun lænede sig til en af de brede Stammer. Det sortnede for hendes Øjne, og hendes Hjerte slog, saa hun et Øjeblik syntes, hun maatte dø. Alt løb rundt for hende.

Turde hun ile hen til ham — sige ham — spørge ham — trøste ham — en sagte Susen bevægede Træernes Blade, det var, som om deres Skælven udgik fra hendes Hjerte. Saa blev det atter stille. Hun kunde næppe aande. Kunde han høre hendes svage Aandedræt — — ane hende — — føle hendes Nærværelse — —

— — — — — — — — — — — — — — —

Aldrig havde hun haft større Kamp med sig selv.

Han var dog døv og blind for alt omkring sig: Solens Lys, Sommerens Pragt, den blaa Himmel, Fuglenes Sang; han hørte intet; han saa intet uden den tillukte Grav med de Hundreder af Blomster, der vilde dø hen og være døde som hun, hans Ungdoms Kærlighed og Glæde.

Det var Sorg.

Alvilde kunde ikke tvivle derom.

Hun blev omsider roligere ved at betragte ham. Hvad hun havde for Øje, var saa dyb, sand Kærlighed, som den kan føles i Livet, og hans Sorg blev hende hellig. Hun hørte i Erindringen hans skønne Røst, da han mødte hendes stormende Kærlighed, hun ikke kunde skjule for ham, med de milde, faste Ord: »Jeg har engang været forlovet med en yndig, ung Pige, som — jeg dog aldrig har forglemt!« Alvilde vidste jo, at han havde vundet hende tilbage og var bleven gift med hende.

Hun saa ham græde, til sidst opløses i stille Graad, medens han ordnede om paa Blomsterne, at de friskeste kunde komme øverst. Han tog sin Hat af og stod en lille Tid med Haanden over Øjnene.

Lykkelig var hun, som var bleven saaledes elsket!

Han var ældet, siden hun havde set ham, og hans Haar var bleven graasprængt.

For Dage, næsten for Timer siden, havde han været en lykkelig Mand — —

Men Alvilde havde ingen Del i hverken hans Glæde eller hans Sorg. Nu forstod hun, at hun for Tid og Evighed var skilt fra ham. Den Tanke at blive ham en Trøster for Resten af hans Dage faldt hende ikke mere ind.

Det er den strengt personlige Kamp, som sætter det dybe Spor, og det er oftest et enkelt Moment, der hidfører Omvæltninger i et Menneskes Liv, Karakter eller Sædvaner. Stundom kan der i Timer, Dage, Aar spekuleres over en Ide, en Sorg, en Vanskelighed, som saa i et kort Minut faar sin Løsning, som det ikke er muligt mere at forandre om paa.

Alvilde forstod nu, at aldrig vilde han glemme hende, som sov under Blomsterne, og aldrig vilde hun selv træde imellem ham og Mindet om hans Hustru, endnu mindre tilfredsstilles ved en bestandig Sammenligning, som en af dem, maaske de begge ved saa mangen Lejlighed vilde anstille. Nej! ikke det stykkevise, brudte var for hende. Hun kunde ikke trives derved. Hun vandt i disse Øjeblikke ved Graven en Fasthed til at bære Livet, født ud af en sund og ærlig Smerte. Gennem hele det Rejseliv, som nu snart blev tilendebragt, var gaaet et brændende Ønske om at faa ham at se for at overtyde sig om, hvilken Magt han endnu udøvede over hendes Tanker, hendes Hjerte, hendes Aand. Altid havde hun dvælet ved sit

Møde med ham, og den bestandige Venden tilbage hertil havde bevirket, at hun ikke var gaaet saaledes op i sin Gerning, saa den tilfredsstillede hende, end sige bragte hende Glemsel og Fred.

De høje Bølger havde lagt sig.

Hun vidste nu, hvad hun vilde leve paa, og for første Gang følte hun en udelt, inderlig Længsel efter det enkle Liv, hun havde begyndt i Østen. Religionen skulde være hendes Trøst. Hun vilde fordybe sig i den, men især praktisk taget dyrke den ved at bringe Lys og Lindring til fattige, syge og forladte. Ikke Ord, men Gerning.

Hun tænkte et Øjeblik, at hun vilde gaa hen, lægge sin Haand paa hans Skulder, sige ham Goddag og Farvel og derefter altid indeslutte ham i sin daglige Bøn, men betænkte sig; hvorfor forstyrre ham og udsætte sig for at blive miskendt.

Resignationen havde ømt hyllet hende i sin stærke Kappe.

Som om han følte hendes Bliks dragende Magt, saa han op mod det Træ, der skjulte hende — dybt bedrøvede vare hans Øjne, de Øjne, hun rimeligvis aldrig mere skulde faa at se — saa satte han Hatten paa og gik langsomt bort.

Hun saa efter ham, saa længe hun kunde øjne ham, gik derefter hen til Graven, hvor han havde staaet, bøjede sig og tog nogle Blade, som hun gemte i en lille Notebog. Hendes Taarer faldt ned paa Bladene, som Offer for det Afsnit

af hendes Liv, hun her lod tilbage. Det indeholdt alle hendes Ungdoms glødende Længsler og Drømme, en kort og utilfredsstillet Ungdomssaga.

Hvis Alvilde, idet hun gik bort fra Kirkegaarden for at gøre endnu en Runde i Staden, troede sig saa ubemærket som Assessoren ved Graven, havde hun forregnet sig.

Muus var ikke uvidende om en eneste af hendes Bevægelser. Mest interesseret var han i hendes Kirkegaardsfart. Han havde set nok til at spore en Slags Forklaring derpaa, naar han dermed lagde sammen hendes Optagethed, da han om Bord paa Sirius talte om Assessor Grén. Han havde da ogsaa straks Færten af, at der var noget her, som brændte, noget tillige, som kunde forklare hendes utilgængelige, irritable Sind.

Han havde set hende blive bevæget ved den unge Kones Grav og følte en heftig Skinsyge ved Tanken om, at nu var Grén fri. Hun kendte ham altsaa fra et tidligere Stadium, og da hun ikke før havde besøgt Danmark, maatte hun kende ham enten fra Norge eller Udlandet, det var klart. Han vidste meget godt — som Mænd indbyrdes vide sligt —, at der en Tid lang havde været noget uregelmæssigt over Gréns Liv, hvad der endog bragte hans Forlovelse til at gaa over Styr

for nogle Aar; men at Frk. Mallin skulde have en Rolle herved, ansaa han for umuligt, naar han sammenlignede hendes pikante Ydre og kvikke Væsen med den sarte, lidt sygelige Fru Grén.

Hun kunde ikke have været forlovet med Grén, og Flirt havde hun næppe øvet.

Han troede mest paa en Forelskelse, men naar han betænkte hendes Tække, som især tiltrak Herrer, kunde han ikke faa sig til at tro, at Grén havde været helt blind derfor.

Medens Alvilde besøgte Thorvaldsens Museum, havde han, der boede ved Gammel Strand, benyttet Lejligheden til at iføre sig en lys Sommerdress med høj Silkehat. Han havde lagt Mærke til, at hun var lidt nærsynet, saa dertil meget lidt efter Folk, og da han benyttede stærke Brilleglas, kunde han let opdage hende uden at frygte for, at hun gjorde Gengæld.

Han saa Assessoren, længe før Alvilde opdagede ham, og fandt sig en ubemærket Plads, hvor han desværre havde hende i Rygstilling; men den Uro, han følte over denne uventede Situation, tillod ham ikke at forholde sig saa passiv, at han turde vove sig nærmere, ej heller forandre Plads.

Ventede hun Grén her?

Var det et Stævnemøde?

I saa Fald et sælsomt Sted at vælge; men hun var nu een Gang ikke almindelig.

Blodet steg ham til Hovedet. Han vidste, at Grén havde haft Ord for at være en Hjerteknuser, selv kendte han ham jo som en fin og sjælden kundskabsrig Mand, som det vilde falde haardt at rivalisere med; allermest nu, da han trængte til at trøstes. Som bekendt er der faa Ting, Kvinderne mindre kunne staa for.

Endnu engang prøvede han, hvad han saa ofte i de sidste Dage havde gjort, at bortraisonnere det hele. Der var jo nok for ham at trøste sig med. Hendes Temperament var yderst vanskeligt, alle hendes Tilbøjeligheder vare hans modsatte, det kunde ikke føre til nogen Lykke.

Dog varm kunde hun være, han havde set hende med røde Kinder og straalende, gnistrende Øjne. Der var netop den Gang sket noget med ham, han ikke begreb, usaarlig, som han ansaa sig for at være.

Hvilke sælsomme Dage den Rejse havde bragt, ellers var der aldrig mødt ham noget nævneværdigt personligt paa alle de utallige Rejser, han havde foretaget.

Undertiden spekulerede han paa, om Mødet i Sverige med den unge Hustru havde gjort ham blødere og mere modtagelig. Nej, allerede den Gang var han optagen af Alvilde, ellers vilde han have grebet Historien med Skuddet i Hatten ganske anderledes an.

Men han tænkte kun paa hende med de graagrønne Øjne, der kunde se ret hadefuldt paa ham.

Og hvad havde hun ikke sagt ham!

Maaske følte han, at det netop var saadanne Ord, han trængte til at høre ovenpaa det i moralsk Henseende dekadente Liv, han havde levet.

Hun havde beredet ham den ene Skuffelse eller Overraskelse efter den anden. Han smilede ved Tanken om, at han til at begynde med havde tænkt, at hendes Væsen kun var en Slags Impertinence: Tag mig, om du kan! — hun lærte ham noget andet.

Kaptejnen havde paa sin Sømands Vis opfattet hende rigtigt, naar han bemærkede: Frk. Mallin maa man lade tale først selv!

Da Assessoren nærmede sig Graven, kunde Muus næppe forholde sig rolig. Han kendte ikke den stikkende, smertelige Følelse, der lagde sig som et Jærnbaand om hans Bryst, saa at han tog efter Vejret, som om han skulde kvæles. Hans tidligere erotiske Sindsbevægelser havde ikke været af den Art, at de nogen Sinde havde forvoldt ham Angst end sige Smerte.

Hvad vilde der ske?

Vilde hun komme frem og kaste sig i Assessorens Arme?

Saa kunde han jo passende træde frem og lykønske dem.

Situationen kunde blive ret tragikomisk, efter at den ene saaledes havde beluret den anden.

Men hun kom stadig ikke frem.

Vilde hun vente, indtil Grén var færdig med den Kultus, han ofrede den døde Hustru?

Naturligvis ventede hun derefter.

Hjertet bankede, som om det vilde sprænge hans Bryst. Han tænkte paa at gaa, men blev, hvor han var. Han maatte, koste hvad det vilde, se Enden paa denne Historie.

Endelig, endelig!

Assessoren gik; men der skete intet.

Ja, hun kom frem af sit Skjul — dybt bevæget, sønderknust.

Hans Anelse bedrog ham ikke. Hun elskede Grén. Derfra skrev sig altsaa hendes store Utilgængelighed. Hans Hustru var død, Skranken imellem dem var falden; det var saaledes kun et Tidsspørgsmaal.

Hvor den Tanke pinte ham.

Hans Sejre havde hidtil været saa lette, og af Følelser, dybe, sande Følelser havde han kun ofret saare lidt i sine Dage. Men, som hans Kompagnon sagde, Turen var nu kommen til ham. Nemesis er en Stormagt og lader sig saa lidt som alle andre jævnbyrdige Herskere ikke spotte.

Den kommer som mange af de andre, naar man venter den mindst.

Pludselig som Lynet — gennem hvilket Mørke kan ikke Haabet sende en Straale — kom den Tanke flyvende til ham, at det muligt var Fru Gréns Grav, ene og alene, Alvilde besøgte. Maaske havde det været hendes Veninde, maaske havde

de tilfælles et eller andet Minde, maaske havde en eller anden Sorg i Ungdommen f. Eks. da Assessoren hævede sin Forlovelse — for han huskede nu, at det var ham, der hævede den — knyttet dem sammen. Hvorfor skulde Alvilde vel ellers opsøge hendes Grav. Holdt hun af ham, maatte hun jo have den største Interesse af at glemme den. Det var ogsaa tydeligt, at det ikke var ham, hun vilde træffe, da hun ikke gav sig det mindste til Kende, hvad hun med saa mange smaa Kvindefinesser sagtens kunde have gjort. Vilde hun have talt med ham; havde hun sikkert ikke opsøgt ham her, da hun umuligt heller kunde vide, naar han besøgte Graven.

Gennem disse Betragtninger kunde han ogsaa forklare sig hendes Forvirring, da de paa Skibet talte om Grén.

Hvor det gav Lindring. Han syntes, han fik Vinger, store, stærke, saa han kunde flyve gennem ethvert Mørke. Hvor han vilde arbejde for hende! give sig i Kast med det rent ud umulige for at bære Lykken og Sejren hjem til hende, hans Hjertes Dronning!

Og hvor han vilde slide for at være hende til Behag, vanskelig og fordringsfuld, som hun sikkert var — men Erobringen af hende blev da maaske ogsaa i Virkeligheden det mest umulige, han endnu havde forsøgt.

Kvinder behøve ikke at gøre Mandsgerning for at fremme de store Foretagender. Det beror

paa dem selv at være Drivkraften i omtrent enhver Bevægelse, ethvert Fremskridt.

Muus var unægtelig en smuk Mand, naar hans Sind som nu var sat i Bevægelse, endog en sjælden smuk Mand. Der var kun eet, han ikke havde kendt, og det var Hindring. Lykken havde hidtil været med ham i alle hans Foretagender, saa han ikke var langt fra med Archimedes at raabe: Giv mig fast Støttepunkt, og jeg vil løfte Jorden!

Og han skulde ikke kunne besejre et Kvindehjerte!

I Løbet af Dagen havde Bruse to Gange, Dr. Lindbo en Gang været om Bord i Sirius for at spørge efter Frk. Mallin, og man havde haft lige saa mange Bud hos Ingeniør Muus, alt uden mindste Resultat. Ingen havde set nogen af dem eller vidste det fjerneste om, hvor de opholdt sig.

Nanna var utrøstelig ved Tanken om, at hun ikke havde faaet Frk. Mallin med sig hjem, og tænk! om hun slet ikke mere fik hende at se.

Hendes Forældre bleve til sidst helt utaalmodige over alle disse Klager. Lindbo og Bruse satte et Overtalelsessystem i Gang, dels rettet imod Doktoren og Fruen, dels imod Frk. v. Prangens om at faa hende og Nanna med videre paa Rejsen Syd over. Men det mødte bestemt

Modstand. Lindbo var overbevist om, at det — som han udtalte til Bruse — var den gamle Daases, Frk. v. Prangens Skyld. Hun gad ikke atter give sig ud nu, da hun først var landet i de behagelige, magelige, hjemlige Omgivelser, og det var helt forgæves, at Lindbo fyldte hende med Beskrivelser over, hvor man vilde savne hende, hvor Kaptejnen vilde spørge efter hende, han, som hele Tiden havde været saa umaadelig galant imod hende, og som forstod sig saa storartet paa at vise Folk omkring i Syden, hvor han havde været utallige Gange. Det nyttede ikke. »En anden Gang« blev der svaret, Nanna maatte lade sig nøje for i Sommer med hvad, hun havde set.

Den eneste, som modtog reelt Udbytte af Situationen, var Bruse. Nanna gav saa uendelig mange Bud og specielle Hilsner med til Frk. Mallin, at han ligefrem strømmede over af Forsikringer og Tak for den Tillid, hun viste ham. Det gik saa vidt, at han spurgte Nanna, om han maatte tillade sig at sende hende en skriftlig Redegørelse over alle Kommissionerne.

»Ja—a—,« men hvad skulde hun sige, hvis nogen saa et saadant udenlandsk Brev. De vilde alle spørge hende. Hun modtog kun Breve fra sine Veninder.

Han kunde sende det poste restante, saa kunde hun selv hente det paa Posthuset, naar hun vilde.

Det var i Grunden udmærket, mente hun.

»Om fire à fem Dage skal De faa mit Brev fra England!« forsikrede han.

Det var altsaa en lille Hemmelighed. Han havde en Hemmelighed med hende, og han var henrykt.

Det var dog ikke hans eneste Held. Nannas Moder blev meget indtaget i ham, og da hun var en selvstændig Dame, lagde hun ingen Skjul paa, at han var en ung Mand efter hendes Smag.

»Han er vist en udmærket Søn?« spurgte hun Doktoren. »Der er noget saa ufordærvet og vederhæftigt over ham; han ligner ikke vore almindelige unge Mænd. Den stakkels Moder, som skal have ham saa langt bort.«

Ja, den stakkels Moder.

Hun havde selv kun een Søn, som ikke var noget videre vellykket Eksemplar.

Solen var gaaet ned; men Aftenen var lys endnu, da Alvilde gik om Bord i Sirius.

Nede i Salonen var Hovmesteren i Selskab med sin Hustru i Færd med at sortere Lintøjet til Rejsen, tælle det og stuve det ned i disse knappe, men hensigtsmæssige Rum, som findes om Bord i Skibe.

Ellers udgjorde Kokken, som spadserede rundt med Pibe i Munden, og en enlig Matros

det hele Mandskab. Alt, hvad der ellers kunde krybe og gaa, havde Landlov.

»Den franske Dr. og Hr. Bruse have været her tre Gange og spurgt efter Frøkenen. De skulde bede Dem om endelig at komme hen til Doktor Halls,« meldte Hovmesteren. »De vare saa kede af, at de ikke traf Frøkenen.«

»Tak!« svarede Alvilde og anbragte sig paa Dækket i en prægtig Krog, omspændt med Sejldug.

Hun var saa træt, saa træt, aandelig som legemlig, men tilfreds, som den kan være det, der ser ud over et opnaaet Resultat ovenpaa mange Aars Kampe og Sorg.

I flere Aar havde denne Kærlighed ikke været ude af hendes Tanker, den havde behersket hende, til Tider tyranniseret hende for nu, som ved et Trylleslag at synke sammen, visne hen, dø. Ikke en eneste Tanke havde han haft for hende i de forløbne Aar, hun havde saaledes levet paa en Illusion, hun følte nærmest Medlidenhed med sig selv over ikke at være større, mere stærk og fribaaren. Og hun følte Undseelse over, at hun, som frivilligt havde valgt at gaa i Kristenhedens Tjeneste, ikke havde haft mere Magt over sig selv. Derfor laa hele hendes Gerning nu saa underligt afbleget bag ved hende, derfor var hun saa ofte gaaet af Vejen, hvor hun burde været fremme, stærk og sund.

Mange leve Livet paa Rester og se sig idelig tilbage uden at forstaa at tage Nutiden op og leve med i den.

Alvilde mindedes flere saadanne Eksistenser, hun havde kendt. En Sammenligning med dem slog hende, saa hun sprang op, som om en Fjeder i hende blev spændt, og sagde halvhøjt til sig selv: »Det skal blive anderledes, det skal!«

Hun saa for sig, som i et Syn, en Aften, den første hun tilbragte oppe i Libanons Bjærge. Solen var ved at glide ned, og over den dannede sig de prægtigste, ildrøde Skyer. En af dem forandrede sig og blev til sidst til en lysende Skikkelse med udbredte Arme. Den var en Kristus Skikkelse saa slaaende lig, at hun tog den for et Varsel. Og hun, der ellers altid var saa raisonnerende og kritiserende overfor alt aandeligt Sværmeri, levede i flere Uger i vild Begejstring og gentog hos sig selv de Ord: Kommer til mig alle I, som lide Møje og ere besværede, og jeg skal give eder Hvile for eders Sjæle.

Saaledes som Skikkelsen stod tegnet i Skyen, maatte han have set ud, da han talte disse dejlige Ord til den lidende Menneskehed.

Nu tænkte hun over, hvorledes hendes jordiske Kærlighed havde fortrængt denne Hændelse, og sammenlignede i Tankerne den sørgmodige, ældede Mand, hun havde set ved Graven, med det lysende Billede i Skyen, hun ynkedes over sig selv; mere end før var det for hende, som om hun aldrig

havde udrettet noget, altid misforstaaet sit Liv; men for Fremtiden skulde intet mere træde forstyrrende ind i hendes Gerning. Fuldt ud vilde hun tage Arbejdet op, naar hun nu atter kom tilbage.

Al Træthed var som blæst bort, og der kom en Spænstighed over hende, som om hun efter et langt Sygeleje var staaet op til et nyt Liv med friske Kræfter.

Naar hun saaledes kom i Aande, hvilede en mærkelig Energi over hele hendes Skikkelse, og faa havde set hende beaandet, som nu.

Det skulde falde i Ingeniørens Lod.

Saa snart han havde set hende lande paa Sirius, fik han først Ro til at tænke paa lidt Mad og Drikke; men da han kom til Maaltidet, kunde han ikke røre det og rejste sig fra Bordet sulten, som han havde sat sig.

Han gik derpaa om Bord i Sirius.

Ingen uden Matrosen, der sad paa en Bunke Tovværk, saa ham. Det var ham ogsaa aldeles ligegyldigt, om nogen bemærkede ham.

Han havde øjeblikkelig opdaget hende, som han søgte, og hun havde netop det Udseende, som han een Gang før havde set og var vis paa, han aldrig kunde glemme.

Han stod med et stille, og der kom noget mærkeligt op i ham, han syntes, han kunde have grædt — han mindedes aldrig at have fældet Taarer, siden han som Dreng saa, at der blev

kastet Jord paa hans Moders Kiste — han havde paa een Gang en Følelse af Undseelse og Beskedenhed, to Egenskaber som sandt at sige aldrig havde trykket ham, og dertil et brændende Ønske om at tækkes hende, at vinde hende, at leve med hende. Han maatte blive et helt andet Menneske sammen med hende. Hun blev nok den stærkeste, lige meget han vilde rette sig efter hende, følge hende, blot hun vilde elske ham.

Alene Tanken herom gjorde ham svimmel, en saadan Lykke!

Hidtil havde hun ikke set ham, men nu! —

Sendte hun ham ikke et venligt Nik?

Var det virkelig til ham?

Idet han rev Hatten af, skottede han om for at se, om hendes Hilsen maaske gjaldt en anden.

Der var ingen at se.

Han traadte nærmere.

»De ere alle borte!« — sagde hun — »De finder ingen uden Andreas, (det var Matrosen) Hovmesteren og — mig.«

»Den sidste er alt, hvad jeg ønsker mig!« svarede han og traadte hen til hende.

»Jeg kendte Dem næppe igen i det helt forandrede Toilette,« sagde hun med et Smil, som gjorde ham halv forrykt.

Hvilken forunderlig Mildhed der var over hende, selv Øjnene — disse Øjne med den skarpe Glans — havde et Udtryk, det forekom ham,

næsten af Sørgmodighed, selv hendes Stemme var saa smeltende blød.

Ah! Assessoren! tænkte han, og der steg en kvælende Fornemmelse op i Halsen paa ham.

Skulde han maaske komme her; ventede hun ham? Var det mon derfor, hun var saa mild, saa forandret? Var det derfor, hun gjorde ham opmærksom paa, at hun var ene? Han skulde vel gaa! —

Det maatte have en Ende, det var til at blive gal over.

»De maa endelig tage Plads igen — jeg vil — saa gerne have Lov at tale med Dem,« sagde han.

Hun satte sig og pegede paa en Stol, som stod lidt foran den Bænk, hun benyttede.

Han tog til Hatten, traadte nærmere, men blev staaende.

Hun saa afventende paa ham.

Der gik et helt Minut inden han blev rigtig Herre over sin Stemme.

»Det er mig ikke muligt,« begyndte han ganske lavt, »at tænke paa at skilles fra Dem, Frk. Mallin, uden at sige Dem — —«

Hele Optrinet fra Sverige stod med det samme for hende, og der kom noget koldt over hende. Skulde hun atter plages med denne Historie? Det var rimeligt, at den maatte afficere ham stærkt.

»Jeg maa sige Dem, at — — jeg elsker Dem og ikke kan tænke mig at skulle skilles fra Dem.«

Med et Udraab — han vidste ikke, hvad det betød — fløj hun op og stod foran ham.

Men han var ikke mer til at standse.

»Sig til mig, hvad De vil — af Dem kan jeg tage alt, hvad det skal være, selv om det gør ondt, meget ondt. Og De har Grund til at sige — meget. Men glem ikke, at jeg først kendte Dem i den allersidste Tid, at De har givet mig andre Tanker, andre Maal, ja Syner om De vil, som jeg end ikke har drømt om.«

Hun havde atter sat sig og saa nu nærmest forbavset op paa ham.

»Se ikke saa koldt og fremmed paa mig« — bad han.

»Dersom De havde rettet en saadan — en saadan Erklæring til f. Eks. Frk. Hall vilde jeg forstaaet det, men til mig! hvor kan det falde Dem ind?«

Hun gjorde Vold paa sig selv for ikke at følge sin Lyst og tage rigtig fat paa ham — men selv om han havde Forstaaelse af hende, han vilde ikke forstaa hende.

»Som Frk. Hall — med lidt mer eller lidt mindre Forskel — kender jeg mange, som Dem, ingen,« svarede han og rettede sine Øjne bønfaldende paa hende. »Maaske er det, naar alt kommer til alt, Deres usædvanlige Kulde, dette:

rør mig ikke! som først tiltrak mig. Jeg tilstaar, at jeg først troede, det var en Slags Maske, De bar; det interesserede mig at komme til at se bag den; men da jeg altid saa Dem ens overfor alle, mente jeg, at De var kold helt igennem. Da saa jeg Dem en Dag varm, rød, ilter, alle mine Slutninger faldt til Jorden; men jeg var truffen i Hjertet. Saaledes er min Bekendelse for Dem.«

Der var en Glød i hans Ord, som overraskede hende; alligevel svarede hun:

»De synes at forudsætte, at jeg blandt andet har en meget kort Hukommelse — det er næppe fjorten Dage siden Katastrofen i Sverige.«

Hun begyndte at blive sig selv, alt det forunderlig blide, der havde været over hende, forsvandt mere og mere.

»Hvorfor minder De mig herom?« spurgte han. »De kan dog ikke drage mig til Ansvar for den Tid, der ligger forud for mit Bekendtskab til Dem?«

»Dersom jeg gengældte de Følelser, De nu tror at have for mig, kan De være forvisset om, at Deres Fortid ingenlunde var mig ligegyldig,« svarede hun.

»De Følelser jeg nu tror at have for Dem,« gentog han, »de Ord ere som et Slag i Ansigtet paa mig. Aldrig i mit Liv har jeg følt noget lignende for nogen Kvinde som for Dem. Men jeg maa gentage, at hvad der ligger forud for

mit Møde med Dem, kan ikke for Dem være af indgribende Betydning.«

»Lad os tænke lidt nøjere herover. I Fald jeg nu havde haft en meget tilplettet Ungdom, før jeg saa Dem, vilde De saa være lige saa liberal?«

»Jeg kan ikke tænke mig det Tilfælde — maaske kan den, der kender Vrangsiden af — af — noget, allerdybest beundre og elske den blanke Retside. Vor danske Digter, Chr. Winther skrev: »Paa Retten Livet skues maa og ikke vise sig paa Vrangen.« De viser mig den første, fordi De intet kender til den sidste.«

Alvilde havde endnu intet Blik for den Sørgmodighed og Ydmygelse, hun gjorde ham til Offer for.

»Det kan jo lyde meget kønt for hvem, der kan tro derpaa, og er — om jeg saa maa sige — tilbøjelig til at se gennem Fingre med enhver Forsyndelse.«

»Tvivler De endnu om Inderligheden i mine Følelser, at jeg kan udholde at høre, hvad De siger mig?« spurgte han og blev meget rød.

»Jeg har ikke søgt Dem og bryder mig heller ikke om at forlænge Samtalen,« sagde hun og rejste sig.

»Nej bliv! jeg beder Dem. Skridt for Skridt har jeg fulgt Dem den hele Dag, gennem Gaderne, paa Museerne, paa Kirkegaarden — —«

»De har fulgt mig, siger De!« udbrød hun forbitret og vendte sig imod ham med lynende Øjne. »Det har De vovet! det er — aa! det er lavt af Dem.«

Hun tog Hænderne op for Ansigtet og kastede sig atter ned paa Bænken.

»Ti Gange heller maa De skænde paa mig end være kold og haard. Synes De, at det er saa lavt, at jeg har fulgt Dem, søgt Dem, fordi jeg maatte se Dem og være Dem nær?« spurgte han.

»Jeg finder det umaadelig lavt af Dem — af Dem som jeg aldeles intet har med at gøre.«

Hendes Øjne brændte, og hun rystede af Vrede.

Men han stod jo nu overfor noget umuligt, der sporede ham til det yderste, desuden havde han Ret: han elskede hende uden dog tilfulde at kende Højden af sin egen Lidenskab. Snart følte han en isnende snart en brændende Skælven, der begyndte i Nakken, og gled ned igennem Ryggen, saa han næppe kunde holde sig oprejst. Det er Folk som han, stærke, arbejdsdygtige Mennesker, hvem Lidenskaben af og til overmander, saa de forrykkes i deres Væsen, ja undertiden gaa til Grunde.

»Husker De, begyndte han langsomt, »en Dag her paa Sirius, da jeg nævnede Assessor Grén —?«

»Naa, hvad saa?« spurgte hun og saa op.

»De blev stærkt afficeret — jeg tænkte meget derpaa, men blev atter saa optagen af Dem selv, at jeg halvvejs glemte det. Han var jo desuden gift og lykkelig — saa kom Bladene om Bord i finske Bugt; jeg saa, at han var bleven Enkemand; men jeg lagde ogsaa Mærke til, at De var mer end almindelig aandsfraværende, mer utilgængelig og tavs end sædvanlig. Saa forstaar De vel min Uro, dog — det maa jeg udtrykkeligt tilføje — jeg vilde uanset dette Tilfælde alligevel fulgt efter Dem alle Vegne, fordi jeg ikke kunde lade det være, fordi jeg maatte tale med Dem. Synes De endnu, at det var lavt af mig?«

»Ja, især at følge efter — paa Kirkegaarden,« svarede hun kort.

»Hvis De vidste, hvilke Kvaler jeg derude led, vilde De have Deltagelse med mig, især hvis De har nogen Anelse om, hvad det er at elske et Menneske, saa man glemmer alt, sine Pligter, sit Arbejde, den hele Verden, ja — om De vidste det — —«

Han holdt inde.

Hans Ord strømmede over Læberne med en Lidenskab og Begejstring, som blødgjorde hendes Sind. Hun glemte sin stærke Vrede.

Jo, hun vidste nok, hvad det var at elske et Menneske, saa man forglemte sig; og mod sin Vilje maatte hun tænke tilbage paa sig selv, paa sit Møde med Assessoren — men en saadan

Følelse afsætter Spor, som ikke udslettes og den gentager sig ikke i et Menneskeliv. Hun kunde derefter ikke elske nogen anden.

»De maa forlade mig,« sagde hun og saa op paa ham. »Jeg vil desuden aldrig mere leve i den Verden, hvor De hører hjemme. Jeg vier mig uigenkaldeligt til den Mission, jeg frivilligt har valgt mig, og som jeg nu er glad ved, virkelig helt opfyldt af!« Hun rejste sig fast besluttet paa ikke at ville høre mere; men han stillede sig i Vejen for hende, og for anden Gang kom der noget op i ham, som om han kunde briste i Graad.

»Gaa ikke bort — endnu ikke —. Kan det ikke være Dem en lige saa god Gerning at drage ind hos mig og gøre mig til et langt bedre Menneske — elskes og velsignes hver Time derfor — som at drage ud til alle de fremmede, halv oplyste Mennesker, som maaske hverken ville vurdere eller agte Dem halvt saa meget, som De fortjener —«

»Jeg drager ikke ud for selv at blive elsket, jeg drager ud for altid at beskæftige mig med de Tanker, som nu ere mig de højeste og kæreste, for at bibringe saa mange, jeg kan, Undervisning om, hvad der hører Guds Rige til, for at opsøge og trøste de syge og bedrøvede og bringe dem den Lindring, jeg formaar. Jeg bryder mig ikke om al den Overkultur, som hersker herhjemme, mit Liv skal være saa enkel som muligt. Lad

mig nu komme forbi Dem og lad os skilles uden Bitterhed.«

Han sank om paa Stolen et Øjeblik som i dybe Tanker; men da han mærkede, at hun gled forbi ham, fløj han op, greb begge hendes Hænder og førte hende tilbage til hendes Plads.

»Jeg vil ikke skilles fra Dem. Jeg kan arbejde eller skaffe mig Arbejde alle Vegne. Det er det gode ved min Stilling. Jeg vil se Dem og leve i Deres Nærhed, eller jeg maa blive forrykt! hører De! — forrykt!« — Han saa paa hende med blodunderløbne Øjne, som kunde tyde paa, at hans Ord ikke vare grebne ud af Luften.

»De vil intet vinde ved at komme i min Nærhed, tværtimod, desuden — det kommer De snart over! det er jo ikke noget nyt for Dem!«

Jo dybere bevæget han blev, desto køligere var hun.

»Jeg har ventet, at De ogsaa skulde komme hermed,« svarede han bittert. »Jeg har dog fortalt Dem, at alt, hvad der ligger bagved, har aldrig tæret paa mig, fordi mit Hjerte ikke nogen Sinde var med!«

»Saa meget desto værre for Dem som for alle Deres — Ofre. De har altsaa bedraget dem alle, uden at det har angrebet Dem selv,« svarede hun.

Som et saaret Dyr gjorde han et Spring ind imod hende, saa hun trykkede sig tilbage mod Sejlduget.

»De giver dødelige Saar!« udbrød han med lav Stemme, »er det foreneligt med Deres Kristendom — — —?«

»Jeg tænker at helbrede Dem bedst saaledes. De kan vel forstaa, at vi to aldrig kunde gaa sammen.«

»Det er ikke Dem selv, jeg i dette Øjeblik har for mig,« svarede han og tog sig sammen.

»Hvorledes? Hvad mener De?« spurgte hun og rettede et paa een Gang forbavset og skarpt Blik paa ham.

En saadan Udholdenhed. Hun maatte indrømme for sig selv, at hun ikke havde troet ham i Stand dertil. Der steg noget, der lignede en Bebrejdelse, op i hende over, at hun var saa haard; men hun havde nu een Gang sat sig i Hovedet, at der ikke var noget ved ham; havde hun ikke selv set og oplevet det!

Mange Mennesker bruge jo den Metode ved forskellige Lejligheder at vise sig langt haardere, end de ere, snart for at optræde opdragende eller tugtende, snart belærende o. s. v. Maaske er Metoden undertiden paa sin Plads; men meget ofte er den det ikke, og mangen Gang fremkommer et Resultat modsat det tilsigtede uden noget Sinde at kunne ændres.

Alvilde var ikke i Tvivl om, at hun ikke vilde modtage hans Tilbud, — hun havde uigenkaldeligt valgt — men hun havde ikke til Hen-

sigt at tilføje ham en dybere Lektion, end hun mente, han kunde have godt af.

Derfor saa hun ikke, eller maaske var hun ude af Stand til at forstaa, hvad hun ufrivilligt havde vakt til Live hos ham. Hendes Maalestok overfor ham var under alle Omstændigheder gal. Han taalte dertil godt en Sammenligning med den Mand, hun havde elsket saa højt. I Foretagsomhedsaand, hensynsløs Energi i Arbejdet og genial Opfattelse stod han over ham. Han var ogsaa en smukkere Mand end Assessoren, og i moralsk Henseende var hans Fortid ikke stort mere belastet end de fleste unge Mænds, som Kvinderne saa gladeligt tage til Takke med.

Nogen Fortrydelse over sit Ungdomsliv følte han ganske vist ikke, i al Fald ikke endnu; men han havde den oprigtigste Vilje til ene og alene at leve for hende og sit Arbejde, og han var Mand for fuldt ud at udføre sin Beslutning i Praksis.

»Jeg mener«, svarede han og vred af Smerte Munden ned i den venstre Mundvig, »at den Kulde, hvori De saa ofte hyller Dem, er ikke Deres sande Væsen — jeg har jo set Dem varm og saa smuk! med de uforlignelige, straalende Øjne — ellers stod jeg ikke her og tog imod alt det, De har sagt mig. Kald det tilbage, Alvilde! eller sig det i det mindste ikke oftere. — Hvis De vil blive min Hustru, skal jeg vise Dem, at jeg overfor Dem ikke er i Stand til at gemme

paa noget som helst Nag. Jeg vil bære Dem paa Hænderne, lille, vilde Fugl! uden at gøre mindste Forsøg paa at stække Deres Vinger. Som De er, er De for mig den eneste, hører De, den eneste i Verden!«

Hun havde flere Gange villet gaa ham forbi; men han indespærrede hende, saa hun var nødt til at høre ham til Ende.

Mod sin Vilje var hun rørt; Lidenskaben har sit Sprog, som ikke er til at tage fejl af, og helt uden Virkning kan det aldrig være. Men hun var fast besluttet paa ikke at vise ham noget Hensyn og gjorde sig fremdeles haard.

»De maa enten være særlig tungnem overfor Damer, Ingeniør Muus, eller ogsaa bevidst vise Damer den Haan, at De ikke kan eller vil opfatte Deres Ord alvorligt,« svarede hun og forsøgte forgæves at bore sig forbi ham.

»Er det alt, hvad De har at svare mig, Alvilde! Frk. Mallin? Nej! jeg tror endnu paa Dem og giver ikke fortabt.«

Skulde virkelig hun — en Kvinde — være den Umulighedens Klippe, hvorpaa han, for første Gang i sit Liv, maatte strande. Det var nogle Øjeblikke, som om alle hans Tanker forlod ham, og der blev tomt omkring ham.

Han blev ligbleg. Der kom en krampagtig Dirren i hans Underansigt, som om han vilde undertrykke en Kuldegysen, han ikke kunde faa Bugt med. Han følte sig syg.

»Farvel, Ingeniør Muus! — jeg takker Dem, men haaber vist, at vi aldrig maa mødes mere!« sagde hun med blød Stemme; snoede sig forbi ham og løb ned til sit Lukaf ved Salonen.

Men han sank om paa Bænken.

Den lange Sommerdags hvileløse Flakken om i Forbindelse med den sidste Tids voldsomme Sindsbevægelser havde for nogle Øjeblikke berøvet ham Bevidstheden.

Hans Ven og Kompagnon, som ihærdigt havde søgt ham, og som vidste, at Skibet skulde afgaa meget tidlig den paafølgende Morgen, fandt ham paa Sirius, hvor han nok tænkte, at man til sidst maatte søge ham. Men han forekom Vennen saa lidende, at han uden videre kørte ham paa Hospitalet, hvor Lægerne efter at have undersøgt ham, mente, at en Gigtfeber eller en anden stor Sygdom var i Frembrud.

»Hvem skulde tro, at en Kvinde kunde bringe en saadan Forstyrrelse i en Mands Hjerne!« sagde Vennen senere til sin Hustru uden at vide, at han plagierede en stor fransk Forfatter.

»Det er de stærke Mænd, det gaar saaledes,« svarede hans Hustru filosofisk, »alle Pjaltene og de overfladiske forvinde Skuffelserne saa let.«

Alligevel forstod hun sig ikke paa denne Frk. Mallin, som hun forfærdelig gerne vilde have set. Hun maatte være haard, men hun burde standset ham i Tide.

»Muus er ikke til at standse,« svarede hendes Mand. »Det maa jeg sige til Frk. Mallins Undskyldning, desuden! naar hun ikke bryder sig om ham, hvad er der saa at gøre?«

»Nej, naturligvis. Men hvis han nu bliver meget syg!«

»Han er meget syg. Det vil blive langvarigt; men saa faar han Tid til at komme over det.«

»Han kan jo ogsaa lægge sig til at dø, skønt nutildags dør man ikke af Kærlighed.«

»Nej! man skyder sig allerhøjest; men det vilde Muus aldrig gøre,« svarede Vennen.

»Er du sikker derpaa?«

»Ja, — han har aldrig kendt til Hindringer, som ikke kunde overvindes. Men han er en Mand og vil vide at tage sig sammen.«

»Det er jo muligt; men hvis han nu ikke, som du siger, tager sig sammen?« spurgte hun.

»Saa vil han følge efter hende og ende som en — Sværmer!«

»Som en Sværmer! — det var fælt for hende, om hun skulde faa det paa Samvittigheden. Hun maa alligevel have flirtet med ham.«

»Vist ikke nej!«.

Hans Tone var saa afvisende, at hun tav, men desto mere tænkte hun over Sagen.

Hun var ikke kommen til det Stadium, — det turde ligge langt ude i Fremtiden — da Kvinder indbyrdes bedømme hverandre saa fordomsfrit som Mænd hverandre. Først da vil der

til dem komme det Sammenhold og den Solidaritet, som findes mellem Mænd — men muligt skal der et Utal af Generationer til for at naa dette Maal, om det naas! Hvert Køn har, hvor meget Kvinden vinder ind paa Mandens Omraader, Fortrin og Svagheder, som aldrig tilegnes eller overvindes, selv om engang imellem et ganske enkelt Geni synes at have indtaget en svimlende stor Portion af de uensartede Elementer i sig.

Nordsøen laa blank som et Spejl, og Sommernatten var skøn og mild.

Stjernerne blinkede; men Sirius var endnu ikke synlig i Horisonten.

Det er ikke den nordlige Verden, der har givet den alle de Kælenavne, den har, som Isis's Stjerne, Auroras Hund, Himmelens skønneste Stjerne o. s. v. Den er Sydhimmelens Pryd.

Paa Nordens Himmel viser den sig aldrig i Zenit. Den staar lavt, som om den vilde fortælle, at dens egentlige Plads er ikke her.

Alvilde, som længe havde siddet i glad Beundring over al Skønheden over og omkring det let flydende Sirius, blev afbrudt af Lindbo, som, efterat de havde forladt København, meget ofte søgte hendes Selskab. Kaptejnen havde til alt Held faaet Passagerernes Antal forøget med to yngre Damer, Søstre, som agtede at besøge en

nygift Broder, Vinhandler i Taragona. Ingen af de tre ældre Passagerer havde videre Sympati for de nyankomne, saa Kaptejnen fik Lov at beholde dem for sin egen elskværdige Underholdning.

»Hvor har De Deres unge Ven?« spurgte Alvilde smilende.

Hun var et helt andet Menneske end før, et Faktum, som blev afhandlet fra den ene Ende af Skibet til den anden, skønt man endnu ikke ret kunde tro paa Varigheden af dette mærkelige Omslag.

»Han er lyksalig, han skriver til sin Sjæls udkaarede,« svarede Lindbo, »og det sker med speciel Tilladelse, rigtignok foreløbig poste restante.«

»Ja saa, det vil oprigtigt glæde mig, om det bliver til noget. Det er to gode Mennesker.«

»Indrømmet!« svarede Doktoren og lo, »og vi to kunne ret af Hjertens Lyst nyde deres naive, barnlige Kærlighed.«

»Ja Forening er jo Kærlighedens Slutning, hvis man da ikke vil kalde den Begyndelsen til Livest Fest. Det er de færreste, der, som De og jeg, indskrænke os til at være Tilskuere!« sagde Alvilde.

»For mit Vedkommende,« svarede Doktoren, »er det sikkert nok; men kan De indestaa for Deres egen Standhaftighed?«

»Jeg glæder mig til at tage min Gerning op igen. For Fremtiden vil jeg gaa fuldt op i den.

Da vi saa ofte have samtalet om religiøse Emner, vil jeg tilstaa, at jeg stod paa en løs eller dog ikke fuldt paalidelig Grund — jeg ved, at De har opdaget mig, og derfor gør jeg mig en Glæde af at tale derom — nu er det anderledes, Grunden er fast, og intet som helst i Tanker eller Ønsker drager mig mere bort.«

»Det er altsaa denne Beslutning, der har givet Dem den særegne Charme, man ikke kan undlade at bemærke. Jeg maa sige, jeg mente, Grunden dertil var en ganske anden,« svarede Doktoren med et spøgende Tonefald i Stemmen.

»Ja saa! jeg kan tænke mig, hvad De mener.«

»Kan De?«

»De mener rimeligvis Ingeniør Muus, vor Rejsefælle. Derom er der aldeles ikke Tale,« svarede hun kort.

»De ved vel, at han blev bragt syg fra Borde af en Ven?«

»Ja! men han kommer sig nok. Han er en stærk Mand og har vist kun haft liden Modgang i Verden. Den skal ogsaa prøves, og den gør godt!«

»Tror De det?« spurgte Doktoren.

»Ja, jeg tror paa Modgangens Skole for alle — ogsaa for Ingeniørens Vedkommende; men i øvrigt kender jeg ham ikke. Lad os tale om noget andet.«

Lindbo gjorde endnu et Par Forsøg paa at komme tilbage til denne Sag; men det lykkedes

ikke; derimod maatte han tro paa hendes helt forandrede Væsen. Der var saa maaske hændet hende andet og mere, tænkte han. Som ægte Franskmand havde han — det var saa hans Tro — et dybt Indblik i Kvinden. Hun paa sin Side var ikke et Øjeblik i Tvivl om, at hans Studier her ingenlunde altid havde været platoniske.

Hun yndede ogsaa kun at tale med ham om historiske, til Dels videnskabelige Sager; særlig i de første var hans Hukommelse fænomenal.

De bleve snart fordybede i en Samtale om Revolutionens mærkelige Kvinder, som han agtede at skrive om, og han lovede at sende hende sit Arbejde — at sige om det nogen Sinde blev fuldendt.

»De maa gøre Front imod Morfinen, betragte den som Deres argeste Fjende, det er mit sidste Ord til Dem,« sagde hun og rejste sig. »De fleste Mennesker have et eller andet, som de tidlig eller sent maa se at komme over, stride sig igennem, rykke op med Rod eller slaa ihjel; og saa gælder det at faa rigtigt Tag i sig selv, hvis man vil leve sit Liv som et tænkende eller blot et brugbart Menneske. Det er, hvad jeg selv har gjort. Godnat!«

»De!« udbrød han; men hun var allerede halvt nede af Kahytstrappen.

Han faldt i dybe Tanker; maaske følte han, at det var for sent for ham at purre sin Vilje ud

af den slappende Døs, hvori den oftest befandt sig. Han henfaldt i vaagne Drømme, hvori det daarende, lokkende Pariserliv stod for ham og vinkede ham, saa han betoges af et tærende Mismod over at se ud paa, hvad der ventede ham i det fjerne Tunis. Himmelens Stjerner blinkede fra den tavse, udeltagende Himmel: han var forlængst fremmed for de høje og blide Følelser, de een Gang havde vakt til Live hos ham. Det rolige, metalblanke, dejlige Hav, som Sirius bar hen over, gav ham kun Forestillinger om en uhyre, vaad og kold Grav, dybt nede paa Bunden, hvor ukendte Myriader af graadige Uhyrer, smaa og store, drog frem og tilbage over afblegede, halvt fortærede Skeletter.

Nej, han vidste kun et levende Raad for dette Tungsind, kun eet — saa gik han ned og tyede til sin Eliksir. Den dulmede Alverdens Smerter og gav et hurtigt, om end troløst Opsving til hans for en stor Del allerede ødelagte Organisme.

Sirius arbejdede støt og sikkert fra Havn til Havn. De spanske Pladser, hvor det indtog nogle hede Vine og diverse Kasser med Konfekt etc., vare klarede, ligesaa et Par i det nordlige Italien; nu var det naaet ind i Havnen ved Neapel, hvor Opholdet indskrænkede sig til nogle Timer.

Alvilde, som var færdig til at gaa fra Borde for at sejle direkte til Beyruth, stod i Begreb med at sige sine medrejsende, Kaptejnen o. s. v. Farvel, da Hovmesteren bragte hende et tykt Brev fra Danmark.

Det var fra Nanna Hall og indeholdt et andet til Bruse, som han glædestraalende modtog og i største Hast forsvandt med.

Hun skrev:

Kære Frk. Mallin!

Der er gaaet over otte Dage, siden jeg skiltes fra Dem og det kære Sirius. Otte Dage! — jeg havde dikteret mig selv en saa lang Prøve. Jeg vilde nemlig ikke skrive i Øjeblikkets Hede — De husker nok, hvor tit Tante talte om min altfor overstrømmende Varme — og jeg vilde i Ro tænke Rejsen efter — aa! hvor alt, hvad jeg oplevede, nu staar for mig, fryder, ja jeg tror, udvikler mig — og endelig vilde jeg vise Dem, hvor ægte mit Venskab er for dem. Ja, havde De ikke været om Bord, var Rejsen ikke bleven halvt saa glædelig for mig. Kun er det sørgeligt, at man altid skal skilles fra det kæreste. Jeg har virkelig allerede flere Gange oplevet og erfaret det og tænkt meget derover, skønt Tante evig og altid siger, at jeg er et Barn og tænker som et Barn. De derimod forstod mig, blev ikke ked af mig, og for Dem kunde jeg fremføre de Tanker, som jeg ellers ikke udtaler for nogen. Til Dem

sender jeg ogsaa indlagte, lille Brev, som ingen ved noget om. Jeg turde ikke lade nogen se, hvor tykt mit Brev til Dem var, hvorfor jeg selv besørgede det. Men naar De svarer mig, skriver De intet i mit Brev om, hvad det især indeholdt, vel? Kun paa en lille, løs Seddel, kære Frk. Alvilde Mallin, kan De gøres Deres Bemærkninger derom. Jeg vil fortælle Dem, at det var rædsomt, De ikke saa mit Hjem og mine Forældre, som ere rent urimeligt søde. De var den hele Dag forsvunden, som om De kunde være faret op til Deres Yndlingsstjerne, den er saamænd nu ogsaa bleven min — jeg har allerede læst om den med alle dens lysende Sole, saa Jorden undertiden forekommer mig hel mørk og ganske sørgelig. Det er især, naar jeg tænker paa den herlige Rejse. Da jeg forleden læste i H. Ibsen om det »vidunderlige«, tænkte jeg, at det vidunderlige var hændet mig. Ja det er afgjort, at jeg kender det, ved det. Allermest kan jeg lide at sidde alene og tænke over det altsammen. Mine Veninder sige, at jeg er kedelig, siden jeg kom hjem — jeg kan jo dog ikke fortælle dem alt det, der er mødt mig, saaledes som Dem, der har oplevet det sammen med mig og raadet mig som en god Søster. Tante vil altid rette paa mig, skønt hun er voldsom god alligevel. Men det er nu ikke altid morsomt at faa en Tale eller en lille Næse, naar man ikke fortjener den.

Det kan jo nok være, De faar Ret med Hensyn til Bruse. Han var storartet hele Dagen herhjemme, virkelig storartet. Baade Fader og Moder synes urimelig godt om ham, og de indbød ham begge til atter at besøge os, naar han engang kommer hjem fra Tunis. Det varer vel nok en god Stund, det vil sige, jeg frygter det, for han var nu sød forleden Dag, ganske anderledes meget mere sød end før. Jeg har desuden hørt fra ham selv. De kan tro, Fader holdt en Tale, som havde Næb og Kløer for Dr. Lindbo, som ganske gladeligt fortalte ham, at han var Morfinist, og Moder, som ellers aldrig stemmer i med, hvad Fader saadan siger af den Slags, tog ogsaa fat, saa han blev til sidst helt flad. De kunde begge godt lide ham og fandt ham meget interessant; men Fader sagde siden, da Lindbo var borte, at det var for sent, han var gennemødelagt.

Er det ikke sørgeligt?

Naa og Muus! er det rent rædsomt med. Han har en dundrende Gigtfeber, er aldeles vild, taler om Dem, kære Alvilde, og Sirius i eet væk. Snart er han paa Skibet, snart paa Stjernen af samme Navn; bestandig kan han ikke finde Dem. Professoren sagde dog i Gaar, han haabede, Muus kom over det; men det blev en langvarig Historie, da han paa det frygteligste havde overanstrengt sig. Hans Sygdom var derfor ret belejlig, fordi han blev nødt til at lade Arbejdet hvile og forblive i Ro. Han maa jo ogsaa se at glemme

Dem, eftersom De er fast besluttet paa ikke at gifte Dem. Jeg har ondt af ham, han holder saa meget af Dem. — —

— — — — — — — — — — — — — —

Ja, tænkte Alvilde, idet hun lagde Brevet sammen, kan man stundom have Tvivl om, at en sand Ungdomskærlighed mellem een Mand og een Kvinde kan bevares et Liv igennem, hvorledes skulde det da gaa med Forbindelser paa en langt løsere Grund — jeg har betalt min personlige Del af Smerte for at naa til den Vished og Klarhed, som nu for mig rummer Fred og Glæde. Jeg ved, paa hvem og hvad jeg tror, og intet er saa styrkende som at vide, hvad man vil og dernæst forblive — tro imod sig selv.

Aftensolens luerøde Straaler laa hen over det med Rette besjungne Neapel, over den uforlignelige Golf, kranset med en Skov af Master. Røgen fra Vesuv stod lodret op i den rene, blaa Luft, der var krydret med en bedøvende Vellugt fra de blomstrende Magnolietræer inde ved Promenaden.

Dejlige Syd!

Alvilde Mallin gik fra Borde.

This book should be returned to the Library on or before the last date stamped below.

A fine of five cents a day is incurred by retaining it beyond the specified time.
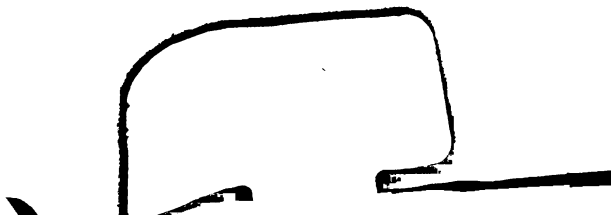
Please return promptly.